

ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

นางสาวพัชรา พานทองรักษ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF ORGANIZING ACTIVITIES USING DRAMA TECHNIQUES TO PROMOTE
SAFETY BEHAVIORS OF PRESCHOOLERS

Miss Patchara Pantongruk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Early Childhood Education

Department of Curriculum and Instruction

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้าง
พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล
โดย นางสาวพัชรา พานทองรักษ์
สาขาวิชา การศึกษาปฐมวัย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิลักษณ์ ขยันกิจ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ)
..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิลักษณ์ ขยันกิจ)
..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.เทพวาทย์ หอมสนิท)

5683362827 : MAJOR EARLY CHILDHOOD EDUCATION

KEYWORDS: ORGANIZING ACTIVITIES / DRAMA TECHNIQUES / SAFETY BEHAVIORS / PRESCHOOLERS
 PATCHARA PANTONGRUK: EFFECTS OF ORGANIZING ACTIVITIES USING DRAMA
 TECHNIQUES TO PROMOTE SAFETY BEHAVIORS OF PRESCHOOLERS. ADVISOR: ASST. PROF.
 SASILAK KHAYANKIJ, Ph.D., 237 pp.

The purposes of this research were 1) to study the effects of organizing activities by using drama techniques on safety behaviors of preschoolers before and after the experiment, 2) to study the effects of organizing activities on safety behaviors of preschoolers after the experiment between experimental group and control group, and 3) to study retention of safety behaviors of experimental group . The sample were 32 children studying in second level kindergarten from Lampang Municipality School 5 under Lampang Department of Local Administration, samples were divided into two groups, 16 children for the experimental group and 16 children for the control group. This research was multiple group time series design, duration was 10 weeks. Fifty lesson plans using drama techniques were developed consisted of 4 steps: step 1 drawing attention, step 2 constructing knowledge, step 3 performing, and step 4 summarizing. The research instruments were parallel assessment form of four year old children’s safety behaviors. The data was statistically analyzed by using means, standard deviation, t-test, and repeated ANOVA.

The research result were as follows: 1) After the experiment, the experimental group had the safety behaviors mean scores higher than before the experiment at .05 significant level. 2) After the experiment the experimental group had the safety behaviors mean scores higher than that of control group at .05 significant level. 3) After the experiment, the experimental group had retention of safety behaviors at .05 significant level.

Department: Curriculum and Instruction   Student's Signature .....

Field of Study: Early Childhood Education   Advisor's Signature .....

Academic Year: 2016

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้คงไม่อาจสำเร็จสมบูรณ์ขึ้นมาได้ หากปราศจากความเมตตากรุณาจากท่านอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิลักษณ์ ขยันกิจ ที่ทำให้ผู้วิจัยได้หัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์ และกรุณารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัย ได้ให้ข้อมูลและคำแนะนำต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย โดยเฉพาะการวางเค้าโครง แนวทางการเขียนเนื้อหาและบทวิเคราะห์ ตลอดจนการกำหนดกรอบเวลาในการเสนอความคืบหน้าของงาน ซึ่งถือเป็นแรงกระตุ้นให้แก่ผู้วิจัยได้เป็นอย่างดี ทั้งท่านอาจารย์ยังได้สละเวลาอันมีค่าตรวจสอบความถูกต้องของงานผู้วิจัยอีกด้วย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.เทพาณี หอมสนิท กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัยที่ท่านได้กรุณาชี้แนะแนวทางและคำแนะนำ ตลอดจนข้อสังเกตต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยได้พัฒนาแนวคิดและไตร่ตรองปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างรอบคอบมากยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ต่าง ๆ อันผู้วิจัยมิได้เอ่ยนาม ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ทางด้านวิชาการแก่ผู้วิจัย รวมทั้งแต่งตำราให้ผู้วิจัยได้ใช้ค้นคว้า อ้างอิง จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

ผู้วิจัยขอขอบคุณคุณกัลยาณมิตรของผู้วิจัยทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ชนิษฐา และคุณพ่อจงศิริ พานทองรักษ์ ที่ท่านช่วยสนับสนุนในด้านการศึกษาแก่ผู้วิจัยมาตั้งแต่วัยเยาว์ ให้ความรัก ความเข้าใจ และเป็นกำลังใจสำคัญให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ โดยหากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีประโยชน์และคุณค่าทางการศึกษาอยู่บ้าง ผู้วิจัยขอยกความดีทั้งหมดแด่ท่านอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิลักษณ์ ขยันกิจ และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน รวมทั้งกราบเป็นกตเวทิตาแก่มารดา บิดา คณาจารย์ และผู้มีพระคุณที่ได้อบรมเลี้ยงดู ให้ความรู้ ความเมตตาแก่ผู้วิจัย แต่หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับความผิดพลาดไว้แต่เพียงผู้เดียว

งานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับการสนับสนุนทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กองทุนรัชดาภิเษก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภาพ.....	ฎ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความสำคัญของการวิจัย.....	1
คำถามการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	8
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ตอนที่ 1 ความปลอดภัยในเด็กวัยอนุบาล.....	10
ตอนที่ 2 การจัดกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล.....	26
ตอนที่ 3 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล.....	33
ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48
ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	53
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น.....	55

ขั้นที่ 2 การกำหนดประชากรและตัวอย่าง	55
ขั้นที่ 3 การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย	57
ขั้นที่ 4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	72
ขั้นที่ 5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	80
ขั้นที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล	82
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	83
ตอนที่ 1 ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล	83
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครกับการจัดกิจกรรมแบบปกติ	84
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร	88
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	91
สรุปผลการวิจัย	91
อภิปรายผลการวิจัย	92
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้	97
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	97
รายการอ้างอิง	98
ภาคผนวก	105
ภาคผนวก ก รายงานผู้ทรงคุณวุฒิ	106
ภาคผนวก ข แบบประเมินเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ	107
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล	110
ภาคผนวก ง ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย ประกอบด้วย	137

ภาคผนวก จ ภาพการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร หมวด ความปลอดภัยในบ้านและ โรงเรียน เรื่อง ผลิตภัณฑ์อันตราย	231
ภาคผนวก ฉ คะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลของกลุ่มตัวอย่าง.....	234
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	237

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 เนื้อหาความปลอดภัยจำแนกตามหมวดหมู่ของความปลอดภัย	12
ตารางที่ 2 เป้าหมายการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัย.....	15
ตารางที่ 3 เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กเด็กวัยอนุบาล	17
ตารางที่ 4 พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล.....	20
ตารางที่ 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง.....	57
ตารางที่ 6 บทบาทครูและเด็กในแต่ละขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร.....	59
ตารางที่ 7 เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กอนุบาลจำแนกตามหมวด	60
ตารางที่ 8 รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย.....	61
ตารางที่ 9 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละสัปดาห์... ..	68
ตารางที่ 9 (ต่อ) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละ สัปดาห์	69
ตารางที่ 9 (ต่อ) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละ สัปดาห์	70
ตารางที่ 9 (ต่อ) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละ สัปดาห์	71
ตารางที่ 10 รายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครและการจัดกิจกรรมแบบปกติ..	73
ตารางที่ 11 กรอบแนวคิดด้านเนื้อหาของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล	74
ตารางที่ 12 สถานการณ์อันตรายและพฤติกรรมตัวบ่งชี้ย่อยของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัย ของเด็กวัยอนุบาล	76
ตารางที่ 13 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอายุ 4 ปี	80
ตารางที่ 14 แบบแผนการทดลองแบบศึกษาสองกลุ่มวัดหลายครั้งแบบอนุกรมเวลาที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้.....	81

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง..... 84

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปลอดภัยหลังการทดลอง
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม..... 85

ตารางที่ 17 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการปลอดภัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 86

ตารางที่ 18 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการปลอดภัยของ
เด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 89

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	54
แผนภาพที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างขั้นตอนการจัดกิจกรรมและพฤติกรรมความปลอดภัย	58
แผนภาพที่ 3 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง ด้านความรู้เรื่องความปลอดภัย	86
แผนภาพที่ 4 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มควบคุม ด้านความรู้เรื่องความปลอดภัย	87
แผนภาพที่ 5 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง ด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	87
แผนภาพที่ 6 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มควบคุม ด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	88
แผนภาพที่ 7 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มทดลองจากการวัด 5 ครั้ง	90

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ครูสวมบทบาทหมอมหาป้า เพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อันตรายที่ ต้องการให้เด็กเรียนรู้.....	232
ภาพที่ 2 สวมบทบาทคุณหมอมหาป้า เพื่ออธิบายเนื้อหาของอันตรายและการปฏิบัติตนให้เกิด ความปลอดภัยผ่านการแสดงตัวอย่าง.....	232
ภาพที่ 3 เด็กสวมบทบาทเป็นแกะเพื่อแสดงในสถานการณ์อันตราย	233
ภาพที่ 4 การปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากผลิตภัณฑ์อันตราย.....	233
ภาพที่ 5 ครูใช้คำถามเพื่อให้เด็กสะท้อนความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะที่แสดงละคร เป็น รายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม	233

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของการวิจัย

ความปลอดภัยเป็นเรื่องที่ทั่วโลกต่างหันมาให้ความสำคัญมากขึ้นในปัจจุบัน โดยถือว่าความปลอดภัยมิใช่แค่เรื่องของความปลอดภัยของใครคนหนึ่งเท่านั้น แต่หมายรวมถึงหลักประกันภัยและอุบัติเหตุในชีวิตรวมทั้งทรัพย์สินของทุกคนที่อยู่รอบข้าง (อมรวิชัย นาคทรพรพ และ จุฬากรณ์ มาเสถียรวงศ์, 2557) การพลัดตกที่สูงและหกล้ม การอุดตันทางเดินหายใจ การบาดเจ็บที่ตา ความร้อนลวกอันตรายจากไฟฟ้า สารพิษ การถูกประตุนีบ ของมีคมบาดหรือแทง การถูกสัตว์กัดหรือแมลงต่อย และอุบัติเหตุจากรถยนต์บนท้องถนน เป็นสาเหตุการเสียชีวิตและบาดเจ็บ 10 อันดับในเด็กอายุ 5-9 ปี (Center for Disease Control and Prevention, 2011) การเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุมีแนวโน้มสูงขึ้นแต่กลับได้รับความสนใจและกล่าวถึงน้อยมากนับเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง (ดวงทิพย์ ธีรวิทย์, 2552)

สถิติการเกิดอุบัติเหตุจนถึงเสียชีวิตของเด็กวัยอนุบาลระหว่างปี 2545 – 2557 พบว่า สาเหตุการตายอันดับหนึ่ง คือ การบาดเจ็บและการได้รับสารพิษ อันดับ 2 คือ การบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจากรถ (อดิศักดิ์ ผลิผลการพิมพ์, 2559) สอดคล้องกับข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุในเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่มาเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลในพื้นที่จังหวัดลำปาง ตั้งแต่ช่วงเดือนมกราคม 2556 - มิถุนายน 2559 พบว่า จำนวนเด็กที่บาดเจ็บมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และสถิติการบาดเจ็บจากการขนส่งทางบกในภาคเหนือตอนบนในช่วงปี 2553-2557 พบว่า จำนวนเด็กที่บาดเจ็บไม่มีแนวโน้มลดลง และมีโอกาสเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน โดยเฉพาะในช่วงเดือนเมษายนและปลายเดือนธันวาคมของทุกปี จังหวัดลำปางถือเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคเหนือตอนบนที่มีอัตราการบาดเจ็บจากการขนส่งที่สูงในอันดับต้นๆ และเป็นหนึ่งในจังหวัดที่มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุสูงจากรายงานของกรมทางหลวงและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประจำปี 2554 และปี 2555 โดยสถิติการบาดเจ็บและเสียชีวิตสูงสุด ได้แก่ การชนคนเดินเท้า อุบัติเหตุจากรถจักรยานและจักรยานยนต์ (กระทรวงคมนาคม, 2555; กลุ่มระบบคณาวิทยาและข่าวกรอง สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 1 เชียงใหม่, 2559)

สภาพแวดล้อมถือว่ามีส่วนต่อความเสี่ยงในการเกิดการบาดเจ็บ อุบัติเหตุ หรือการเสียชีวิตของเด็ก ด้วยเด็กในวัยนี้ยังไม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยได้ กระบวนการพัฒนาทางสติปัญญาของเด็กวัยนี้ยังไม่ได้พัฒนาไปถึงขั้นการเข้าใจความสัมพันธ์ของความเป็นเหตุเป็นผลยังอยู่ในโลกของจินตนาการ (Athey, 1995) เด็กคิดอย่างเป็นรูปธรรมเกี่ยวกับสิ่งที่เห็นและสิ่งที่สัมผัส มีความสนใจได้เพียงมุมมองเดียวและความสนใจอยู่ในช่วงเวลาจำกัด (Ginsburg & Oppen,

1969) จึงทำให้เด็กวัยนี้บาดเจ็บได้ง่าย ผู้ปกครองจึงต้องดูแลอย่างใกล้ชิด มาตรการหลักในการป้องกันการเสียชีวิตและการบาดเจ็บที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ 1) การปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัย เช่น การใช้ตัวล็อคประตูเพื่อป้องกันเด็กเปิด และเพิ่มการควบคุมดูแลให้มากขึ้น 2) การสอนเด็กให้ป้องกันตนเอง และ 3) การปฏิบัติตามมาตรการความปลอดภัยที่ไม่ทำให้เด็กและผู้ปกครองรู้สึกถูกบังคับ เช่น การคาดเข็มขัดนิรภัย (Mobley & Evashevski, 2000) อย่างไรก็ตามการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมและมาตรการความปลอดภัยยังอาจเกิดการผิดพลาดได้ซึ่งนำไปสู่อุบัติเหตุในที่สุด

วิธีที่ประสบความสำเร็จที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพและความปลอดภัย คือ การสอนให้เด็กสามารถป้องกันตนเองได้ (Vanselow & Hanley, 2014; Wurtele et al. 1989) การศึกษาวิจัยในต่างประเทศชี้ให้เห็นว่าเด็กไม่สามารถป้องกันตนเองจากสถานการณ์อันตรายได้ กล่าวคือ เด็กวัยอนุบาลอายุ 5-8 ปี จำนวน 25 คน จาก 26 คน ไม่เดินหนีหรือสื่อสารกับผู้ใหญ่เกี่ยวกับคนแปลกหน้าที่เข้ามาใกล้ (Beck, Miltenberger & Ninness, 2009; Poche, Yoder & Miltenberger, 1988) เด็กอายุ 6-9 ปี จำนวน 7 คน จาก 52 คน เลือกลูกปืนมาเล่น และเด็กจำนวน 37 คน ไม่เดินหนีจากบริเวณที่มีปืนหรือสื่อสารกับผู้ใหญ่เกี่ยวกับปืนที่พบ (Kelso, Miltenberger, Waters, Egemo-Helm & Bagne, 2007; Miltenberger et al. 2009) การศึกษาอื่น ๆ พบว่า เด็กวัยอนุบาลมีแนวโน้มที่จะตอบสนองในสถานการณ์อันตรายด้วยวิธีที่ผิดแม่จะได้รับการสอนจากคนใกล้ตัว หรือการดูวิดีโอเกี่ยวกับการป้องกันตนเอง (Poche et al. 1988) สอดคล้องกับการศึกษาของ Beck and Miltenberger (2009) พบว่า เด็กจำนวน 5 คน จาก 6 คน เลือกลูกปืนแปลกหน้าหลังจากดูวิดีโอเรื่องคนแปลกหน้า

เด็กวัยอนุบาลเป็นวัยที่ต้องถูกสอนและได้ปฏิบัติซ้ำ ๆ ในเรื่องความปลอดภัย เพราะเด็กวัยนี้มีความอยากรู้อยากเห็นและความต้องการลงมือกระทำด้วยตนเอง การให้เด็กได้ทำกิจกรรมซ้ำ ๆ ที่ได้ใช้ร่างกายในการมอง ฟัง และเคลื่อนไหวทำให้เด็กได้ซึมซับข้อมูลที่เป็นนามธรรมได้ง่าย (Sewell & Gaines, 1992) แม้ว่าผู้ใหญ่พยายามป้องกันโอกาสในการเกิดอันตรายจากการจัดสภาพแวดล้อม รวมถึงการจัดการเรียนการสอนและการปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับสถานการณ์ แต่เด็กส่วนหนึ่งยังคงเผชิญกับสถานการณ์อันตรายที่ทำให้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตเพราะขาดทักษะที่จำเป็นเพื่อป้องกันตนเองจากอันตราย ดังนั้นการพัฒนา การประเมิน และการเผยแพร่วิธีการสอนทักษะความปลอดภัยสำหรับเด็กที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องได้รับความสนใจและดำเนินการ (Miltenberger, 2009) สอดคล้องกับ Wurtele et al. (1989) ที่กล่าวว่า การส่งเสริมสุขภาพและความปลอดภัยเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการควบคุมและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสุขภาพ นอกจากนี้ การเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมทางสุขภาพ รวมทั้งการเป็นแบบอย่างเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กในวัยนี้ด้วย

เช่นกัน เนื่องจากแบบอย่างช่วยทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเป็นแนวทางที่ช่วยให้เด็กเตรียมรับมือกับเหตุการณ์อันตรายต่างๆที่อาจเกิดขึ้น (Mobley & Evashevski, 2000)

ความรู้เรื่องความปลอดภัยที่ได้กี่ยวอนุบาลควรรู้ประกอบด้วย 6 เรื่อง ได้แก่ ความปลอดภัยในโรงเรียน การป้องกันอัคคีภัย ความปลอดภัยในการเดินทางไป-กลับโรงเรียน ความปลอดภัยในบ้าน ความปลอดภัยนอกบ้าน และความปลอดภัยจากสนามเด็กเล่น (สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ และนันทนาการ กรมพลศึกษา, 2540; Florio & Stafford, 1969 ; Yost, 1972) แต่จากข้อมูลการลงสำรวจปัญหาความปลอดภัยของเด็ก การสัมภาษณ์ครูประจำชั้นในโรงเรียนเทศบาลและโรงเรียนอนุบาลบริเวณใกล้เคียงในพื้นที่อำเภอเมืองลำปางด้านความปลอดภัย และการสังเกตตามสภาพจริงของผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดขอบเขตของเนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลออกเป็น 2 หมวด คือ 1) ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน ได้แก่ ความปลอดภัยจากสารพิษ และความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า และ 2) ความปลอดภัยจากการใช้ถนน ได้แก่ ความปลอดภัยจากทางเท้า ความปลอดภัยจากการข้ามถนน และความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่า การประยุกต์ใช้ละครและบทบาทสมมติในการส่งเสริมความปลอดภัยเป็นอีกวิธีการหนึ่ง que เริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้น และเป็นวิธีการหนึ่งที่นิยมนำมาใช้ในการส่งเสริมความปลอดภัย (Vartianinen, 2004) เพราะละครสามารถนำไปใช้ได้กับเด็กในทุกช่วงวัยและช่วยให้เกิดการพัฒนาในหลายด้าน เพื่อให้เด็กได้ฝึกฝนซ้ำ ๆ ในสถานการณ์จำลอง (Bowell & Heap, 2013) การสวมบทบาทเป็นตัวละครในเรื่องยังเป็นรูปแบบหนึ่งของการนำเทคนิคละครเข้ามาใช้ เทคนิคละครไม่เพียงกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ และความสนุกสนานเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง พัฒนาความจดจ่อ และทักษะการทำงานร่วมกัน (Brown, 2012) เทคนิคละครที่นิยมนำมาประยุกต์ใช้ในห้องเรียน ได้แก่ เก้าอี้ร้อน (hot seating) ครูเข้ามาสวมบทบาท (teacher in role) ภาพนิ่ง (still images) บทบาทผู้เชี่ยวชาญ (mantle of expert) ละครใบ้ (mime) และอีกหลากหลายเทคนิค (Neelands & Goode, 2000) เทคนิคละครช่วยให้เด็กได้พูดหรือแสดงออกมากกว่าสิ่งที่เนื้อหาที่กำหนดให้พูดหรือปฏิบัติ (McSharry & Jones, 2000 cited in Kambouri & Michelides, 2014) นอกจากนี้ยังนำเด็กเข้าสู่เนื้อหาที่ต้องการเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว ได้เรียนรู้แนวคิดใหม่ ๆ สร้างความเข้าใจและความหมายใหม่ผ่านการเล่นละคร ทำให้เด็กได้รับรู้อารมณ์ ความรู้สึก และความเข้าใจซึ่งเชื่อมโยงกับโลกและผู้คนที่อยู่รอบตัวผ่านการสวมบทบาทของตัวละครนั้นๆ (McGregor, 2012; Metcalfe et al. 1984 cited in Varelas et al. 2010; Sergi, 1991; Smith, 2009)

ปัญหาความปลอดภัยและการบาดเจ็บในเด็กที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสำคัญในการสอนให้เด็กรู้จักปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากสถานการณ์อันตรายเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดกับตัวเด็ก และการสอนโดยใช้เทคนิคละครมีส่วนช่วยกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ

ความสนุกสนาน เพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง พัฒนาความจดจ่อ ทักษะการทำงานร่วมกัน และช่วยนำเด็กเข้าสู่เนื้อหาที่ต้องการเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว ทำให้เด็กได้เรียนรู้แนวคิดใหม่ ๆ สร้างความเข้าใจและความหมายใหม่ผ่านการเล่นละคร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้วิธีการป้องกันตนเองจากอันตราย ซึ่งเป็นการลดความเสี่ยงและการบาดเจ็บของเด็กอย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ

คำถามการวิจัย

- 1) การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครส่งผลให้เด็กวัยอนุบาล มีพฤติกรรมความปลอดภัยสูงขึ้นหรือไม่
- 2) เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีพฤติกรรมความปลอดภัยสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติหรือไม่
- 3) เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัย

วัตถุประสงค์

- 1) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง
- 2) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคละครกับกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดกิจกรรมแบบปกติ
- 3) ศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

สมมติฐานของการวิจัย

ทัศนัย อุดมพันธ์ (2541) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์ พบว่า หลังการจัดประสบการณ์พื้นฐานละครสร้างสรรค์ เด็กวัยอนุบาลมีพฤติกรรมทางสังคมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อได้รับการจัดประสบการณ์

Barnes et al. (2010) ศึกษาผลการเรียนรู้ผ่านละครของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถพัฒนาทักษะที่สำคัญในการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาในขณะที่เผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในโลกปัจจุบันภายใต้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด โดยเด็กได้ฝึกฝนทักษะในการสื่อสารเพื่ออธิบายเหตุผลของตนในบทบาทที่ได้รับ

Himle et al. (2004) ศึกษาผลการตรวจสอบประสิทธิภาพของการฝึกทักษะทางพฤติกรรม ร่วมกับการใช้สถานการณ์จริงในการสอนเรื่องความปลอดภัยจากปืนแก๊วเด็กวัยอนุบาลอายุ 4-5 ปี พบว่า เด็กวัยอนุบาลบางส่วนสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยจากปืนได้หลังจากการฝึกทักษะ แต่เด็กบางส่วนต้องได้รับการฝึกในสถานการณ์จำลอง โดยเด็กทุกคนสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยจากปืนได้เมื่ออยู่ในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลอง นอกจากนี้พบว่าทักษะความปลอดภัยจากปืนยังคงอยู่เมื่อทำการประเมินหลังจากการสอนไปแล้ว 2 - 8 สัปดาห์

Johnson et al. (2006) ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการฝึกทักษะเชิงสังคม (BST) กับการฝึกทักษะเชิงสังคมร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อสอนทักษะการป้องกันตนเองจากการลักพาตัวกับเด็กวัยอนุบาล พบว่า การใช้การฝึกทักษะเชิงสังคมและการฝึกเชิงสังคมร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสอนการป้องกันตนเองจากการลักพาตัว โดยค่าคะแนนเฉลี่ยของเด็กกลุ่มที่ใช้การฝึกเชิงสังคมร่วมกับสถานการณ์จำลองมีคะแนนสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่งจากการติดตามประเมินผลในระยะเวลา 3 เดือน

Pan-Skadden et al. (2009) ศึกษาผลการฝึกทักษะทางพฤติกรรมร่วมกับการใช้สถานการณ์จริงเพื่อสอนเด็กวัยอนุบาลในการขอความช่วยเหลือเมื่อพลัดหลงจากที่เลี้ยงที่ห้างสรรพสินค้า พบว่า เด็กวัยอนุบาลทุกคนสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยเมื่อพลัดหลงได้

Beck et al. (2009) ศึกษาการใช้โปรแกรมป้องกันการถูกลักพาตัว (The Safe Side) กับเด็กอายุ 6-8 ปี ด้วยสถานการณ์จำลองที่แตกต่างกัน 2 สถานการณ์ คือ คนแปลกหน้ามาที่บ้าน และคนแปลกหน้าในที่สาธารณะ พบว่า เด็กกลุ่มทดลองไม่สามารถแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยจากการเรียนด้วยโปรแกรม แต่เด็กกลุ่มทดลองแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยในสถานการณ์จำลองเมื่อมีผู้ปกครองเข้าร่วม และมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยซ้ำ ๆ เมื่อใช้สถานการณ์จำลอง

McGregor (2012) ศึกษาการนำเทคนิคละครไปใช้ในการสอนวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-7 ปี พบว่า เทคนิคละครมีประโยชน์ทั้งสำหรับครูและเด็ก เนื่องจากการนำเทคนิคละครมาใช้ทำให้ครูได้เห็นมุมมอง ความคิด ความเข้าใจที่แตกต่างของเด็ก ช่วยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการสอนวิทยาศาสตร์ และช่วยกระตุ้นและเป็นแรงผลักดันให้เด็กในการเรียนรู้มีทัศนคติและขั้นตอนทางวิทยาศาสตร์ได้ดีขึ้น

Precious and McGregor (2014) ศึกษาการนำเทคนิคละครมาใช้ในการสอนวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กอายุ 7-11 ปี พบว่า การนำเทคนิคละครมาใช้สร้างความตื่นเต้นและให้ประสบการณ์เรียนรู้อย่างลึกซึ้งให้กับเด็ก ช่วยให้ครูเกิดความเข้าใจในการนำกระบวนการละครมาใช้ร่วมกับสถานการณ์ประจำวันของเด็กคุ้นเคย รวมทั้งช่วยให้เด็กและครูได้สื่อสารกันระหว่างการทำกิจกรรม

จากผลวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า

- 1) หลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยสูงกว่าก่อนการทดลอง
- 2) หลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยสูงกว่าเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ
- 3) หลังการทดลอง เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่าง
  - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง)
2. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย
  - 2.1 ตัวแปรจัดกระทำ คือ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย แบ่งออกเป็น
    - 1) การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
    - 2) การจัดกิจกรรมแบบปกติ
  - 2.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 10 สัปดาห์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เทคนิคละคร หมายถึง เครื่องมือในการสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะการสืบสอบ กระตุ้นการสื่อสาร ความเข้าใจ ความคิดสร้างสรรค์ และช่วยพัฒนาทักษะในการแสดง ประกอบด้วย เทคนิคครูสวมบทบาท เทคนิคภาพนิ่ง และเทคนิคเก้าอี้ร้อน

การจัดกิจกรรมเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย หมายถึง ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างมีระบบระเบียบเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยเพื่อให้เด็กเกิดความรู้ ทัศนคติที่ถูกต้อง สามารถช่วยเหลือตนเอง หลีกเลี่ยงอันตราย ปฏิบัติตนให้ปลอดภัย และมีทักษะชีวิตเพื่อความปลอดภัยจากอันตรายภายในบ้าน โรงเรียน และการใช้ถนน

การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่กระตุ้นให้เด็กวัยอนุบาลรับรู้เรื่องราว สื่อสาร ทำความเข้าใจ แสดงออกตามเรื่องราว และสะท้อนความคิดความรู้สึกที่เชื่อมโยงกับเนื้อหาความปลอดภัย อันนำไปสู่การปฏิบัติตนที่เหมาะสมเรื่องความ

ปลอดภัย จัดกิจกรรมหลังเลิกเรียน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน ขั้นตอนการจัดกิจกรรม ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่เรื่องราวหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอันตรายและความปลอดภัย โดยครูสวมบทบาทตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้ด้วยเทคนิคครูสวมบทบาท ขั้นที่ 2 ให้ความรู้ เป็นการอธิบายเนื้อหาของอันตรายและการปฏิบัติตนให้เกิดความปลอดภัยผ่านการแสดงบทบาทสมมติของครูด้วยเทคนิคครูสวมบทบาท ขั้นที่ 3 ฝึกฝนผ่านการแสดง เป็นการให้เด็กได้สวมบทบาทของตัวละครตามเรื่องราว ทั้งในสถานการณ์อันตรายและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากอันตรายด้วยเทคนิคภาพนิ่ง และเทคนิคครูสวมบทบาท และขั้นที่ 4 สรุปการเรียนรู้ เป็นการสะท้อนมุมมองของตัวละครและความรู้สึกของตัวละครขณะอยู่ในเหตุการณ์ โดยการใช้คำถามเพื่อให้เด็กสะท้อนความคิด ความรู้สึก ที่เกิดขึ้นในขณะแสดงละคร เป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่มด้วยเทคนิคเก้าอี้ร้อน

การจัดกิจกรรมแบบปกติ หมายถึง การสอนให้เด็กรับรู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยวิธีการเล่านิทาน การเชิญวิทยากรมาบรรยายประกอบบทเรียน และการใช้บทกลอนหรือหนังสือนิทานประกอบการสอน จัดกิจกรรมหลังเลิกเรียน โดยขั้นตอนการจัดกิจกรรมประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการนำเสนอบทกลอนหรือนิทานที่เกี่ยวข้องกับอันตรายและความปลอดภัย เพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้ ขั้นที่ 2 สอน เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุและผลลัพธ์ของอันตราย และการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเมื่ออยู่ในสถานการณ์อันตราย โดยที่ผู้สอนไม่ได้แสดงตัวอย่างการปฏิบัติให้แก่เด็ก และขั้นที่ 3 สรุป เป็นการทบทวนความรู้และการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในสถานการณ์อันตรายโดยการพูดคุยและซักถาม

พฤติกรรมความปลอดภัย หมายถึง การแสดงออกของเด็กซึ่งสะท้อนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย 2 หมวด คือ ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน และความปลอดภัยจากการใช้ถนน ประกอบด้วย 2 พฤติกรรม ได้แก่ การสื่อสารหรือบอกสาเหตุและลักษณะของอันตรายกับผู้ใหญ่เมื่อพบเห็นอันตราย และการแสดงท่าทางหรือพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากอันตราย วัดโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ประโยชน์ที่ได้รับ

- 1) เป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล
- 2) เป็นการสร้างความตระหนักแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กให้เห็นถึงความสำคัญและส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยแก่เด็กวัยอนุบาลให้เกิดขึ้นในบริบทชีวิตประจำวัน
- 3) เป็นแนวทางในการพัฒนาความตระหนักต่อพฤติกรรมความปลอดภัยแก่เด็กวัยอนุบาล

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล” ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความปลอดภัยในเด็กวัยอนุบาล

- 1.1 ความหมายของความปลอดภัย
- 1.2 ความสำคัญของความปลอดภัย
- 1.3 พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล
- 1.4 วิธีการวัดพฤติกรรมความปลอดภัย

ตอนที่ 2 การจัดกิจกรรมเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความปลอดภัย
- 2.2 แนวทางการสอนและวิธีสอนเรื่องความปลอดภัย
- 2.3 วิธีการหรือกิจกรรมเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย

ตอนที่ 3 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล

- 3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 3.2 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล
- 3.3 การวัดความคงทนของการเรียนรู้

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยในประเทศ
- 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 1 ความปลอดภัยในเด็กวัยอนุบาล

เนื้อหาในส่วนนี้นำเสนอเกี่ยวกับความปลอดภัยในเด็กวัยอนุบาล ได้แก่ ความหมายและความสำคัญของความปลอดภัย พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล วิธีการวัดพฤติกรรมความปลอดภัย มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ความหมายของความปลอดภัย

Lowrance (1976) กล่าวว่า ความปลอดภัย มีความหมายไม่ชัดเจนในการใช้ตั้งแต่ในอดีต และใช้ผิดมาเป็นระยะเวลาาน คำว่า “ความเสี่ยง” มิใช่ความปลอดภัยแต่เป็นสิ่งที่สามารถวัดได้ “ความปลอดภัย” คือ ผลที่ตามมาของความเสี่ยงที่ต้องตัดสินใจ ความแตกต่างของทั้ง 2 คำ คือ “การประเมินความเสี่ยง” หมายถึง การวัดความเป็นไปได้ของอันตราย เช่น การทดลองทางวิทยาศาสตร์ ส่วน “การประเมินความปลอดภัย” หมายถึง การตัดสินใจยอมรับความเสี่ยงได้ เช่น การตัดสินใจคุณค่าของกิจกรรมหรือการทดลอง

Gloss and Wardle (1984) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง ความเป็นอิสระจากสภาพความเสี่ยงภัยจากสภาพอันตรายในสภาวะแวดล้อมใดๆ

สมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งประเทศไทย (American Association for Health, Physical Education and Recreation, 1986 อ้างถึงใน เอ็มอัชมา วัฒนบูรานนท์, 2548) ได้ให้ความหมายของความปลอดภัยไว้ คือ ปราศจากภัยอันตรายหรือปราศจากจากบาดเจ็บหรือการตาย ทรัพย์สินเสียหาย หรือทำให้เสียเวลาที่มีค่าไป

เอ็มอัชมา วัฒนบูรานนท์ (2548) ความปลอดภัย หมายถึง การไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น รวมทั้งการดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ และมีการเตรียมป้องกันภัยไว้ล่วงหน้า อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสม่ำเสมออีกด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความปลอดภัย หมายถึง การไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น การปราศจากโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุ ทรัพย์สินเกิดความเสียหาย หรือเสียเวลาที่มีค่าไป รวมทั้งการดำรงชีวิตอยู่อย่างปกติสุขดีทั้งกายและใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และมีการเตรียมป้องกันภัยไว้ล่วงหน้า อย่างถูกต้องเหมาะสมและสม่ำเสมอ

1.2 ความสำคัญของความปลอดภัย

Thygerson (1986) กล่าวว่า ความปลอดภัยเป็นกุญแจสำคัญของการมีสุขภาวะที่ดีของชีวิต สุขภาพและสุขภาวะที่ดีเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดซึ่งสำคัญกว่าความสำเร็จ หากละเลยความปลอดภัยอาจทำให้ไปไม่ถึงเป้าหมายในชีวิตที่ตั้งไว้ ความปลอดภัยจึงมีความสำคัญ ดังนี้

1) การเกิดความความตระหนักหรือความรู้ตัว หากทุกคนตระหนักถึงปัญหาหลักของอุบัติเหตุ เราจะคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของปัญหานั้นอันนำไปสู่การสังเกตมากขึ้น แบ่งเวลาหรือให้ความ

สนใจประเด็นเรื่องอุบัติเหตุมากขึ้นจากหน้าหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หัวข้อสนทนา ซึ่งหมายถึงการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับปัญหาและความเป็นเหตุเป็นผลในการตัดสินปัญหาเหล่านั้นมากขึ้น

2) การเกิดความเข้าใจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอันตราย การวัดเชาณปัญหาหรือความฉลาดต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง ต้องใช้ความเข้าใจในการอธิบาย พุดคุยเกี่ยวกับปัญหาเพื่อให้ค้นพบข้อเท็จจริง แม้ว่าความจริงหรือข้อเท็จจริงอาจไม่สามารถแก้ปัญหาได้ในทันที แต่ต้องอาศัยการรวบรวมข้อมูล จัดระบบข้อมูล และตีความข้อมูลเหล่านั้นเพื่อจะสามารถแก้ไขปัญหาได้

3) การป้องกันอุบัติเหตุและควบคุมความเสียหายหรือบาดเจ็บ การป้องกันอุบัติเหตุและควบคุมความเสียหายหรือบาดเจ็บทำให้เกิดการวางแผน การบันทึกข้อมูล การศึกษาเฉพาะจุด เพื่อนำไปสู่การจัดระบบ สังเคราะห์ วิเคราะห์ และตีความให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและทันสมัยและนำไปใช้ได้

4) การสร้างเจตคติที่ดี การตระหนักถึงความขาดหายของสาเหตุจากอุบัติเหตุจะครอบงำจิตใจของผู้ประสบเหตุ เกิดความทุกข์ทรมาน ความเสียใจ และเสียเวลา การหาข้อมูลหรือสาเหตุของปัญหาจึงเป็นวิธีการในการต่อสู้กับปัญหานั้น จึงจำเป็นต้องมีเจตคติที่ดีเพื่อให้สามารถมองเห็นข้อมูลเกินจริงและการบิดเบือนความจริงได้

5) การเห็นคุณค่าของบทบาทผู้เชี่ยวชาญ ความไม่เข้าใจหรือการโต้แย้งเกิดจากความล้มเหลวในการแยกความแตกต่างระหว่างคำถามที่ต้องการความรู้ กับคำถามที่ต้องการคุณค่า คำถามเพื่อความรู้จะได้คำตอบคือ ถูก หรือ ผิด แต่คำถามเพื่อคุณค่าจะขึ้นอยู่กับความแตกต่างของความเห็นของแต่ละคน ดังนั้น บทบาทของผู้เชี่ยวชาญไม่ใช่เพียงบอกว่าอะไรคือสิ่งที่คนทั่วไปต้องทำ แต่จะบอกถึงวิธีการว่าทำอย่างไรเพื่อไปถึงสิ่งที่ต้องการ

การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นขบวนการทางการศึกษาเพื่อให้เด็กได้มีการพัฒนาพฤติกรรมทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะการกระทำนิสัย อันนำไปสู่สวัสดิภาพหรือความปลอดภัยให้เกิดขึ้น โดยมุ่งหวังให้เด็กมีจิตสำนึกของความปลอดภัย (Safety Consciousness) สวัสดิการ (Safety minded) เกิดขึ้นประจำตัวเพื่อเป็นอาวุธป้องกันอุบัติเหตุ หรือลดอัตราเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุให้น้อยลงมากที่สุดการให้การศึกษามาตรการที่สำคัญอย่างหนึ่งในการป้องกันอุบัติเหตุ ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ถูกต้อง โดยเฉพาะความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ สวัสดิการ และทักษะที่จะช่วยให้เด็กสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปลอดภัยในการจัดการเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัย มีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือ 1) ป้องกันตนเองจากอุบัติเหตุ 2) ป้องกันผู้อื่นจากอุบัติเหตุได้ และ 3) ปลูกฝังให้มีจิตสำนึกของความปลอดภัยหรือสวัสดิการ (สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ และนันทนาการ กรมพลศึกษา, 2545)

1.3 พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

เนื้อหาในส่วนนี้นำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล และตัวอย่างมาตรฐานการเรียนรู้เรื่องสุขภาพและความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลในต่างประเทศ มีรายละเอียด ดังนี้

1.3.1 เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

Florio and Stanford (1969) นำเสนอเนื้อหาความปลอดภัยที่ควรให้คำแนะนำให้แก่เด็กวัยอนุบาลในการเรียนรู้และการปฏิบัติจนเกิดเป็นนิสัย 6 เรื่อง ได้แก่ ความปลอดภัยในและรอบบริเวณบ้าน ความปลอดภัยในโรงเรียน ความปลอดภัยระหว่างบ้านถึงโรงเรียน โดยเฉพาะความปลอดภัยจากการใช้บริการการขนส่งสาธารณะ ซึ่งกิจกรรมที่จัดให้แก่เด็กควรเป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ปลอดภัยและพัฒนาทักษะทางร่างกาย ความแข็งแรง ความคล่องแคล่วเพื่อช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงอันตราย โดยเนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กอนุบาล มีรายละเอียดดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 เนื้อหาความปลอดภัยจำแนกตามหมวดหมู่ของความปลอดภัย

หมวด	เนื้อหาความปลอดภัย
ความปลอดภัยในโรงเรียน	ข้อปฏิบัติในโรงเรียน การใช้บันได ระเบียบ การกลับบ้าน การใช้ตู้น้ำดื่ม การใช้ราวจับ การใช้อุปกรณ์และเครื่องใช้ การปฏิบัติตามคำแนะนำของยาม ภารโรง คือ บุคคลที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก
การป้องกันอัคคีภัย	พนักงานดับเพลิง คือ บุคคลที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก การดูแลบ้านที่ดี อันตรายจากไม้ขีดไฟ อันตรายจากเทียนและโคมไฟ การซ้อมดับเพลิง การสื่อสารกับผู้ใหญ่ทันทีเมื่อเกิดไฟไหม้

ตารางที่ 1 (ต่อ) เนื้อหาความปลอดภัยจำแนกตามหมวดหมู่ของความปลอดภัย

หมวด	เนื้อหาความปลอดภัย
การใช้ถนน	จรรยาบรรณ พนักงงานขับรถ คือ บุคคลที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก และเด็กต้องปฏิบัติตามคำแนะนำ การระมัดระวังระหว่างเดินทางจากบ้านถึงโรงเรียน เช่น การเดินบนถนน การโดยสารรถประจำทาง การใช้ทางหลวง การใช้โรเลอสเก็ต จักรยานสามล้อ การเลือกเล่นในสถานที่ที่ปลอดภัย
การเล่น	ผู้นำการเล่น คือ เพื่อนที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก การพัฒนาทักษะทางร่างกายผ่านจังหวะและเกม ของเล่นที่ปลอดภัยและวิธีการใช้ของเล่น การใช้ชิงช้า กระดานหก กระดานลื่น กระบะทราย
ความปลอดภัยในบ้าน	อุปนิสัยการดูแลบ้านที่ดี การใช้และระมัดระวังกรรไกร การใช้อุปกรณ์และเครื่องใช้ที่เหมาะสม การใช้และดูแลอุปกรณ์ทำสวนเบื้องต้น
ความปลอดภัยนอกบ้าน	ระมัดระวังเมื่อเล่นกับสัตว์ อันตรายจากการเล่นใกล้เตา กองไฟ และเตาผิง น้ำมันเตาผิงเป็นน้ำมันร้อน การเดินทางบนทางหลวง

Yost (1972) กล่าวว่า การสอนความปลอดภัยที่ดีเหมือนเช่นการสอนในเรื่องอื่น หัวใจสำคัญของการสอนอยู่ที่ตัวเด็กวัยอนุบาล โดยครูต้องรู้จักเด็กทั้งจิตใจ ร่างกาย อารมณ์ ความรู้สึก เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสติปัญญา ร่างกาย และอารมณ์ความรู้สึก จากการศึกษา พบว่ามีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องสอนเรื่องความปลอดภัยในเด็กวัยอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพราะความปลอดภัยพื้นฐานสำหรับเด็กวัยอนุบาลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด โดยความปลอดภัยที่จำเป็น คือ ความปลอดภัยในห้องเรียน ห้องน้ำ อาคาร ห้องประชุม โรงยิม สนามเด็กเล่น ความปลอดภัยจากบ้านถึงโรงเรียน ซึ่งความปลอดภัยเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียน การทำผลงานศิลปะ การทดลองวิทยาศาสตร์ หรือการทำศนศึกษานอกสถานที่ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างและขยายความเข้าใจเรื่องความปลอดภัยให้เจาะลึกมากยิ่งขึ้นตั้งแต่ระดับเด็กอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษา เด็กมีความต้องการและความพร้อมในความปลอดภัยที่แตกต่างกัน เป้าหมายเรื่องความปลอดภัยต่อไปนี้เป็นเพียงข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับการเรียนเรื่องความปลอดภัย ดังนี้

- 1) ข้อปฏิบัติเพื่อใช้บันไดอย่างปลอดภัย คือ ไม่วิ่งหรือผลัก มองดูทางขณะเดิน เดินชิดทางขวา และจับราวบันไดเมื่อจำเป็น
- 2) ข้อปฏิบัติเพื่อดูแลสิ่งของอย่างปลอดภัย คือ ถือของมีคมบริเวณที่ปลอดภัย เช่น ดินสอ ปากกา และกรรไกร เมื่อยกเก้าอี้ให้เก้าอี้อยู่ด้านหน้าโดยให้รอยต่อของที่นั่งและผนังพิง และขาเก้าอี้หันมาด้านหลัง และยกเก้าอี้ไปในทิศทางที่ไม่มีสิ่งกีดขวาง
- 3) ข้อปฏิบัติในการใช้อุปกรณ์อย่างปลอดภัย คือ การเลือกอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับงาน รู้จักวิธีการใช้อุปกรณ์ นำอุปกรณ์เก็บเข้าที่เมื่อใช้งานเสร็จ การทำความสะอาด และบอกผู้ใหญ่เมื่อพบเห็นอุปกรณ์ชำรุดหรือเสียหาย
- 4) การใช้อุปกรณ์เครื่องใช้ เช่น อุปกรณ์เครื่องเล่นสนามหรือตู้น้ำดื่ม และหลีกเลี่ยงการผลักและดัน
- 5) การปฏิบัติตามข้อปฏิบัติการดูแลบ้าน คือ รีบเช็ดเมื่อมีของเหลวหก เก็บของเล่นหรือสิ่งของออกห่างจากทางเดินเมื่อทำงานหรือเล่น ดูแลพื้นให้สะอาดปราศจากสิ่งสกปรก น้ำมัน และขยะ และไม่วางสิ่งของที่อาจทำให้ลื่นล้มได้ที่ประตู
- 6) การปฏิบัติตามกฎการใช้สนามเด็กเล่นและอาคาร เข้าใจและฝึกซ้อมการป้องกันอันตรายอย่างสม่ำเสมอ
- 7) การปฏิบัติตามกฎจราจร คือ การเลือกใช้เส้นทางที่ปลอดภัยเมื่อกลับบ้าน มาโรงเรียน หรือไปสถานที่ต่างๆ ปฏิบัติตามคำแนะนำของยาม จราจร หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ การปฏิบัติตามสัญญาณไฟจราจร มองซ้าย-ขวาก่อนข้ามถนนแม้จะเป็นสัญญาณไฟเขียวหรือสัญญาณคนข้าม การข้ามถนนที่หัวถนน การใช้ทางข้ามที่ปลอดภัย การใช้ทางเท้าที่ปลอดภัย
- 8) การปฏิบัติตามการใช้ทางที่ปลอดภัย คือ การหยุดรถก่อนข้ามถนน การข้ามถนน การเข้า-ออกและขึ้นรถประจำทางหรือรถยนต์
- 9) ข้อปฏิบัติความปลอดภัยในบ้าน คือ อยู่ให้ห่างจากเตา เก็บของเล่นและสิ่งของต่างๆ ให้เข้าที่ ไม่จับหรือสัมผัสยา ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด ยาฆ่าแมลง หรือสารพิษต่างๆ
- 10) การปฏิบัติตามกฎพื้นฐานเมื่ออยู่ใกล้แหล่งน้ำหรือว่ายน้ำ คือ ไม่เข้าใกล้เครื่องซักผ้า เครื่องเป่าแห้ง และตู้เย็น และหลีกเลี่ยงการเล่นกับของมีคมและปืน
- 11) การไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า คือ ไม่สัมผัสหรือเล่นกับคนแปลกหน้า สัตว์ที่ไม่คุ้นเคย และไม่แก้มสัตว์

สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ และนันทนาการ กรมพลศึกษา (2540) กล่าวถึงการดำเนินงานการเรียนการสอนความปลอดภัยในโรงเรียนว่า การสอนเรื่องความปลอดภัยเป็นขบวนการทางการศึกษาให้เด็กได้มีการพัฒนาพฤติกรรมทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะการกระทำ นิสัย เพื่อให้มีสวัสดิภาพ หรือความปลอดภัยเกิดขึ้น การให้การศึกษเป็นมาตรการที่สำคัญ

อย่างหนึ่งในการป้องกันอุบัติเหตุ ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ที่ถูกต้อง โดยเฉพาะความรู้ ความเข้าใจ เจตคติ สวัสดินิสัย และทักษะที่จะช่วยให้เด็กสามารถดำเนิน ชีวิตได้อย่างปลอดภัยในการจัดการเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัย สิ่งสำคัญและจำเป็นมาก คือ การวางแผนการจัดการและดำเนินการเรียนการสอนให้เหมาะสม โดยกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ ให้เด็กได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติ ตารางที่ 2 นำเสนอเป้าหมายการเรียนรู้ที่ สอดคล้องกับธรรมชาติและวัยของผู้เรียนในแต่ละชั้น

ตารางที่ 2 เป้าหมายการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัย

ระดับชั้น	ความสำคัญของเป้าหมายการเรียนรู้		
	ลำดับที่ 1	ลำดับที่ 2	ลำดับที่ 3
อนุบาล	การปฏิบัติ	ทัศนคติ	ความรู้
ประถมศึกษาตอนต้น	การปฏิบัติ	ทัศนคติ	ความรู้
ประถมศึกษาตอนปลาย	ทัศนคติ	การปฏิบัติ	ความรู้
มัธยมศึกษาตอนต้น	ทัศนคติ	ความรู้	การปฏิบัติ
มัธยมศึกษาตอนปลาย	ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ
อาชีวศึกษา อุดมศึกษา	ความรู้	ทัศนคติ	การปฏิบัติ

การจัดเนื้อหาเรื่องความปลอดภัยให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และเป็นปัญหาสำคัญสำหรับระดับชั้นอนุบาลและประถมศึกษา (ประถมปีที่ 1-2) ควรมีเนื้อหา เกี่ยวกับความปลอดภัย ดังนี้

- 1) ความปลอดภัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน
- 2) ความปลอดภัยในห้องเรียน
- 3) ความปลอดภัยจากอาคารต่าง ๆ ภายในโรงเรียน
- 4) ความปลอดภัยในการเล่น ความปลอดภัยในสนามเด็กเล่น
- 5) ความปลอดภัยจากพืช และสัตว์
- 6) ความปลอดภัยในการโดยสารรถโรงเรียน

สิ่งสำคัญที่ควรเน้น คือ การให้เด็กเรียนรู้ว่าความปลอดภัยทำให้เกิดความสุข ส่วนความประมาทจะนำมาซึ่งความโศกเศร้า เนื้อหาเรื่องความปลอดภัยควรพิจารณาหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- 1) ความถูกต้อง ความถูกต้องเป็นสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้เป็นความจริงตามสภาพ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้ปัญหาการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงเท่านั้น

2) ความต้องการพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัย ต้องคำนึงถึงความต้องการของเด็ก ได้แก่ ความต้องการในการมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยในสังคม ความต้องการการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดี และความต้องการด้านจิตใจที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับของสังคม

3) ความสนใจของเด็ก เป็นเกณฑ์อันดับหนึ่งที่ใช้ในการพิจารณาเนื้อหาการเรียนที่เด็กได้เรียนในสิ่งที่ตนสนใจย่อมมีส่วนช่วยให้เด็กมีความตั้งใจและมีความอยากรที่จะเรียนซึ่งจะมีผลให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

4) ปัญหาและความสำคัญ การจัดการเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัยควรคำนึงถึงปัญหาด้านสวัสดิภาพของเด็กและชุมชนด้วยซึ่งแตกต่างกันในแต่ละระดับอายุ สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ที่เด็กกำลังเผชิญอยู่

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย 6 เรื่อง ดังนี้

1) ความปลอดภัยในโรงเรียน ได้แก่ การใช้บันได อุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องเรียน และการใช้ตู้น้ำดื่ม

2) การป้องกันอัคคีภัย ได้แก่ อันตรายจากไม้ขีดไฟ อันตรายจากเทียนและโคมไฟ การซ้อมดับเพลิง และการสื่อสารกับผู้ใหญ่ทันทีเมื่อเกิดไฟไหม้

3) ความปลอดภัยในการเดินทางไป-กลับโรงเรียน ได้แก่ การใช้ถนน การปฏิบัติตามกฎจราจร การข้ามถนน บุคคลที่เด็กต้องปฏิบัติตามคำแนะนำ การเดินทางเท้า การโดยสารรถประจำทาง และการเลือกเล่นในสถานที่ที่ปลอดภัย

4) ความปลอดภัยในบ้าน ได้แก่ การเก็บของเล่นและสิ่งของต่างๆ ให้เข้าที่ การไม่จับหรือสัมผัสยา ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด ยาฆ่าแมลง หรือสารพิษต่างๆ การใช้และระมัดระวังกรรไกร การใช้อุปกรณ์และเครื่องใช้ การใช้และดูแลอุปกรณ์ทำสวนเบื้องต้น และการป้องกันอันตรายจากพิษและสัตว์

5) ความปลอดภัยนอกบ้าน ได้แก่ แหล่งน้ำ คนแปลกหน้า การระมัดระวังเมื่อเล่นกับสัตว์ อันตรายจากการเล่นใกล้เตา กองไฟ และเตาผิง

6) ความปลอดภัยจากสนามเด็กเล่น ได้แก่ ของเล่นที่ปลอดภัย วิธีการใช้ของเล่น และการใช้สนามเด็กเล่น

การทบทวนวรรณกรรม สถิติที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุในเด็กวัยอนุบาล และข้อมูลจากการลงสำรวจพื้นที่ด้วยการสังเกตและสัมภาษณ์ครูประจำชั้นในโรงเรียนเทศบาลและโรงเรียนอนุบาลบริเวณใกล้เคียงในพื้นที่อำเภอเมืองลำปาง พบว่า เนื้อหาความปลอดภัยที่เด็กวัยอนุบาลควรได้เรียนรู้

มี 2 หมวด ได้แก่ ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน และความปลอดภัยในการใช้ถนน รายละเอียดดังตาราง 2 ดังนี้

ตารางที่ 3 เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

หมวด	เรื่อง	รายละเอียดของเนื้อหา
1) ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน	ความปลอดภัยจากสารพิษ	ผลิตภัณฑ์อันตราย ยา วิตามิน และพืชมีพิษ สัตว์มีพิษ
	ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า	คนแปลกหน้าในโรงเรียน คนแปลกหน้ามาที่บ้าน
2) ความปลอดภัยจากการใช้ถนน	ความปลอดภัยจากทางเท้า	วิธีการเดินบนทางเท้า วิธีการเดินบนทางเท้าที่ชำรุด วิธีการเดินบนทางเท้าบริเวณที่ก่อสร้าง วิธีการเดินทางเท้าเมื่อถนนไม่มีทางเท้า สัญญาณไฟคนข้ามถนน การฟังเสียงการจราจรบนถนน การไม่ตะโกนเรียกผู้ที่กำลังข้ามถนน เมื่อของที่ถือปลิวหรือลื่นหลุดจากมือไปบนถนน
	ความปลอดภัยจากการข้ามถนน	การข้ามถนนเมื่อเจอเกาะกลางถนน การข้ามถนนด้วยทางม้าลาย การข้ามถนนบริเวณทางข้ามบริเวณหน้าโรงเรียน การข้ามทางม้าลาย สัญญาณไฟจราจร การเดินผ่านลานจอดรถ
	ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ	การโดยสารรถยนต์ การโดยสารรถจักรยานยนต์ การโดยสารรถประจำทาง การโดยสารรถไฟ

1.3.2 พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

Florio and Stanford (1969) กล่าวว่า เด็กควรได้รับการเตรียมตัวให้รู้จักกับสถานการณ์ที่อันตราย เพื่อพัฒนาทักษะและความรู้เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เหล่านั้น เด็กต้องได้รับการสอนให้สังเกต เข้าใจ เชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎและข้อปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเพื่อ

ความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น ถ้าครูกระตุ้นให้เด็กเห็นคุณค่าและเคารพกฎและผู้รักษากฎหมาย เด็กจะมีแนวโน้มให้ความร่วมมือในการพยายามป้องกันอุบัติเหตุ

Barth (1992) กล่าวว่า เด็กวัยอนุบาลและวัยรุ่นอาจจำเป็นต้องป้องกันตนเอง จากอันตรายต่างๆ ได้แก่ 1) อันตรายจากผู้อื่น เช่น การลักพาตัว และ 2) อันตรายจากตนเอง เช่น ความปลอดภัยและการขับรถ ทักษะที่อาจนำมาใช้คือ การป้องกันตนเองและการควบคุมตนเอง ทักษะการปกป้องตนเอง ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับปัญหาหรือความรุนแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต เช่น ความหมายหรือคำจำกัดความของเหตุการณ์ 2) ความเข้าใจเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของปัญหา และลักษณะของปัญหาที่เกิดขึ้น 3) การป้องกันตนเองในสถานการณ์ที่มีแนวโน้มว่ารุนแรงขึ้น 4) การรับมือกับสถานการณ์ด้วยการหลีกเลี่ยง และ 5) การขอความช่วยเหลือด้วยการบอกผู้ใหญ่ หรือเล่าช่วงเวลาถูกข่มขู่หรือตกเป็นเหยื่อความรุนแรง การสอนทักษะการป้องกันและการหลบหลีก ปัญหาเป็นทักษะการคิดระดับสูงของทักษะการปกป้องตนเอง

การสอนการควบคุมตนเองต้องอาศัยทั้งความรู้ ความเข้าใจ การป้องกัน และการหลบหลีก (Barth, 1986; Barth, Middleton & Wagman, 1989 cited in Barth, 1992) สิ่งสำคัญที่ต้องเน้นในการสอนการควบคุมตนเอง คือ การมีความรู้และความเข้าใจ เพราะผลเสียที่เกิดขึ้นจากการไม่ควบคุมตนเองในบางเรื่อง เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การดื่มสุรา หรือการสูบบุหรี่ แตกต่างจากการถูกลักพาตัวหรือการถูกรถชน เป้าหมายของการควบคุมตนเอง คือ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในระยะสั้นและระยะยาว ดังนั้น การให้ข้อมูลเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอต่อการ เปลี่ยนทัศนคติหรือพฤติกรรมการควบคุมตนเองของเด็กได้ (Kirby, 1984; Williams, Ward & Gray, 1985 cited in Barth, 1992) การฝึกให้เกิดการควบคุมตนเองเป็นเรื่องยาก เพราะเด็กต้องสามารถ รับมือกับแรงกดดันที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลอื่นและแรงกดดันภายในตนเอง อันนำไปสู่การหาวิธีหลบ หลีกสถานการณ์นั้น โปรแกรมการควบคุมตนเองส่วนใหญ่จึงประกอบด้วยทักษะชีวิตขั้นพื้นฐาน เช่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหา เช่น การมองจากมุมของผู้อื่นและการสร้างทางเลือก เป็นต้น การสื่อสารอย่างมั่นใจ และรับมือจากแรงกดดันจากผู้อื่น การสอนการควบคุมตนเองควรประกอบด้วย การสอนทักษะการป้องกัน การหลบหลีก การคิดหาทางเลือก และการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น ดังนั้น การสอนทักษะการปกป้องตนเองจึงใช้เวลา และมีการฝึกฝนน้อยกว่าการเรียนรู้ทักษะการ ควบคุมตนเอง (Barth, 1992) การสอนการปกป้องตนเองให้ประสบความสำเร็จจึงไม่เพียงแต่เข้าใจ แต่ต้องเข้าใจอย่างละเอียดเพื่อสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

Miltenberger (2008) กล่าวว่า ทักษะความปลอดภัยโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) การหลีกเลี่ยงจากอันตรายและการข่มขู่ 2) การแสดงพฤติกรรมเพื่อหลีกเลี่ยงจาก สถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย และ 3) การสื่อสารกับครูหรือผู้ปกครองเกี่ยวกับสถานการณ์อันตรายเพื่อ หาทางแก้ไข (Himle et al. 2004) เด็กต้องได้รับความรู้และสามารถแสดงทักษะความปลอดภัย

ได้แก่ หลีกเลี้ยง หลีกหนี และบอกเล่า ได้ในช่วงเวลาที่เหมาะสมผ่านการฝึกฝน การเลียนแบบ และการกระตุ้นเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้เด็กสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยได้ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้รับจากการฝึกฝนนั้นจะปรากฏให้เห็นได้ในอนาคตเมื่อเด็กตกอยู่ในอันตรายที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง

การหลีกเลี้ยงการเผชิญหน้ากับสถานการณ์อันตรายเป็นทักษะความปลอดภัยแรกที่เด็กควรทำ เมื่อตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อันตรายต่างๆ จะต้องหยุดยั้งไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง เช่น ไม่เผชิญหน้ากับมือปืน ไม่เปิดประตูกันสระว่ายน้ำ หรือไม่หยิบปืนมาเล่น เป็นต้น หากอันตรายมีสาเหตุมาจากผู้อื่น เช่น การทำร้ายร่างกาย เด็กๆ จะต้องไม่แสดงพฤติกรรมที่ถูกร้องขอ และกล่าวปฏิเสธคำขอนั้น

การหลีกหนีจากสถานการณ์อันตราย หมายถึง การใช้ร่างกายของตนเองเพื่อหนีจากอันตรายด้วยการวิ่งหนี ซึ่งในสถานการณ์อันตรายต่างๆ เด็กเล็กมักใช้เวลานานเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์นั้น หรือไม่แสดงการหลีกหนีจากสถานการณ์อันตรายเลย จึงเป็นสาเหตุให้เด็กส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บจากอันตราย เช่น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับมือปืน สิ่งที่ต้องทำคือวิ่งหนีจากสถานการณ์นั้นเพื่อไปหาผู้ใหญ่ หรือครู และเด็กจะไม่ได้รับอันตรายจากสถานการณ์นั้น หลังจากเด็กสามารถหนีออกมาจากสถานการณ์นั้นได้แล้ว ตัวเด็กอาจไม่ตกอยู่ในความเสี่ยงจากอันตรายนั้นแต่เด็กคนอื่นๆ อาจตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายนั้น การบอกเล่าสถานการณ์อันตรายกับพ่อแม่ หรือผู้ใหญ่ทำให้สามารถแก้ปัญหาในสถานการณ์อันตรายที่เกิดขึ้นได้ การบอกเล่าสถานการณ์อันตรายจึงเป็นอีกหนึ่งทักษะความปลอดภัย

ทักษะความปลอดภัยทั้ง 3 ทักษะ ถูกนำไปใช้ในการสอนทักษะความปลอดภัยจากปืน (Gatheridge et al. 2004) อย่างไรก็ตามทักษะความปลอดภัยที่กล่าวมาข้างต้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ความปลอดภัยอื่นๆ เช่น การไม่หยิบยา หรือสารพิษ การไม่เปิดประตูสระว่ายน้ำ หรือการไม่เล่นกับไม้ขีดไฟ การสัมผัสที่ไม่เหมาะสม การทำร้ายร่างกาย การล้วงละเมิดทางเพศ หรืออันตรายจากการใช้ยาเสพติดหรือดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเด็กวัยรุ่น และอันตรายที่อาจพบเจอในชีวิตประจำวัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล คือ การแสดงออกของเด็กถึงการปฏิบัติตนที่เหมาะสมในการป้องกันตนเองจากอันตราย ประกอบด้วย 1) การมีความรู้เรื่องความปลอดภัยผ่านการบอกสาเหตุของอันตรายและการบอกลักษณะของอันตราย และ 2) การป้องกันตนเองจากอันตรายด้วยการแสดงพฤติกรรมหลีกเลี้ยงจากอันตราย และการสื่อสารกับผู้ใหญ่เมื่อเห็นพฤติกรรมอันตราย รายละเอียดดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

Thygerson (1986)	Florio and Stanford (1962)	Barth (1992)	Miltenberge (2008)	พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล
1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย				
เกิดความตระหนักรู้เกี่ยวกับอันตราย	มีความเข้าใจในความสัมพันธ์ของสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดอันตราย	มีความรู้เกี่ยวกับความหมายของอันตรายหรือความรุนแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต		1) มีความเข้าใจในสาเหตุของอันตรายที่เกิดขึ้นในชีวิต 2) มีความเข้าใจลักษณะของอันตรายที่เกิดขึ้น
มีความเข้าใจในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอันตราย	มีความเข้าใจในอันตราย	มีความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของอันตราย		
		มีความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของอันตรายที่เกิดขึ้น		
2. การป้องกันตนเองจากอันตราย				
รู้จักการป้องกันตนเองจากอุบัติเหตุ และควบคุมความเสียหายหรือการบาดเจ็บ	มีความรู้เรื่องกฎการป้องกันตนเองจากอันตราย	รู้จักการป้องกันตนเองเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีแนวโน้มว่าจะรุนแรงขึ้น	การรู้จักหลีกเลี่ยงจากอันตรายและการข่มขู่	1) การรู้จักหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย 2) การสื่อสารกับผู้ใหญ่เมื่อเห็นพฤติกรรมอันตราย
	มีทักษะการรับมือกับสถานการณ์ที่อันตราย	รู้จักการรับมือกับสถานการณ์อันตรายด้วยการหลีกเลี่ยง	การแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงหนีจากสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย	
		การขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ด้วยการบอกหรือเล่า	การสื่อสารกับผู้ใหญ่เกี่ยวกับสถานการณ์อันตราย	

ตารางที่ 4 (ต่อ) พฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

Thygerson (1986)	Florio and Stanford (1962)	Barth (1992)	Milttenberge (2008)	พฤติกรรมความ ปลอดภัย ของเด็กวัยอนุบาล
มีเจตคติที่ดีต่อ ความปลอดภัย	พัฒนาเจตคติเพื่อ จงใจให้เกิดการ ปรับตัวกับ สภาพแวดล้อม อย่างเหมาะสม			
เห็นคุณค่าใน คำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญ				

1.3.3 ตัวอย่างมาตรฐานการเรียนรู้เรื่องสุขภาพและความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้แก่ รัฐนิวยอร์ก รัฐเซาท์แคโรไลนา รัฐแคลิฟอร์เนีย ดังนี้

1) รัฐนิวยอร์ก

New York state council on children and families (2009) ได้เสนอแนวปฏิบัติสำหรับเด็กอนุบาลประจำรัฐ ประกอบด้วยมาตรฐานด้านสุขภาวะทางกาย สุขภาพ และพัฒนาการทางร่างกายประกอบด้วย 4 หมวด คือ พัฒนาการทางร่างกาย สมรรถภาพทางกาย ทักษะที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และความปลอดภัย โดยการตระหนักถึงความปลอดภัยของเด็กคือ ก้าวแรกของการดูแลสุขภาวะทางกาย การเรียนในแต่ละวันเด็กจะได้เรียนเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงวัตถุอันตราย สถานการณ์อันตราย และความสำคัญของการอยู่ร่วมกันในบ้าน โรงเรียน และชุมชน ความสามารถในการปฏิบัติตามกฎกติกา เรียนรู้การขอความช่วยเหลือเมื่อใดและอย่างไร มีรายละเอียด ดังนี้

- 1.1) สื่อสารกับเพื่อนหรือผู้ใหญ่เมื่อเห็นพฤติกรรมอันตราย
- 1.2) เข้าใจและคาดคะเนผลลัพธ์จากการไม่ทำตามกฎ
- 1.3) ระบุสัญลักษณ์อันตรายจากป้ายในห้องเรียนและในบ้าน
- 1.4) คำว่ากรรไกรและดินสอลงเพื่อหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุ
- 1.5) มองซ้าย-ขวาก่อนข้ามถนน และรู้ว่าต้องข้ามถนนพร้อมผู้ใหญ่
- 1.6) เข้าใจสัญลักษณ์ที่หมายถึงอันตราย สารพิษ และหลีกเลี่ยงสิ่งของหรือ

บริเวณที่อันตราย

1.7) ไม่รับประทานยาด้วยตนเอง ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ และรู้จักประโยชน์ของยา

1.8) ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัยพื้นฐานโดยอาศัยการช่วยเหลือ เช่น ขึ้นรถประจำทาง ปั่นจักรยาน การเล่นสนามเด็กเล่น การข้ามถนน และการระวังคนแปลกหน้า

1.9) สวมหมวกนิรภัยก่อนปั่นจักรยานหรือเครื่องเล่นที่มีล้อ

2) รัฐเซาท์แคโรไลนา

South Carolina Department of Education Columbia (2009)

กระทรวงศึกษาธิการรัฐเซาท์แคโรไลนาเสนอมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับการสอนสุขศึกษาและความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย 1) ผู้เรียนสามารถเข้าใจโน้ตทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพและการดูแลสุขภาพ 2) ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์อิทธิพลของครอบครัว เพื่อน วัฒนธรรม สื่อ เทคโนโลยี และปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพ 3) ผู้เรียนสามารถแสดงความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ ผลิตภัณฑ์ และบริการที่ส่งเสริมสุขภาพ 4) ผู้เรียนสามารถแสดงความสามารถในการทักษะการสื่อสารกับตนเองเพื่อส่งเสริมสุขภาพและหลีกเลี่ยง หรือลดพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพ 5) ผู้เรียนสามารถแสดงทักษะในการตัดสินใจในการส่งเสริมสุขภาพ 6) ผู้เรียนสามารถแสดงทักษะการตั้งเป้าหมายในการส่งเสริมสุขภาพ และ 7) ผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมที่ส่งเสริมสุขภาพ หลีกเลี่ยงและลดพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อสุขภาพ โดยกล่าวถึงการป้องกันอุบัติเหตุและความปลอดภัย มีรายละเอียด ดังนี้

2.1) บอกวิธีการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในบ้าน

2.2) บอกวิธีการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินได้

2.3) บอกวิธีการปฏิบัติตัวที่ปลอดภัยเมื่ออยู่กับคนแปลกหน้า

2.4) อธิบายสิ่งที่ควรปฏิบัติเมื่อเกิดอุบัติเหตุ เช่น มีดบาด เลือกกำเดาไหล

เป็นต้น

2.5) บอกสถานการณ์ที่ต้องแสดงการป้องกันความปลอดภัยของตนเอง

2.6) อธิบายกฎความปลอดภัยเมื่อเกิดไฟไหม้ที่บ้านและโรงเรียน

2.7) แสดงวิธีการโทรศัพท์เมื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉิน

2.8) สาธิตวิธีการใช้ทางเท้าอย่างปลอดภัย และการเป็นผู้โดยสารใน

รถยนต์และรถประจำทาง

3) รัฐแคลิฟอร์เนีย

California Department of Education (2009) กระทรวงศึกษาธิการรัฐแคลิฟอร์เนียเสนอมาตรฐานเนื้อหาสุขศึกษาสำหรับโรงเรียนเทศบาลตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษา ประกอบด้วย เนื้อหาด้านโภชนาการและการออกกำลังกาย ด้านการเจริญเติบโตและ

พัฒนาการ ด้านการป้องกันอุบัติเหตุและความปลอดภัย สิ่งเสพติด ด้านสุขภาพจิตใจ อารมณ์ และสังคม และสุขภาพส่วนบุคคลและชุมชน ซึ่งเนื้อหาในแต่ละด้านกล่าวถึงมโนทัศน์สำคัญ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ การเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ การสื่อสาร กับตนเอง การตัดสินใจ พฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพ และการส่งเสริมสุขภาพ โดยให้รายละเอียดของมาตรฐานด้านการป้องกันอุบัติเหตุและความปลอดภัย ดังนี้

- 3.1) บอกข้อปฏิบัติของความปลอดภัยในบ้าน โรงเรียน และชุมชน
- 3.2) อธิบายลักษณะสถานการณ์ฉุกเฉิน
- 3.3) อธิบายวิธีการที่ปลอดภัยเมื่อโดยสารประจำทาง และการเดินทางเท้า
- 3.4) บอกข้อปฏิบัติที่ปลอดภัยในการข้ามถนน ปั่นจักรยานและการเล่น
- 3.5) เข้าใจสิ่งทีอาจเป็นพิษและอันตรายต่อร่างกาย
- 3.6) บอกลักษณะของคนแปลกหน้า และวิธีการหลีกเลี่ยงจากคนแปลกหน้า
- 3.7) บอกลักษณะและอันตรายของอาวุธได้
- 3.8) อธิบายความสำคัญของการบอกผู้ใหญ่เมื่อพบเห็นบุคคลที่พบอาวุธ
- 3.9) บอกชื่อบุคคลที่ให้ความช่วยเหลือได้เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน
- 3.10) แสดงวิธีการสื่อสารกับผู้ใหญ่เมื่อพบเห็นบุคคลพกพาอาวุธ
- 3.11) แสดงวิธีการขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์

ฉุกเฉิน

- 3.12) แสดงวิธีการขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ หรือโทรแจ้ง 911
- 3.13) แสดงวิธีการรับโทรศัพท์ด้วยวิธีการที่ปลอดภัย
- 3.14) แสดงบทบาทสมมติเมื่อมีคนแปลกหน้าบุกเข้ามาในบ้าน รถ ถูกจู่โจม

บนถนน

- 3.15) ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติการเล่นที่ปลอดภัย
- 3.16) แสดงวิธีการข้ามถนนที่ปลอดภัย

4) รัฐมิชิแกน

Michigan Department of Education (2006) กระทรวงศึกษาธิการรัฐมิชิแกนเสนอมาตรฐานที่คาดหวังการสอนสุขศึกษาสำหรับเด็กวัยอนุบาลประกอบด้วย มาตรฐานด้านโภชนาการและการออกกำลังกาย สิ่งเสพติด ความปลอดภัย ด้านสังคมและอารมณ์ สุขภาพอนามัย และสมรรถนทางกาย โดยมาตรฐานแต่ละด้านมีรายละเอียดเนื้อหาเกี่ยวกับมโนทัศน์หลักของมาตรฐาน การเข้าถึงข้อมูล พฤติกรรมสุขภาพ ทักษะทางสังคม และแนวทางการสนับสนุน โดยรายละเอียดมาตรฐานด้านความปลอดภัย ดังนี้

- 4.1) อธิบายกฎในการรับมือและหลีกเลี่ยงผลิตภัณฑ์ที่เป็นอันตรายในบ้าน

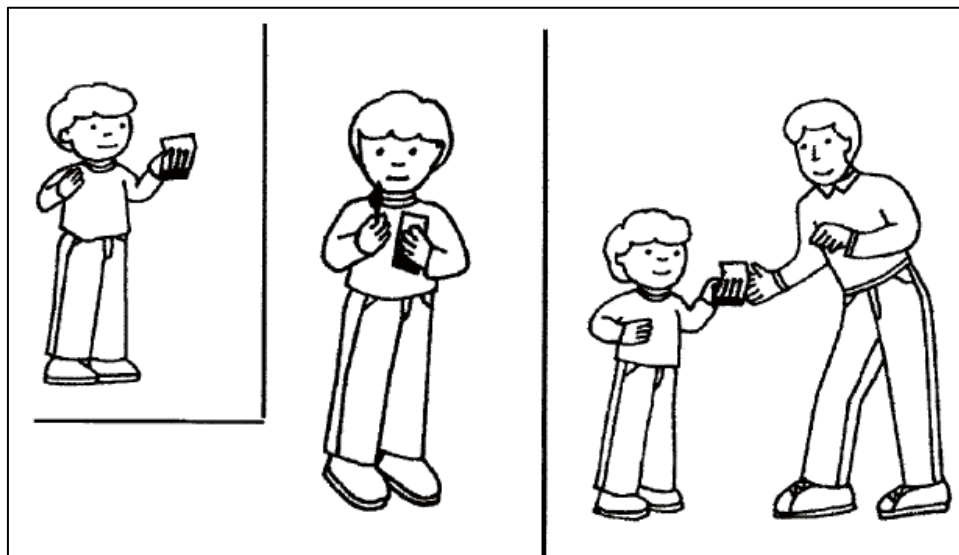
- 4.2) บอกวิธีการที่ปลอดภัยในการใช้ยา
- 4.3) บอกพฤติกรรมการใช้ทางเท้าที่อันตรายและปลอดภัย
- 4.4) ระบุวัตถุและอาวุธที่อันตราย
- 4.5) บอกเล่าสถานการณ์ที่เป็นอันตรายที่ควรบอกผู้ใหญ่
- 4.6) สาธิตวิธีการโทรศัพท์แจ้ง 911 และอธิบายว่าเมื่อใดควรโทรศัพท์
- 4.7) สาธิตการขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่
- 4.8) สาธิตวิธีการใช้ทางเท้าที่ปลอดภัย
- 4.9) แสดงวิธีการเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย
- 4.10) แสดงวิธีการหลีกเลี่ยงในสถานการณ์การลักพาตัว

1.3 วิธีการวัดพฤติกรรมความปลอดภัย

Mobley and Evashevski (2000) ได้พัฒนาและนำร่องการทดสอบการประเมินความรู้เรื่องสุขภาพและความปลอดภัยของเด็กจากการแสดงท่าทาง เรียกว่า การประเมินความรู้ทางสุขภาพของเด็กก่อนอนุบาล (Preschool Health Knowledge Assessment) หลังการนำร่องเครื่องมือนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข ขยายเนื้อหา และรูปแบบการประเมิน เรียกว่า การประเมินความรู้สุขภาพและความปลอดภัยของเด็กก่อนอนุบาล หรือ Preschool Health and Safety Knowledge Assessment (PHASKA) ประกอบด้วยคู่มืออธิบายการใช้เครื่องมือ บทสนทนาที่จะใช้ในการประเมินในแต่ละข้อทั้งภาษาอังกฤษและภาษาสเปนจำนวน 53 ข้อ และการให้คะแนน โดยการประเมินข้อ 1-3 ออกแบบมาเพื่อสอนเด็กว่าจะตอบคำถามอย่างไร การประเมินอีก 50 ข้อจะครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้วัสดุอุปกรณ์ การใช้สนามเด็กเล่น การใช้จักรยานและยานพาหนะอย่างปลอดภัย และการป้องกันอุบัติเหตุ จำนวน 31 ข้อ โภชนาการจำนวน 6 ข้อ สุขอนามัยทั่วไปจำนวน 5 ข้อ และการส่งเสริมสุขภาพจำนวน 8 ข้อ

การประเมินความรู้สุขภาพและความปลอดภัยของเด็กก่อนอนุบาล หรือ Preschool Health and Safety Knowledge Assessment จำนวน 53 ข้อ แต่ละข้อแทนด้วยบัตรภาพเกี่ยวกับการมีสุขภาพดีและไม่ดี พฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่ปลอดภัยและไม่ปลอดภัย โดยเด็กก่อนอนุบาลจะถูกถามคำถามเพื่อเลือกภาพที่แสดงถึงพฤติกรรมสุขภาพที่ดีที่สุด และเลือกสถานการณ์ที่ปลอดภัยที่สุด บัตรภาพแต่ละแผ่นประกอบด้วยภาพ 2 หรือมากที่สุด 3 ภาพ ภาพที่ 1 เป็นภาพสถานการณ์ และสองภาพที่เหลือเป็นภาพตัวเลือก ภาพทั้งหมดเป็นภาพสีในตำแหน่งพฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่ต้องการสร้างความสนใจให้กับเด็ก และใช้ลายเส้นสีขาวดำ ดังตัวอย่างบัตรภาพที่ 33 คือ สถานการณ์ให้เด็กเลือกว่าควรทำอะไรเมื่อเจอกล่องไม้ขีดไฟ บนสนทนาที่ใช้กับบัตรภาพคือ “เด็กชายคนนี้เจอไม้ขีดไฟ เขาจะอย่างไรเพื่อให้ปลอดภัย... จุดเพื่อดูแสงไฟ หรือส่งไม้ขีดไฟให้กับผู้ใหญ่” ในภาพ

กล่องไม้ขีดไฟจะเป็นบริเวณที่ลงสี บัตรภาพวาดให้เห็นเพศของเด็กที่ชัดเจน โดยบัตรภาพครึ่งหนึ่งเป็นภาพเด็กผู้ชายและอีกครึ่งหนึ่งเป็นภาพเด็กผู้หญิง

ตัวอย่างบัตรภาพที่ 33 การประเมินความรู้สุขภาพและความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

การประเมินความรู้สุขภาพและความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลใช้กับเด็กเป็นรายบุคคลในห้องเงียบๆ หรือในห้องเรียน โดยผู้ใช้เครื่องมือจะต้องให้คำอธิบายเครื่องกับเด็ก และให้เด็กแสดงการยินยอมเข้าร่วมการประเมินทุกคน คะแนนของการประเมินจะใช้การคำนวณผลรวมของคะแนนคำตอบที่ถูก การประเมิน 3 ข้อแรกจะไม่ถูกนับ คะแนนรวมของการประเมินนี้ทั้งสิ้น 50 คะแนน โดยเรียงตั้งแต่ 1-49 คะแนน คะแนนเฉลี่ยคือ 37.25 คะแนน และเพศของเด็กไม่มีผลต่อการวิเคราะห์ทางสถิติ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนรู้เพื่อมีชีวิตที่ปลอดภัยเด็กเด็กวัยอนุบาลไม่เพียงต้องเรียนรู้ว่าสถานการณ์ใดไม่ปลอดภัย แต่ต้องเรียนรู้ว่าเมื่อใดและจะอย่างไรเพื่อทำให้สถานการณ์ไม่ปลอดภัยนั้นมีความรุนแรงน้อยลงเท่าที่ความสามารถของเด็กเป็นไปได้ การมีชีวิตที่ปลอดภัยจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นปัญหาที่ซับซ้อนของสังคม เพราะการแก้ปัญหาจากครอบครัวและชุมชนไม่สามารถทำได้ดีเพียงพอ ดังนั้นโรงเรียนจึงต้องมีหน้าที่ในการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กเพื่อให้มีชีวิตที่ปลอดภัย การศึกษาจึงเป็นความหวังเดียวที่จะช่วยลดโอกาสของอันตรายที่อาจเกิดขึ้น การสอนเรื่องความปลอดภัยในโรงเรียนจะช่วยให้เด็กวัยนี้เข้าใจความหมายของความปลอดภัย มีทัศนคติที่ดีต่อความปลอดภัย และเป็นแรงสนับสนุนที่สำคัญในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

วิธีการสอนหรือกิจกรรมการสอนที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้ความปลอดภัย โดยทั่วไปมีหลากหลายวิธี และการใช้ละคร การสอนวิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กได้แสดงละครจะช่วยให้เด็กได้มองตัวเองหรือสำรวจตัวเองตามบทละครนั้นๆ บางครั้งละครยังช่วยให้เด็กเห็นข้อเท็จจริงและเกิด

ทัศนคติทางด้านความปลอดภัยขึ้นได้ ร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลอง (Stimulation) เพื่อนำมาใช้ แทนสถานการณ์จริง ที่มุ่งให้เด็กเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งทางด้านความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติมากที่สุด ทั้งนี้เพราะสถานการณ์จำลองสามารถถ่ายทอดสิ่งต่างๆที่เกี่ยวกับสภาพหรือสถานการณ์จริงในชีวิตได้มากและดีกว่าวิธีอื่นๆ นอกจากนี้สถานการณ์จำลองยังช่วยตอบสนองต่อเหตุการณ์และสภาพแวดล้อมให้แก่เด็กได้อย่างรวดเร็ว ฉับไวและประทับใจอย่างยิ่ง และการสร้างสถานการณ์จำลองยังสามารถใช้สถานการณ์จำลองนี้เพื่อประเมินผลการเรียนรู้จากพฤติกรรมที่เด็กปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อีกด้วย

ตอนที่ 2 การจัดกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

เนื้อหาในส่วนนี้นำเสนอเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับความปลอดภัย แนวทางการสอนเรื่องความปลอดภัย และวิธีการหรือกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัย มีรายละเอียด ดังนี้

2.1 แนวความคิดเรื่องความปลอดภัย

Florio (1979) กล่าวว่า การเรียนเรื่องความปลอดภัยทำให้เด็กวัยอนุบาลเกิดการปฏิบัติถือเป็นเป้าหมายสูงสุด การเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเองมากขึ้น ดังนี้

1) การป้องกันตนเอง แรงขับในการป้องกันตนเองจะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลปฏิบัติตนอย่างถูกต้องในการป้องกันอุบัติเหตุ หรือในทางตรงกันข้ามอาจทำให้บุคคลหลีกเลี่ยงการปฏิบัติเพื่อป้องกันตนเองได้เช่นกัน ดังเช่น บุคคลที่มีความหวาดกลัวครอบงำมักจะหลีกเลี่ยงสถานการณ์อันตราย แทนการเผชิญหน้ากับสถานการณ์นั้นด้วยความกล้าหาญ ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะพยายามหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธการเข้าร่วมกิจกรรมทางกีฬา การเดินทางโดยเครื่องบิน หรือ การเลี้ยงกบต่าง ๆ การสอนเรื่องความปลอดภัยจึงต้องมีการปรับเปลี่ยน หรือเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สอนเชิงบวก ให้เด็กรู้จักเผชิญและแก้ปัญหา ไม่สอนให้เด็กหลบหนีอันตรายและอยู่รอดเพียงตนเองผู้เดียวแต่ต้องคำนึงถึงผู้อื่นด้วย

2) การยกระดับหรือส่งเสริมให้ตนเองมีคุณค่ามากขึ้นจะมีผลต่อการป้องกันและแก้ปัญหาอุบัติเหตุได้ ดังนี้

2.1) เรื่องความสำคัญของกลุ่ม โดยปกติทุกคนต้องการได้รับการเคารพยกย่องจากผู้อื่น ความรู้สึกเป็น “เจ้าของ” ต้องการมีสถานภาพและความมั่นคง โดยการยอมรับของสมาชิกในกลุ่มจึงพยายามทำตามหรือปฏิบัติตามที่กลุ่มหรือสังคมถือปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ การสอนเรื่องความปลอดภัยจึงควรเน้นเรื่องการยอมรับของกลุ่ม แรงผลักดันของกลุ่มในการดิ้นรนหรือยกย่องเมื่อมีการปฏิบัติได้อย่างปลอดภัย

2.2) เรื่องค่านิยมของสังคม ความร่วมมือและความเป็นอิสระเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ หากบุคคลได้รับความร่วมมือ รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น ให้ความเคารพนับถือผู้อื่น รู้จักควบคุมตนเอง และมีบุคลิกลักษณะของความเป็นพลเมืองที่ดี ย่อมนำมาซึ่งการปฏิบัติที่ปลอดภัย การเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัยจึงจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องค่านิยมของสังคม การยอมรับของสังคม และการจัดกิจกรรมที่อาศัยความร่วมมือกัน

2.3) เรื่องระบบประชาธิปไตย การสอนเรื่องความปลอดภัยควรสอนให้เด็กรู้จักระบอบประชาธิปไตย ความเข้าใจและการเรียนรู้ความเป็นประชาธิปไตยจะทำให้เด็กตระหนักถึงปัญหาอุบัติเหตุหรือความไม่ปลอดภัย เพราะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของผู้อื่น ดังนั้นหากเด็กยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนนี้ได้ เด็กจะรู้สึกอิสระและพอใจในการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย

2.4) เรื่องความรับผิดชอบ ความรับผิดชอบเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ถูกต้องและการได้ฝึกปฏิบัติในสิ่งที่ทำลายความรับผิดชอบก็มีส่วนช่วยให้เกิดสวัสดิคตินิสัยได้เช่นกัน เด็ก ๆ จึงควรได้รับโอกาสทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนในการแสดงความสามารถและความไว้วางใจในการปฏิบัติงานหรือทำงานในสิ่งที่ต้องทำ ดังนั้น การสอนเรื่องความปลอดภัยครูจึงควรเปิดโอกาสให้เด็กรับผิดชอบในงานที่สร้างสรรค์ให้เด็กรู้สึกสนุกสนานกับงานที่ได้รับมอบหมาย

2.5) เรื่องการควบคุมตนเอง การที่บุคคลรู้จักปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยย่อมแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นเป็นตัวของตัวเองแล้ว การที่เด็กรู้จักปกป้องตนเอง รู้จักหลีกเลี่ยงหรือหยุดการกระทำตามใจตนเองได้ ถือว่าเด็กสามารถควบคุมตนเองได้ ดังนั้น การเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัยจึงควรให้เด็กได้รู้จักและแสดงการควบคุมตนเอง ฝึกปฏิบัติตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ หรืออาจให้เด็กได้ประเมินกฎระเบียบด้านความปลอดภัย และตั้งเป็นกฎระเบียบใหม่ขึ้นมาเพื่อให้เกิดการยอมรับและการปฏิบัติตาม

แนวความคิดเรื่องความปลอดภัยของ Florio (1979) สอดคล้องกับ Willard (1940) ที่กล่าวว่า ความปลอดภัยสามารถสอนได้เพราะความปลอดภัยเป็นกุญแจสำคัญของการมีสุขภาพที่ดี สุขภาพและสุขภาพที่ดีเป็นเป้าหมายสำคัญมากกว่าการประสบความสำเร็จ หากละเลยการให้ความสำคัญเรื่องความปลอดภัยอาจทำให้ไปไม่ถึงเป้าหมายที่ในชีวิตที่ตั้งไว้ เด็กสามารถเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยผ่านการดำเนินชีวิตประจำวันเพราะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ความจริงและหลักการสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยเพื่อพัฒนาไปสู่การสร้างทัศนคติที่ดีต่อความปลอดภัย ลักษณะนิสัยที่ถูกต้องและกระตุ้นการฝึกฝนจนเกิดเป็นอุปนิสัยหรือทักษะที่ต้องปฏิบัติเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย ดังนี้

1) กฎของความพร้อม เด็กไม่สามารถเข้าใจความรู้ เจตคติ อุปนิสัยเรื่องความปลอดภัยเพื่อนำไปประเมินสถานการณ์ความปลอดภัยใดๆ ตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ครูจึงทำหน้าที่ชักจูงให้

เด็กเห็นคุณค่าของความปลอดภัยผ่านการเรียนรู้ในรูปแบบที่เหมาะสม ระยะเวลาในการเรียนรู้อาจทำให้เด็กมีอคติเกี่ยวกับความปลอดภัย เช่น ความปลอดภัยเป็น “สิ่งที่ต้องทำ” เป็น “วิชาที่ไร้ประโยชน์” ดังนั้น ความพยายามพลิกกลับความคิดเหล่านี้จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะนำเสนอ ความสำคัญที่แท้จริงถึงสาเหตุที่เด็กต้องเรียนเรื่องความปลอดภัย การสร้างเจตคติที่ดี ความคิดเชิงบวก และการพัฒนาอุปนิสัยที่ถูกต้องเกี่ยวกับความปลอดภัยที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อการมีชีวิตที่มีความสุขและประสบความสำเร็จ

2) กฎการตอบสนองอย่างมีเงื่อนไข การตอบสนองใด ๆ ล้วนเกิดจากการได้รับการกระตุ้น และมีแนวโน้มว่าการตอบสนองที่เกิดขึ้นในทุกเหตุการณ์มาจากการการกระตุ้นแบบเดียวกัน ครูผู้สอนเรื่องความปลอดภัยต้องหาวิธีการหรือสิ่งกระตุ้นที่น่าสนใจเพื่อสร้างความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยที่ถูกต้องให้กับเด็กในชั้นเรียน และประสบการณ์การตอบสนองอย่างมีเงื่อนไขอย่างมีความหมายช่วยสร้างความสนใจให้เด็กในการพัฒนาเจตคติ และพฤติกรรมความปลอดภัยแม้ว่าจะได้รับการกระตุ้นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ

3) กฎของการใช้ กฎของการใช้เป็นภาพสะท้อนที่สำคัญของ “การตอบสนองหรือการแสดงออกที่ถูกต้องที่เกิดจากการได้รับการกระตุ้นอย่างสม่ำเสมออย่างไม่มีข้อยกเว้นผ่านระบบประสาทและร่างกายที่เชื่อมโยงกัน ทำให้เกิดการตอบสนองได้ง่ายและถูกต้อง” ในบริบทของการสอนเรื่องความปลอดภัย “กฎของการใช้” เป็นสิ่งสำคัญที่สุดมากกว่าการสอนในด้านอื่น ๆ เนื่องจากความปลอดภัยเป็นเรื่องของวิถีการดำรงชีวิต เจตคติและอุปนิสัยด้านความปลอดภัยไม่ใช่สิ่งที่ครูจะหยิบยื่นให้แก่เด็ก แต่เป็นสิ่งที่เด็กต้องพัฒนาขึ้นจากตัวเด็กและเพื่อตัวเด็กเอง การควบคุมหรือดูแลความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ เพราะกฎการใช้สามารถนำไปใช้ได้กับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดและพฤติกรรมที่ไม่ต้องการให้เกิด และการควบคุมพฤติกรรมและการปฏิบัติเรื่องความปลอดภัยควรเริ่มต้นจากสิ่งง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันทำให้เกิดความต่อเนื่องในระยะเวลาานเท่าที่จะสามารถนานได้ เพราะการทำซ้ำจะช่วยทำให้พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดฝังอยู่ในตัวเด็ก

4) กฎการไม่ใช้ ความต่อเนื่อง ความเข้มข้น ความคงทน และความเชื่อมั่นของการแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยจะลดลงเมื่อไม่ได้ใช้ตรงกันข้ามอุปนิสัยความปลอดภัยที่ไม่ดีจะฝังแน่นเมื่อใช้บ่อย และความต่อเนื่องของพฤติกรรมไม่ดีอาจเป็นผลนำไปสู่อุปนิสัยที่ผิดและนำไปสู่อันตรายต่อสุขภาพ

5) กฎของผลลัพธ์ ผลลัพธ์จากการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยที่น่าพึงพอใจทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำและนานขึ้นในสถานการณ์เดียวกันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ความเจ็บปวดหรือการบาดเจ็บที่ได้รับจากการกระตุ้นจะเป็นสาเหตุที่ขัดขวางการทำซ้ำในสถานการณ์เดียวกันที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

แนวความคิดเรื่องความปลอดภัยของ Florio (1979) และ Willard (1940) สอดคล้องกับ Prochaska, DiClemente, and Norcross (1998) ที่กล่าวถึง แบบจำลองขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (Stage of Change Model) เป็นแบบจำลองที่อธิบายความตั้งใจหรือความพร้อมของบุคคลที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน

ขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (Stage of Change) หมายถึง ระดับขั้นความพร้อมหรือความตั้งใจของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมเป้าหมาย ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน โดยขั้นที่ 1 - 3 คือ ขั้นก่อนปฏิบัติพฤติกรรมเป้าหมาย ขั้นที่ 4 และ 5 เป็นขั้นกำลังปฏิบัติพฤติกรรมเป้าหมาย ส่วนขั้นที่ 6 เป็นขั้นถดถอย

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนคิด (Precontemplation Stage) ในขั้นนี้บุคคลจะแสดงให้เห็นความไม่พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง ปฏิเสธการเปลี่ยนแปลง ไม่มีความคิด ความตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงในระยะเวลาอันใกล้ ไม่ต้องการข้อมูล มีการปกป้องตนเองเมื่อเผชิญกับสถานการณ์

ขั้นที่ 2 ขั้นคิดพิจารณา (Contemplation Stage) ในขั้นนี้เริ่มตระหนักถึงปัญหา และหันมาคิดอย่างจริงจังในการแก้ปัญหา มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง แต่ยังไม่ได้ผูกมัดตนเอง มีการชั่งน้ำหนักระหว่างผลดีกับผลเสียต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในกรณีเปลี่ยนและไม่เปลี่ยนพฤติกรรม

ขั้นที่ 3 ขั้นเตรียมตัว (Preparation Stage) ในขั้นนี้บุคคลมีความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงแต่ต้องได้รับแรงกระตุ้น และคำแนะนำเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย การสนับสนุนความมุ่งมั่นการเพิ่มพูนศักยภาพและการสร้างพันธะสัญญาให้เกิดการลงมือกระทำ

ขั้นที่ 4 ขั้นปฏิบัติ (Action Stage) ในขั้นนี้บุคคลพิสูจน์ว่าตนเองพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงพฤติกรรม โดยทำการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมเพื่อแก้ปัญหของตนโดยคนอื่นสามารถสังเกตเห็นได้ เกิดเป็นรูปแบบใหม่ของความคิด อารมณ์ ความรู้สึก หรือ พฤติกรรม

ขั้นที่ 5 การดำรงรักษาเส้นทาง (Maintenance Stage) ในขั้นนี้บุคคลมีพฤติกรรมที่มั่นคง หลีกเลี่ยงการกลับไปสู่สภาพแวดล้อมเดิม ทำให้การเปลี่ยนแปลงนั้นมีความต่อเนื่อง แต่ในความเป็นจริงจากขั้นนี้อาจมีการวนกลับไปสู่ขั้นตอนที่ 1 ซ้ำเป็นวงจรหลายรอบกว่าจะบรรลุถึงการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนได้อย่างแท้จริง

ขั้นที่ 6 การสิ้นสุด (Termination Stage) ในขั้นนี้บุคคลจะบรรลุเป้าหมายสูงสุด พฤติกรรมเดิมๆ ไม่กลับมาเกิดอีก การเปลี่ยนแปลงหลอมรวมเข้ากับวิถีชีวิตได้อย่างถาวรไม่มี การย้อนกลับสู่สภาพพฤติกรรมเดิม กลายเป็นวิถีชีวิตใหม่ที่พึงประสงค์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จิตวิทยาและแนวคิดเรื่องความปลอดภัยต้องอาศัยความรู้พื้นฐานด้านเจตคติความปลอดภัย และแนวความคิดด้านการเรียนเรื่องความปลอดภัย เพื่อทำความเข้าใจเรื่องความปลอดภัยที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการนำไปใช้

2.2 แนวทางการสอนและวิธีสอนเรื่องความปลอดภัย

การเรียนการสอนเรื่องความปลอดภัยควรทำอย่างต่อเนื่องทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนด้วย โดยการเริ่มต้นสอนเรื่องความปลอดภัยตั้งแต่ยังเด็ก เน้นให้เด็กได้รับรู้เพื่อให้เกิดความระมัดระวังว่าอะไรคือสิ่งที่อันตรายในสภาพแวดล้อมของที่บ้าน ที่โรงเรียน และการเล่น เพื่อให้เด็กสามารถช่วยเหลือตนเองให้ปลอดภัยได้ เมื่อเด็กเติบโตขึ้น ครูและผู้ปกครองสามารถปกป้องและช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ในด้านสุขภาพและความปลอดภัย เพื่อเตรียมให้เด็กเข้าสู่โลกแห่งการทำงานและการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ ครูจำเป็นต้องมีวิธีที่ถูกต้องและทักษะในการให้ความรู้แก่เด็ก ดังนี้

2.2.1 แนวทางการสอนเรื่องความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล

อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์ (2548) เสนอแนวทางการสอนเรื่องความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

1) การสอนเด็กให้รู้จักสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง และสอนให้เด็กรู้จักวิธีที่ดีที่สุดที่จะจัดการกับอันตรายที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ สอนเด็กให้รู้จักจุดเสี่ยง สถานการณ์อย่างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน โดยบอกเล่ากรณีตัวอย่างและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งกำหนดกฎแห่งความปลอดภัยที่เข้าใจง่ายให้เด็กปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เช่น ไม่เล่นใกล้แหล่งน้ำ ไม่เล่นใกล้ถนน ไม่วิ่งข้ามถนนคนเดียว ไม่เล่นสายไฟ ปลั๊กไฟ และเครื่องใช้ไฟฟ้า ไม่เล่นไฟ น้ำร้อน และไม่รับของหรือไปกับคนแปลกหน้า เป็นต้น

2) การสอนเด็กให้มีวินัยและเชื่อฟัง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้โดยการศึกษาแบบอย่างจากผู้ใหญ่ การให้กำลังใจ การให้ความร่วมมือจากผู้ใหญ่ รวมถึงการยื่นกรานในสิ่งที่ถูกต้องและการลงโทษที่เหมาะสมซึ่งไม่ควรเป็นการลงโทษทางกายภาพ เช่น ตี กางแขน ฯลฯ แต่เป็นการแยกให้อยู่ลำพังชั่วคราวถ้าจำเป็น การงดดูโทรทัศน์ การอดขนมหวาน เป็นต้น

3) การสอนเด็กตามลำดับวัยอย่างเหมาะสม เพื่อให้เด็กรู้จักการดูแลตนเองให้ปลอดภัยได้มากขึ้นตามลำดับ โดยใช้วิธีการกำหนดข้อควบคุมและข้อจำกัดต่าง ๆ โดยอธิบายให้เด็กเข้าใจเหตุผลและข้อเปรียบเทียบของการปฏิบัติตาม และไม่ปฏิบัติตาม

4) การควบคุมความปลอดภัยของเด็กต้องไม่ทำให้เด็กกลายเป็นคนขี้ลาดหรือขี้กลัว แต่รู้จักเผชิญหน้าและแก้ไขอันตรายที่ประสบอยู่ โดยให้ความรู้และความมั่นใจแก่เด็ก และสอนให้เด็กจัดการความขัดแย้งโดยไม่ใช้ความรุนแรง เช่น บอกครูเมื่อเพื่อนแย่งของเล่น เป็นต้น

5) การสอนให้เด็กรู้จักการตัดสินใจที่ละน้อยอย่างเหมาะสมตามวัย โดยให้ใช้เหตุผลมากกว่าการปฏิบัติตามอารมณ์ คือ เปิดโอกาสให้เด็กได้คิดและแสดงความเข้าใจของตนเอง

โดยผู้ใหญ่คอยให้คำแนะนำและอธิบายในสิ่งที่เด็กคิดไปไม่ถึง ไม่ควรตำหนิในสิ่งที่เด็กคิดเป็นอันตราย พยายามให้ข้อมูลและความรู้เพื่อให้เด็กเริ่มใช้วิจารณญาณที่ถูกต้องและมีเหตุผล

6) การสอนในบรรยากาศที่อบอุ่นระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก และการดูแลเรื่องความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่าจะทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะประพฤติตนอย่างรับผิดชอบเพื่อความปลอดภัยของตนเอง รวมถึงมีความรู้สึกที่จะรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของผู้อื่นด้วย

7) การสอนให้เด็กมีส่วนร่วมสร้างความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุตามความเหมาะสมของวัย และทำให้เด็กเห็นว่าการสร้างความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุมีใช้เรื่องเคร่งเครียด หากแต่ทำให้เด็กรู้สึกสบายใจ ผ่อนคลาย

8) เด็กต้องได้รับการฝึกทักษะเพื่อความปลอดภัย เช่น การใช้หมวกนิรภัยในการโดยสารจักรยานยนต์ การใช้ที่นั่งนิรภัยในรถยนต์ และฝึกหัดขี่จักรยานให้เป็นโดยฝึกใส่หมวกนิรภัยทุกครั้ง

2.2.2 วิธีสอนหรือกิจกรรมการสอนที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้ความปลอดภัยโดยทั่วไป

สุชาติ โสมประยูร และเอมอัชฌา วัฒนบูรานนท์ (2553) นำเสนอหรือกิจกรรมการสอนที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้ความปลอดภัยโดยทั่วไป

1) การบรรยาย การใช้วิธีสอนแบบบรรยายให้ได้ผลดีนั้นควรจะต้องให้สั้นและเข้าใจง่าย ยกตัวอย่างและใช้ท่าทางประกอบบ้างตามสมควรจะช่วยให้น่าสนใจมากขึ้น

2) การอภิปราย การจัดให้เด็กมีการอภิปรายประกอบบทเรียนจะเป็นการช่วยให้เด็กมีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่างๆเพื่อเป็นการพัฒนาความคิด ได้แลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ ชักถามหรือตอบปัญหาซึ่งกันและกัน

3) การรายงาน แบ่งเป็นการรายงานรายบุคคลและการรายงานหมู่

4) การสำรวจ ครูอาจใช้กิจกรรมสำรวจเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพของสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนหรือภายในชุมชนได้

5) การศึกษานอกสถานที่ การพาเด็กออกไปศึกษานอกสถานที่ที่เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้พบกับโลกแห่งความเป็นจริง การศึกษานอกสถานที่ที่จะได้รับผลสมตามความมุ่งหมายยิ่งขึ้น ถ้าหากครูและเด็กได้เตรียมงานร่วมกันไว้ให้พร้อมก่อนเป็นการล่วงหน้า

6) การเชิญวิทยากร การเชิญวิทยากรมาบรรยายประกอบบทเรียนบางบท นับว่าเป็นกิจกรรมการสอนที่ได้ประโยชน์มากอย่างหนึ่ง วิทยากรจัดได้ว่าเป็นอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่สื่ออย่างหนึ่ง

7) การสาธิต การสาธิตเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งช่วยทำให้บทเรียนที่เข้าใจยาก และไม่น่าสนใจเป็นบทเรียนที่เข้าใจง่ายและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

8) การค้นคว้าทดลอง การค้นคว้าทดลองจะช่วยให้เด็กสามารถค้นคว้าหาคำตอบได้ด้วยตนเองและเรียนรู้ด้วยความเข้าใจเพราะเป็นการเรียนรู้โดยการกระทำรวมทั้งยังเป็นการสร้างเสริมทัศนคติในการค้นคว้าทดลอง และสร้างเสริมแนวความคิดด้านวิทยาศาสตร์ให้แก่เด็กอีกด้วย การใช้วิธีสอนแบบค้นคว้าทดลองมีประโยชน์ต่อเด็กมาก

9) การเล่าเรื่อง เรื่องที่ครูใช้เล่าประกอบการสอน อาจเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เรื่องสั้นจากชีวิตจริง เรื่องที่เล่าควรจะมีแนวทางที่อาจเป็นไปได้จริงเพื่อให้เด็กสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องนั้นๆ กับความต้องการหรือปัญหาสุขภาพของเขาเอง นอกจากนี้การเล่าเรื่องยังอาจช่วยให้บทเรียนที่เข้าใจยากเป็นบทเรียนที่เข้าใจง่าย

10) การแสดงละคร การสอนแบบให้เด็กแสดงละครจะช่วยให้เด็กได้มองตัวเองหรือสำรวจตัวเองตามบทละครนั้นๆ บางครั้งบทละครยังช่วยให้เด็กเห็นข้อเท็จจริงและเกิดทัศนคติทางด้านความปลอดภัยขึ้นได้ โดยปกติครูมักจะใช้การแสดงละครสุศึกษาประกอบการสอนบทเรียนที่เพิ่งสอนจบใหม่ๆ หรือจัดขึ้นเป็นกิจกรรมส่งเสริมบทเรียน เพื่อให้เด็กเข้าใจและทราบซึ่งในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นหรือบางครั้งก็อาจใช้เป็นการประเมินผลบทเรียนได้ด้วย

11) การแสดงบทบาทสมมติ จุดมุ่งหมายของการแสดงบทบาทสมมติ ได้แก่ การสอนให้เด็กคิดโดยใช้เขาวาน์ปัญญา ตระหนักถึงปัญหา รู้จักวิเคราะห์วิจารณ์หาทางเลือก เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาสุขภาพได้อย่างฉลาด ครูจะต้องเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ให้แก่ผู้แสดงเอง โดยครูอาจกำหนดสถานการณ์ และแนวทางการแสดงเอาไว้ แต่ผู้แสดงก็ยังมีโอกาสสอดแทรกหรือตอบโต้ในสถานการณ์ตามบทได้อย่างอิสระเต็มที่ ครูอาจนำบทบาทสมมติไปใช้สอนกับเรื่องหาวิชาอื่นได้ทั้งหมด แต่เนื้อหานั้นจะต้องเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและมีทางเป็นไปได้ รวมทั้งเป็นปัญหาที่ยุ่งยาก และต้องการที่จะแก้ไขด้วย บทบาทสมมติจึงต้องอาศัยจินตนาการของผู้แสดงและกลุ่มด้วยเสมอ

12) การสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อนำมาใช้แทนสถานการณ์จริง โดยมุ่งให้เด็กเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งทางด้านความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติมากที่สุด ทั้งนี้เพราะสถานการณ์จำลองสามารถถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับสภาพหรือสถานการณ์จริงในชีวิตได้มากและดีกว่าวิธีอื่นๆ นอกจากนี้สถานการณ์จำลองยังช่วยตอบสนองต่อเหตุการณ์และสภาพแวดล้อมให้แก่เด็กได้อย่างรวดเร็ว ฉับไวและประทับใจอย่างยิ่ง และการสร้างสถานการณ์จำลองยังสามารถใช้สถานการณ์จำลองนี้เพื่อประเมินผลการเรียนรู้จากพฤติกรรมที่เด็กปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อีกด้วย

13) การระดมสมอง เป็นการประชุมเพื่อรวบรวมความคิดเห็นอย่างหลากหลาย และหาข้อสรุปเพื่อนำไปใช้ปฏิบัติในการดำเนินการต่างๆ

14) การเล่นเกมการศึกษา ครูจะต้องให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสร่วมเล่น พร้อมทั้งส่งเสริมความร่วมมือและความสัมพันธ์อันดี

15) การใช้ภาพยนตร์หรือภาพสไลด์ และฟิล์มสตริป การใช้ภาพยนตร์ ภาพสไลด์ และฟิล์มสตริปประกอบการสอนนั้นมักจะได้ผลดีเสมอ ประกอบการสอนได้เกือบทุกบทเรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะและเนื้อเรื่องที่อยู่ในอุปกรณ์รวมทั้งความสะดวกและความเหมาะสมอื่นๆ ด้วย

ตอนที่ 3 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล

เนื้อหาในส่วนนี้นำเสนอเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล การวัดความคงทนของการเรียนรู้ มีรายละเอียด ดังนี้

3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ (2553) กล่าวว่า เป้าหมายของการจัดการเรียนรู้จะมุ่งให้เด็กเกิดผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเด็กจะบรรลุผลได้มากน้อยเพียงใดขึ้นกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนเป็นสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้มีหลายรูปแบบและหลายวิธีการ ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจจึงจะจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม และเกิดประโยชน์แก่เด็กอย่างแท้จริง

1) ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2) จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ดังนี้

2.1) เพื่อให้เด็กเกิดพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อมกัน

2.2) เพื่อสนองความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของแต่ละบุคคล

2.3) เพื่อสร้างบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ให้เพลิดเพลินสนุกสนาน

2.4) เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียน กล้าคิด กล้าแสดงออก

2.5) เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น เกิดทักษะกระบวนการให้เป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข

3) หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการออกแบบกิจกรรมสำหรับผู้เรียน โดยยึดหลักการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ และรับรู้ผ่านอวัยวะสัมผัส ทั้งนี้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ว่าต้องการให้ผู้เรียนพัฒนาในเรื่องใด ต้องการให้ได้รับประสบการณ์สำคัญด้านใด สาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้นั้นมีธรรมชาติของความรู้ ในลักษณะใด จากนั้นจึงเลือกแบบกิจกรรมที่เหมาะสม การจัดกระบวนการเรียนรู้ คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ของกระทรวงศึกษาธิการ (2543) ได้เสนอวิธีไว้ดังต่อไปนี้

3.1) การสำรวจความต้องการ เป็นการศึกษถึงความต้องการและความสนใจที่จะเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ โดยการซักถาม หรือการจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและสรุปเป็นความต้องการที่จะเรียนรู้ร่วมกัน จากนั้นจึงสำรวจความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้เรียนที่มีต่อเรื่องเหล่านั้น การสำรวจพื้นฐานของผู้เรียน ทำให้เกิดการกำหนดถึงประเด็น หัวข้อเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการที่จะรู้คำตอบ ซึ่งจะเป็นแนวทางของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

3.2) การเตรียมการ เมื่อได้เรื่องและหัวข้อเรื่องแล้ว ครูกับเด็กร่วมกันเตรียมการ โดยเริ่มจากครูต้องศึกษาถึงความสัมพันธ์เชื่อมโยงของเรื่องกับสาระการเรียนรู้ในหลักสูตร การกำหนดประสบการณ์สำคัญที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ และการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ นำเรื่องและผู้เรียนต้องการเรียนบูรณาการสาระความรู้เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ และครูร่วมแสดงความคิดเห็นออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติและเรียนรู้จากประสบการณ์ พร้อมทั้งจัดเตรียมแหล่งความรู้ สื่ออุปกรณ์ ที่สอดคล้องกับกิจกรรมที่ออกแบบร่วมกันไว้

3.3) การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่ออกแบบไว้ตามขั้นตอนดังนี้

3.1.1) นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อเรื่องที่จะเรียน ผู้สอนควรใช้คำถาม กิจกรรม หรือสถานการณ์ที่กระตุ้น หรือท้าทายให้ผู้เรียนเกิดความสงสัยอยากรู้ในประเด็นต่าง ๆ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตั้งปัญหา และตอบคำถามจากประสบการณ์หรือการคาดคะเน

3.1.2) ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดำเนินการตามกิจกรรมที่ได้เตรียมการไว้ ทั้งนี้ ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมเสนอกิจกรรมและลงมือปฏิบัติทุกขั้นตอนของกิจกรรม มีการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มและสมาชิกระหว่างกลุ่ม ครูจะคอยให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษาและอำนวยความสะดวก คอยสนับสนุนและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุข ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง เกิดการพัฒนาทั้งปัญญาวิชาการและปัญญาทางอารมณ์ควบคู่กันไป

3.1.3) ขั้นวิเคราะห์ อภิปรายผล เป็นการสรุปผลจากการทำกิจกรรม โดยครูจะร่วมกับผู้เรียนอภิปรายถึงผลงานหรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้ค้นพบจากกิจกรรม และครูจะ

สนับสนุนเพื่อให้ข้อมูลที่ได้นั้นชัดเจนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจต่อความรู้ และวิธีการแสวงหาความรู้เกิดเป็นแนวทางที่จะใช้ในการแสวงหาความรู้ต่อไป

3.1.4) การประเมินผล เป็นการประเมินผลเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ตามวิธีการและเครื่องมือที่ได้ออกแบบไว้ การประเมินผลนี้ต้องครอบคลุมทั้งด้านความรู้ทักษะการแสดงออกและความรู้สึกของผู้เรียนและต้องประเมินถึงกระบวนการที่ผู้เรียนได้ใช้ในการสร้างความรู้ รวมทั้งผลการเรียนรู้ ทั้งนี้การประเมินจะประเมินทั้งในขณะที่ยังดำเนินกิจกรรมและประเมินหลังกิจกรรม

3.1.5) การสรุปและนำไปประยุกต์ใช้ หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดประสบการณ์และรวบรวมเป็นความรู้ที่ได้สร้างขึ้นด้วยตนเอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เกิดเป็นข้อสรุปจากสาระที่ได้เรียนรู้ ครูจะแนะนำให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงผลการเรียนรู้ โดยการสะท้อนความคิด การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อน การแสดงผลงานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดการแสดง การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม รวมทั้งการแสดงแนวทางในการนำไปใช้ประโยชน์ที่เชื่อมโยงกับการดำเนินชีวิตประจำวันในลักษณะต่างๆและการแสวงหาความรู้ต่อไป

3.2 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็ก

1) ละครกับการศึกษา

Bowell and Heap (2013) กล่าวว่า ละครในการศึกษามีการเปลี่ยนไปมาทั่วโลก หลักฐานต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าละครมีคุณค่าแต่กลับไม่ได้รับการสนับสนุนเมื่อเวลาผ่านไป และถูกมองว่าเป็นวิธีการสอนง่าย ๆ ประสบการณ์ละครในการศึกษาจำเป็นต้องจัดให้หลากหลาย ครูต้องกระตุ้นให้เด็กเกิดความท้าทายและตื่นเต้น เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้มีประสบการณ์ละครที่หลากหลาย เด็กควรได้เรียนรู้ละครไม่เพียงเพื่อพัฒนาความเข้าใจตนเองที่มีต่อโลกรอบตัวแต่เพื่อได้รับประสบการณ์จากละครด้วย

ธรรมชาติของละคร คือ บทบาทสมมติและเรื่องราวของนิทาน ซึ่งผู้ใหญ่มักมองว่าละคร คือ การหนีจากโลกความเป็นจริง แต่ละครกลับเป็นวิธีการที่เด็กใช้เรียนรู้โลกรอบตัว เด็กใช้บทบาทสมมติเพื่อฝึกการใช้ชีวิตประจำวัน โดย Jacob Bronowski นักวิทยาศาสตร์กล่าวไว้ในบทความ The Imaginative Mind in Science ในปี 1981 ว่า เด็กเล่นสนุกสนานในโลกจินตนาการและทดลองลงมือทำในโลกความจริง โดยทั้งสองส่วนเกิดจากการกระตุ้นด้วยจินตนาการและการเล่นสมมติโดยใช้การสร้างสถานการณ์จำลอง ละครสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่แตกต่างกันเข้าด้วยกันผ่านการนำจินตนาการและประสบการณ์จริงมาร้อยเรียงกันอันนำไปสู่ความเข้าใจความรู้สึกที่ชัดเจนและสมบูรณ์ นอกจากนั้น กระบวนการละครนำเสนอสิ่งใหม่และสิ่งที่แตกต่างจากเดิม เพราะละคร คือ กระบวนการทางสังคมและการสื่อสารศิลปะเพื่อสร้างประสบการณ์นำไปสู่การพัฒนาทางสติปัญญา อารมณ์ความรู้สึก สังคม วัฒนธรรม ความเข้าใจ และทักษะ

ละคร คือ พลังในการกำหนดกระบวนการเฉพาะ ละครก่อให้เกิดโอกาสในการสืบสอบ การสะท้อนความคิด การเฉลิมฉลอง ความท้าทาย การทำงานร่วมกันและการสื่อสารที่สามารถเปลี่ยนความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมของผู้เข้าร่วม โดยละครยังช่วยเพิ่มความเข้าใจ ความคิด ความรู้สึก การกระทำที่มีความหมาย พัฒนาความสามารถในการแสดงออก การเจริญเติบโตทางสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ และละคร คือ การช่วยปลูกฝังวัฒนธรรมและสร้างความหมายในตัวเด็กเพื่อเข้าใจโลกรอบตัว รวมทั้ง ละครเปิดโอกาสให้ครูสนับสนุนให้เด็กได้ใช้ความคิดที่ซับซ้อน ชัดเจน และมีความหมายเมื่อเด็กสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้น ๆ แต่สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ ละครต้องมีเนื้อหาหรือเนื้อเรื่องใน 2 ส่วน คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของละคร และการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งอื่นหรือผู้อื่น ซึ่งครูและหรือเด็กเป็นผู้ออกแบบหรือร่วมกันออกแบบ

2) ละครกับเด็กปฐมวัย

O'Toole, Stinson, and Moore (2009) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างละครกับการศึกษามีลักษณะไม่ชัดเจน แต่มีอยู่คู่กันมาอย่างยาวนานทั้งการศึกษาในระบบและนอกระบบ โดยพื้นฐานของละครประกอบด้วย 1) การแลกเปลี่ยนข้อตกลง 2) การแสดงท่าทางให้ดู และ 3) ความสนุกสนาน เช่น เด็กเริ่มรู้จักบทบาทสมมติผ่านการเล่น “จ๊ะเอ๋” กับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ ซึ่ง Bruner (1976) กล่าวว่า สิ่งสำคัญของการเล่นจ๊ะเอ๋ คือ ตัวบ่งชี้ที่แสดงให้เห็นว่าเด็กสามารถเข้าใจเรื่องความคงอยู่ของสสาร ความพึงพอใจจากการเล่นจ๊ะเอ๋ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่แสดงถึงความสนุกสนานจากการเล่นทางสังคม และท่าทางสนุกสนานของเด็กแสดงถึงการแลกเปลี่ยนข้อตกลง การเล่นจ๊ะเอ๋ไม่เพียงเป็นการเล่นแต่แสดงให้เห็นว่าเด็กเริ่มเข้าใจความรู้สึกสนุกสนานจากการแสดงจากการสังเกตการปรากฏตัวของตัวละครหลังจากแสดงท่าทางสมมติ เช่น "ดูสิ ฉันกำลังบิน"

ละครช่วยให้เด็กเข้าสู่นิทานหรือเรื่องราวที่เด็กสามารถสร้างสรรค์สัญลักษณ์ ภาพเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ผ่านการแสดง การทบทวนเรื่องราว การทดลอง การเรียนรู้การเล่นผ่านการเล่าเรื่อง การสะท้อนการเรียนรู้ และความเป็นไปได้ของเรื่องราวเหล่านั้น เรื่องราวในละครมีการรวมสัญลักษณ์ทางความคิดที่เด็กสามารถหยุด ดึงให้เรื่องช้าลง ดำเนินเรื่องไปข้างหน้า ย้อนกลับ หรือดำเนินเรื่องในทิศทางที่มีความหมายต่อตัวเด็ก เวลาในละครมีความยืดหยุ่น เด็กเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในหนังสือและในละครได้อย่างชัดเจนผ่านการเล่านิทาน (Taylor, 2000) Winston and Tandy (1998) กล่าวว่า เวลา สถานที่ และตัวละครสามารถเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนได้ในละคร รวมทั้งละครอาจเป็นเรื่องใครสักคน ในสถานที่หนึ่งและในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ดังนี้

1.1) ละคร คือ ความสนุกสนาน สิ่งที่เกิดขึ้นในละคร คือ ความสนุกสนาน ละครจะแยกความสนุกสนานให้อยู่เหนือความจริง ความสนุกสนานเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ และยังคงอยู่สังเกตได้จากการเล่นบทบาทสมมติของเด็กวัยเตาะแตะ รูปแบบการเล่นเกิดจากวัฒนธรรมที่แวดล้อมตัวเด็กทั้งจากการเล่นกีฬาหรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ละครเกิดขึ้นจาก

รูปแบบความสามารถในการเล่นของเด็กตามธรรมชาติที่อยู่เหนือความเข้าใจจากการมีส่วนร่วมในการเล่น

1.2) ละครใช้เรื่องราวเพื่ออธิบายสิ่งที่มีความหมาย มนุษย์สื่อสารเรื่องราวจากความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตสู่ผู้อื่นด้วยการเตรียมเรื่องราวเพื่ออธิบายสิ่งที่ทำ ในยุคก่อนประวัติศาสตร์มนุษย์แต่งและบอกเล่าเรื่องราวผ่านนิทานหรือเรื่องที่แต่งขึ้น และยังคงดำเนินต่อมาถึงปัจจุบันในรูปแบบเรื่องตลก หนังสือการ์ตูน และนวนิยาย ละครคือกิจกรรมทางสังคมที่นำคนสองคนที่ชอบเล่นและชอบเรื่องราวเหมือนกันเข้าด้วยกัน การเล่นสร้างความสนุกและนิทานสร้างความบันเทิงแต่ทั้งสองสิ่งกลับไม่เหมือนกัน

1.3) เวลา สถานที่ และรูปพรรณเป็นสิ่งชั่วคราวในละคร เวลาในละครมีความยืดหยุ่น อาจยาวนานเป็นชั่วโมงหรือหลายเดือน สามารถย้อนอดีตหรือไปในอนาคต เนื่องจากเวลาในละครเป็นเพียงเวลาชั่วคราว สถานที่หรือในละครจึงไม่ใช่สิ่งถาวร เช่น ในละครอาจมีเพียงทางเดินท่ามกลางถนนแต่จำเป็นต้องอาศัยความพยายามเพื่อถึงสัญลักษณ์ที่คนส่วนใหญ่รู้จักเข้ามาในละคร สถานที่ในละครจึงเปลี่ยนไปในช่วงเวลาอันสั้น สำหรับเด็กเล็กสถานที่ในละครมีความคล้ายคลึงกับสถานที่จริงโดยใช้ชื่อที่เด็กคุ้นเคย และหากครูต้องการกระตุ้นให้เด็กสนใจกิจกรรมละครครูจำเป็นต้องพัฒนาทริคด้วยการถ่ายโยงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสถานที่นั้นให้ปรากฏให้สามารถปรากฏในละคร

1.4) ละครเป็นกิจกรรมทางสังคม ละคร คือ ประสบการณ์และการแบ่งปันประสบการณ์ของบุคคลจากการทำงานหรือการเฝ้าดูกลุ่มคน ละครในชั้นเรียนคล้ายคลึงกับประสบการณ์ทางสังคมที่สามารถเปลี่ยนแปลงและเข้ามามีส่วนร่วมได้ในหลากหลายรูปแบบ เมื่อตัวละครถูกสร้างขึ้น เด็กและครูจะสวมบทบาทและแสดงเป็นตัวละครนั้น ซึ่งการสวมบทบาทและแสดงละครเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ทางสังคมที่มีการเข้าและออกจากบท ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความกระตือรือร้นในการสลับบทบาททั้งคนแสดงและผู้ชม เด็กหนึ่งคนอาจสวมบทบาทเป็นตัวละครผู้กำกับ และตัวประกอบ บทบาทของคนแสดงและผู้ชมสามารถสลับหมุนเวียนกันได้หลายครั้งภายใต้การเรียนหนึ่งเรื่อง

1.5) ละครขับเคลื่อนด้วยกฎและข้อตกลง ภาวะการณ์ต่างๆ ในสังคมต้องการกฎเพื่อนำทาง กฎช่วยให้เกิดความชัดเจนเช่นเดียวกับในชั้นเรียน ละครในชั้นเรียนจะประสบความสำเร็จได้ครูและเด็กจำเป็นต้องมีกฎที่ชัดเจนและปฏิบัติตามกฎ ละครในชั้นเรียนต้องการรูปแบบพฤติกรรมจากเด็กที่หลากหลายเหมาะสมกับแต่ละเรื่องราว เช่น การกระทำที่เปี่ยมไปด้วยพลัง การพูดคุย การหยุดนิ่ง และความเงียบ ละครจะประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับความคาดหวังของเด็กและรางวัลที่จะได้รับ ซึ่งรางวัลที่แท้จริงที่เด็กจะได้รับคือ ประสบการณ์ในการมีส่วนร่วมในละคร

1.6) ละครต้องไม่น่าเบื่อ ละครเกิดจากลำดับของฉากที่ค่อย ๆ คลี่คลาย การเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ และการแก้ปัญหาเช่นเดียวกับละครในชั้นเรียน หากเรื่องที่เรียนไม่เหมาะสม ครูให้เด็กนั่งรอนานเกินไป เน้นการพูดมากเกินไป และลำดับของการสอนไม่ต่อเนื่อง ความสนใจของเด็กจะลดลงอย่างรวดเร็ว และเด็กจะไม่ได้รับประสบการณ์จากละคร ดังนั้น ลำดับของบทเรียนและกิจกรรมต้องมีการอธิบายที่ชัดเจนและเป็นองค์รวม ละครสามารถกระตุ้น การเรียนรู้ของเด็กในการค้นหาประเด็นต่าง ๆ ในนิทานและมีประสิทธิภาพมากกว่าการสนทนาในห้องเรียน การเลือกนิทานหรือเรื่องราวที่ถูกต้องจะมีประสิทธิภาพอย่างมากในการดึงความสนใจเด็กเข้าสู่ละคร การใช้นิทานที่มีเนื้อหาน่าตื่นเต้นจะมีประโยชน์อย่างมากสำหรับการสอนผ่านละคร เพราะ นิทานช่วยให้เด็กสนใจและเชื่อมโยงใจความสำคัญของนิทานได้อย่างชัดเจน และละครจะไม่มองข้ามสิ่งที่ไม่รู้จัก นิทานจะบอกลักษณะของตัวละคร สถานที่ และเหตุการณ์ที่สามารถนำมาเป็นละครได้

1.7) ละครกับพัฒนาการและความต่อเนื่องของตัวบุคคล สังคม และคุณธรรม การเรียนรู้ผ่านละครช่วยพัฒนาคุณลักษณะต่าง ๆ อาทิ การเข้าใจความรู้สึกผู้อื่น ความมั่นใจในตนเอง การกำกับควบคุมตนเอง ความรับผิดชอบ ความอดทนต่อผู้อื่น ความสามารถในการจัดจ่อ การฟัง และการทำงานเป็นกลุ่ม ละคร คือ รูปแบบศิลปะทางสังคมที่เด็กจะได้รับเมื่อเข้าเป็นส่วนหนึ่งของละคร ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างละครกับทักษะเหล่านั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นเทียบเท่ากับการแสดงในละคร เพราะความสนุกสนานคือความสำเร็จของละครที่ขึ้นอยู่กับการใช้ทักษะเหล่านั้น ละครมีประสิทธิภาพอย่างมากเพื่อพัฒนาเด็กผ่านประสบการณ์ละคร ทักษะทางร่างกาย และสังคมของเด็กจะเกิดการพัฒนาผ่านละครจากความต้องการของเด็กและเป้าหมายของละคร ที่เด็กสามารถเป็นผู้นำและมีอิสระในการแสดง เด็กจะมีความต้องการแสดงความรู้สึกมั่นคง ความอดทน ระเบียบวินัย ความหวังใฝ่ปฏิบัติตามข้อตกลงของกลุ่ม และแสดงความเห็นอกเห็นใจสมาชิกในกลุ่มผ่านการใช้ละคร เด็กจะรู้สึกได้รางวัลเมื่อบรรลุผลสำเร็จซึ่งเป็นพลังแฝงจากประสบการณ์การเรียนรู้ ละคร คือ การค้นพบเนื้อหาหรือประเด็นบางอย่างที่ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะ ละครอาจเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หรือคุณธรรม หัวใจหลักของละครที่ดีคือ ละครที่มีเนื้อหาหรือประเด็นที่ซับซ้อนที่มีความหมายต่อมนุษย์ ละครจะดำเนินไปพร้อมกับความคิดและความรู้สึก โดยทั่วไปละครควรทำให้เกิดพื้นที่ที่สะท้อนถึงคุณธรรมจริยธรรม ประเด็นหรือเนื้อหาในละครจะพัฒนาความซับซ้อนมากขึ้นตามพัฒนาการของเด็ก

3) วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร

ทิตนา แชมมณี (2555) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร คือกระบวนการที่ครูใช้ในการช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้เด็กแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่

ต้องการให้เด็กได้เรียนรู้ตามเนื้อหาและบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ผู้แสดงและผู้ชมเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องนั้นได้นาน

3.1) วัตถุประสงค์ของวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร วิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้เด็กได้เห็นภาพของเรื่องราวที่ต้องการเรียนรู้ ประจักษ์ชัดด้วยตนเอง ทำให้เรื่องราวมีชีวิตขึ้นมา จึงช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และจดจำได้นาน

3.2) องค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ของวิธีสอน มีดังนี้

1) มีบทละคร คือ เรื่องที่มีเนื้อหาและบทพูดหรือบทแสดงกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นจนจบ

2) มีการแสดงตามบทที่กำหนด และมีการชมและสังเกตการแสดง

3) มีการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเนื้อหาการแสดง การแสดงของผู้รับบทบาทต่างๆ

4) มีการสรุปการเรียนรู้ของเด็กที่ได้จากการแสดงและการชมละคร

3.3) ขั้นตอนสำคัญที่ขาดไม่ได้ของการสอนโดยใช้การแสดงละคร

1) ครูหรือเด็กกำหนดปัญหาและสมมติฐานในการแสดง

2) ครูให้ความรู้ที่จำเป็นต่อการแสดง ให้ขั้นตอนและรายละเอียดในการแสดงแก่เด็ก โดยใช้วิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสม

3) เด็กลงมือแสดงโดยใช้วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นตามขั้นตอนที่กำหนดและบันทึกข้อมูลการแสดง

4) เด็กวิเคราะห์และสรุปผลการแสดง

5) ครูและเด็กอภิปรายผลการแสดง และสรุปการเรียนรู้

3.4) เทคนิคและข้อเสนอแนะต่างๆ ในการใช้วิธีการสอนโดยใช้การแสดงให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1) การเตรียมการ ครูจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายกำหนดตัวปัญหาที่จะใช้ในการแสดงและกระบวนการหรือขั้นตอนในการดำเนินการแสดงให้ชัดเจน รวมทั้งเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ในการแสดงให้พร้อม และลองซ้อมทำการแสดงด้วยตนเอง เพื่อจะได้เรียนรู้ประเด็นปัญหา ข้อขัดข้องหรืออุปสรรคต่างๆ ซึ่งอาจนำมาใช้ในการปรับขั้นตอนหรือแนวทางที่จะให้เด็กสังเกตผลการแสดง นอกจากนั้นในบางกรณีที่การแสดงต้องอาศัยความรู้ที่จำเป็น จึงควรมีการตรวจสอบความรู้เด็กก่อนให้ทำการแสดง โดยครูจะต้องจัดเตรียมแบบทดสอบไว้ด้วย สำหรับการแสดงที่เป็นอันตราย ครูจะต้องตรวจสอบความปลอดภัย รวมทั้งต้องเตรียมการทางด้านความปลอดภัยและแก้ไขปัญหาก่อนเกิดขึ้นด้วย

2) การนำเสนอเรื่องหรือตัวปัญหาที่จะใช้ในการแสดง ครูอาจเป็นผู้นำเสนอ ปัญหาที่จะใช้ในการแสดงแต่ถ้าทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นปัญหามาจากตัวเองได้ก็ยิ่งดี จะทำให้การเรียนรู้หรือการแสดงนั้นมีความหมายสำหรับเด็กมากขึ้น

3) การให้ความรู้ หรือขั้นตอน หรือรายละเอียดในการแสดง ครูอาจเป็นผู้ กำหนดขั้นตอนและรายละเอียดในการแสดงเอง หรืออาจให้เด็กร่วมกันวางแผนและกำหนดขั้นตอนในการดำเนินการแสดงก็ได้ แล้วต่อความเหมาะสมกับสาระ แต่การให้เด็กร่วมกันดำเนินการนั้น จะช่วยให้เด็กพัฒนาทักษะต่างๆ ได้เพิ่มขึ้นอีก และเด็กจะกระตือรือร้นมากขึ้น เพราะเป็นผู้คิดเอง อยากรู้ก็ตาม ครูจำเป็นต้องคอยดูแลให้คำปรึกษาและความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด

4) การแสดง การแสดงทำได้หลายแบบ ครูอาจให้เด็กลองแสดงตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ทั้งหมด โดยครูทำหน้าที่สังเกต และให้คำแนะนำหรือให้ข้อมูลป้อนกลับแก่เด็ก หรือครูอาจลงมือทำการทดลองเองให้เด็กเด็กสังเกต แล้วแสดงตามไปที่ละขั้น หรือครูอาจลงมือทำการแสดง ให้เด็กดูจนจบกระบวนการ แล้วให้เด็กแสดงด้วยตนเอง ครูจะใช้เทคนิคใดนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับลักษณะการการแสดงครั้งนั้น เด็กจะแสดงด้วยวิธีใดก็ดีหากมีทักษะการแสดงที่จำเป็น ครูต้องฝึกทักษะการแสดงให้ผู้เรียนก่อนให้ผู้เรียนแสดง

5) การรวบรวมข้อมูล ครูควรแนะนำให้เด็กสังเกตการแสดง บันทึกข้อมูล รวมทั้งเอาใจใส่กระบวนการแสดง และกระบวนการทำงานร่วมกันกับเพื่อนด้วย

6) การวิเคราะห์สรุปผลการแสดง และสรุปการเรียนรู้ ครูควรให้คำแนะนำ แก่เด็กเกี่ยวกับการสรุปการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้พัฒนาทักษะกระบวนการคิด และทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในเรื่องอื่นๆ ได้อีกมาก

4) เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล

Duatepe (2004) กล่าวว่า เทคนิคละคร คือ เครื่องมือสำหรับครูในการสอนละคร เทคนิคละครช่วยพัฒนาทักษะการสืบสอบ กระตุ้นให้เกิดความเข้าใจ และความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้เทคนิคละครยังช่วยเพิ่มทักษะการแสดง เช่น การพัฒนาตัวละคร พัฒนาเรื่องราว และสามารถเชื่อมโยงกันเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เด็กกำลังเรียน เทคนิคละครมีมากมายและไม่ใช้เทคนิคละครทั้งหมดที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนทุกเรื่อง ครูจึงควรเลือกเทคนิคที่เหมาะสม สำหรับหัวเรื่องนั้นและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ดังนั้น การเลือกนำเทคนิคละครมาใช้จึงเป็นสิ่งที่ครู ต้องให้ความสำคัญ

Granger (2003) กล่าวว่า ละคร คือ ศิลปะที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคมที่ทำให้ ครูและเด็กได้รับประสบการณ์ที่มีคุณค่า เด็กจะได้โอกาสสร้างสรรค์ เรียนรู้แนวคิดใหม่ๆ และสร้างความเข้าใจและความหมายใหม่ผ่านการเล่นละคร ข้อดีของการนำละครมาประยุกต์ใช้กับการเรียน การสอน คือทำให้เด็กได้เรียนรู้อารมณ์และความรู้สึก (Sergei, 1991) เรียนรู้ความเชื่อมโยงของโลก

และผู้คนที่อยู่รอบตัว (L. W. Smith & Austen, 1983) และเทคนิคละครมีประสิทธิภาพในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ และการเรียนรู้ภาษาผ่านการสนทนาของเด็ก (Rubin & Merrion, 1996) การวิจัยจำนวนมากได้นำละครไปใช้ การนำกิจกรรมละครไปใช้ในการเรียนวิทยาศาสตร์แสดงให้เห็นว่า ละครช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และช่วยให้เกิดการแสดงออกอย่างเข้าใจและมีความหมายต่อตัวเด็ก (Metcalf et al. 1984 cited in Varelas et al. 2010)

การใช้เทคนิคละครที่เหมาะสมช่วยสร้างโอกาสในการเรียนรู้โดยปราศจากความกังวล (Lobman & Lundquist, 2007) สอดคล้องกับ Brown (2012) ที่กล่าวว่า ละคร คือ เครื่องมือชั้นยอดในการทำให้บทเรียนมีชีวิต ละครไม่เพียงกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ และความสนุกสนาน แต่ละครยังช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง พัฒนาความจดจ่อ และทักษะการทำงานร่วมกัน เทคนิคละครจำนวนมากที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในห้องเรียน เช่น เก้าอี้ร้อน (Hot seating) ครูเข้ามาสวมบทบาท (Teacher in role) ภาพนิ่ง (Still images) บทบาทผู้เชี่ยวชาญ (Mantle of Expert) ละครใบ้ (mime) และอีกหลากหลายเทคนิค (Avdi & Hatzigeorgiou, 2007) วัตถุประสงค์ของเทคนิคเหล่านี้คือ เพื่อช่วยให้เด็กได้พูดหรือแสดงออกมากกว่าสิ่งที่เนื้อหาที่กำหนดให้พูดหรือทำ (Kambouri & Michelides, 2014) เทคนิคละครช่วยนำเด็กเข้าสู่เนื้อหาที่ต้องการเรียนรู้ จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นว่าการนำเทคนิคละครเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนช่วยให้การสอนประสบความสำเร็จ แต่เทคนิคที่นำมาใช้นั้นต้องมีความเหมาะสมกับอายุและประสบการณ์ของเด็ก (Avdi & Hatzigeorgiou, 2007) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เทคนิคละครที่สามารถนำมาใช้จัดกิจกรรมกับเด็กอนุบาล ดังนี้

4.1) เทคนิคครูสวมบทบาท เทคนิคละครที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่ถูกนำมาใช้ในห้องเรียน เทคนิคนี้เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญ เพราะการเข้ามาสวมบทบาทของครูเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของเรื่อง ทำให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับครูที่สวมบทบาทตัวละครในเรื่องนั้น เทคนิคครูสวมบทบาทช่วยกระตุ้นเด็กให้มีส่วนร่วมและเชื่อมต่อกับเนื้อเรื่องของละคร ยิ่งครูสามารถเชื่อมโยงตนเองเข้ากับบทบาทของตัวละครนั้นได้มากเท่าใด ยิ่งจะช่วยให้เด็กเข้าร่วมและเชื่อมต่อกับตัวละครตัวนั้นได้มากขึ้นเท่านั้น ครูสามารถใช้เทคนิคนี้ควบคุมการดำเนินของเรื่อง การพัฒนาเนื้อเรื่อง และการใช้คำถามเพื่อสร้างตัวเลือกให้กับเด็ก เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ได้กับเด็กทุกอายุและช่วงชั้น แต่จะมีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้กับเด็กเล็กที่สามารถรับบทเป็นตัวละครต่างๆ โดยไม่มีข้อสงสัย (Meighan, 2011)

เทคนิคครูสวมบทบาทเกิดจากแนวคิดของ Dorothy Heathcote ครูนักการละครชาวอังกฤษ เทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพซึ่งครูอนุบาลหลายคนนำไปใช้โดยไม่รู้ตัว โดยเทคนิคนี้เป็นการล้มล้างโครงสร้างที่มองว่าครูเป็นผู้กุมอำนาจและเด็กเป็นผู้พึ่งพาอำนาจจากครู ด้วยการเปลี่ยนให้ครูเป็นตัวละครตัวหนึ่ง ครูสามารถเลือกระดับความสัมพันธ์ที่แตกต่างของตัวละคร

เพื่อมาเป็นส่วนหนึ่งของละคร อาจเป็นบทบาทที่ครูไม่คุ้นเคย ครูสามารถเลือกเป็นตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเข้าไปแทรกในละครเพื่อให้ความช่วยเหลือหรือให้ความรู้ เช่น คนแปลกหน้าเพื่อช่วยเด็กที่กำลังหลงทาง หรือคนนำเที่ยว หรือคนร้ายซึ่งเป็นเรื่องท้าทายสำหรับครู ในขณะที่เด็กเข้าใจบทบาทของการเข้าไปแทรกของครูแต่ครูมักหลงลืมไป บทบาทตัวละครของครูทำให้เกิดผลในสองด้าน คือ ทำให้การเรียนเป็นไปอย่างราบรื่นและสามารถควบคุมปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันได้ เด็กมีแนวโน้มว่ามีความมั่นใจมากกว่าครูในทักษะการสื่อสารความต้องการที่นอกเหนือจากข้อความและการสนทนาในจินตนาการ เด็ก ๆ มักรู้ว่าข้อห้ามต่าง ๆ ในชีวิตจริงไม่มีผลในการเล่นสมมติ ครูสามารถใช้ละครเพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วยบทบาทที่เหมาะสมมากกว่าการหยุดละครเพื่ออธิบายสิ่งที่ต้องการสอน

เทคนิคครูสวมบทบาทช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ที่มีความหมาย และช่วยทำให้ความสนใจของเด็กยาวนานกว่าการให้คำบรรยายเพียงอย่างเดียว (Ting, 2013) โดยครูจำเป็นต้องอธิบายกับเด็กๆ ก่อนว่าตนเองกำลังจะเล่นเป็นตัวละครตัวหนึ่งในละคร โดยบทบาทของตัวละครที่ครูเลือกนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนดไว้ ดังนี้

- 1) เพื่อกระตุ้นความสนใจ เช่น พ่อค้าขายของแปลกๆ หรือสินค้าเวทมนต์ในตลาด
- 2) เพื่อควบคุมการแสดง เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไปยังที่เกิดเหตุเพื่อถามคำถามกับผู้เห็นเหตุการณ์
- 3) เพื่อชวนให้เข้ามามีส่วนร่วม เช่น ผู้นำชุมชนที่เรียนประชุมชาวบ้านด่วน
- 4) เพื่อสร้างทางเลือกและความคลุมเคลือ เช่น เด็กวัยรุ่นที่ต้องการเดินทางไปหาเพื่อนในเมือง
- 5) เพื่อกระตุ้นจินตนาการ เช่น อระราชิน ที่เด็กๆ สามารถถามเรื่องถ้าเวทมนต์
- 6) เพื่อช่วยให้บรรลุข้อตกลง เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ค้นพบสิ่งที่เกิดขึ้นที่เด็กสามารถเป็นผู้เห็นเหตุการณ์
- 7) เพื่อช่วยให้คำแนะนำ เช่น คนหลงป่าที่ต้องการหาทางออกที่เด็กๆ สามารถช่วยเสนอตัวเลือกได้
- 8) เพื่อขอคำแนะนำ เช่น แจ๊คผู้มายักษ์ที่ต้องการคำแนะนำว่าตนควรรับเมล็ดถั่วหรือไม่

ครูสามารถสวมบทบาทในเรื่องได้มากกว่าหนึ่งบทบาท โดยการสร้างความชัดเจนกับเด็กๆ เกี่ยวกับเสื้อผ้า และเครื่องประดับที่ใช้ในการแสดง การเลือกชุดหรืออุปกรณ์บางอย่างตามบทบาทสามารถใช้เพื่อบอกใบ้ เพื่อให้เด็กๆ รู้ว่าเมื่อครูสวมชุดหรือหยิบเครื่องประดับ

ขึ้นใดขั้นหนึ่งขึ้นมาสมจะหมายถึงการเลือกตัวละครนั้น และเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ เกิดการเรียนรู้ จากภายในละคร เช่น ถ้าครูสวมผ้ากันเปื้อนครูจะกลายเป็นคุณแม่ ถ้าหยิบกระบอกครูจะกลายเป็น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ถ้าหยิบตะเกียงครูอาจเป็นอะลาติน เป็นต้น (Meighan, 2011) สิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ วัตถุประสงค์ของการสอน บทบาทของตัวละครที่ครูและเด็กแสดงและสร้างขึ้นมีความสัมพันธ์อย่าง หลากหลายและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้

4.2) เทคนิคภาพนิ่ง เป็นเทคนิคที่ช่วยทำให้เกิดความชัดเจน เน้นช่วงเวลา สถานการณ์ ความคิด มโนทัศน์ หรือประเด็นสำคัญ โดยเด็กจะเป็นผู้สร้างภาพนิ่งนั้นขึ้นมา ผ่านการใช้ร่างกาย ถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองคิดผ่านท่าทาง บอกเล่าเรื่องราว สามารถใช้แสดงได้ทั้งคน เดียว หรือกลุ่ม ขณะที่แสดงภาพนิ่งเด็ก ๆ อาจถูกบอกให้หยุดเพื่ออธิบายสิ่งที่ตนเองหรือกลุ่มแสดง ซึ่งภาพนิ่งสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการใช้หยุดการการแสดงละครในประเด็นต่างๆ เพื่อพูดคุยหรือ เปลี่ยนแปลง เทคนิคนี้มีประโยชน์ในการใช้เริ่มต้นกิจกรรมละคร เพื่อเป็นพื้นฐานในการควบคุมการ แสดงละครและเป็นเครื่องมือในการสำรวจเรื่องราวของละคร ภาพนิ่งเป็นเทคนิคที่สำคัญของละคร เพราะภาพนิ่งเป็นพื้นฐานของหลายๆกิจกรรม สามารถใช้สร้างฉากที่มีตัวละครหลายตัว เพราะ ไม่ต้องใช้การเคลื่อนไหว ภาพนิ่งจึงเป็นการต้นสุดที่ง่ายที่สุด และง่ายที่จะขยายกิจกรรมละครออกไป (Kambouri & Michelides, 2014)

เทคนิคภาพนิ่งเปิดโอกาสให้เกิด “ช่วงเวลาหนึ่ง (a moment in time)” เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่สามารถหยุดหรือทำตัวนิ่งเหมือนภาพถ่าย เทคนิคนี้ใช้ได้ทั้งเดี่ยวและกลุ่ม เพื่อแสดงเหตุการณ์เมื่อได้ยินสัญญาณ เช่น “ทำตัวแข็ง หรือ จับกลุ่ม” เด็กทั้งกลุ่มสามารถหยุดพร้อม กันแล้วกลับมาแสดงใหม่ทำให้ทุกคนในห้องได้เห็นว่าแต่ละคนมีท่าทางแบบใดเมื่อทำตัวแข็ง และสะท้อนว่าเกิดอะไรขึ้นในเวลานั้น เทคนิคนี้ทำให้เด็กมีโอกาสคิดไตร่ตรอง สำรวจ และตรวจสอบ ตัวอย่างจากเพื่อน เทคนิคนี้จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อใช้เป็นตัวเชื่อมการเล่นบทบาทสมมติ การตรวจสอบและสำรวจในเทคนิคภาพนิ่งเป็นวิธีการที่มีคุณค่าเพื่อดึงความคิดและขยายความเข้าใจ สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในสถานการณ์นั้นของเด็ก และเทคนิคนี้ทำให้เกิดภาพความเข้าใจที่ถูกต้องสำหรับเด็ก เทคนิคนี้สามารถใช้เพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนาความเข้าใจในภาพกว้างของหัวเรื่องหรือกระบวนการ พัฒนาทักษะและความเข้าใจ (Mcgregor & Precious, 2014)

เทคนิคภาพนิ่งมีประโยชน์อย่างยิ่งในการล้างความคิดของเด็กและใช้ความคิด นั้นเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ในขั้นต่อไป เทคนิคนี้ช่วยสนับสนุนให้เด็กสรุปเรื่องได้ผ่านการสังเกตท่าทาง และการตีความของเด็กจากการเล่าหรือบรรยายสถานการณ์นั้น ด้วยวิธีการนี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาความคิดเกี่ยวกับ “มันจะเป็นไปได้บ้าง” ด้วยการเชื่อมสิ่งที่ได้รู้และสัมพันธ์กับสิ่งที่ เรียนและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นท่าทางซึ่งจะช่วยให้เด็กจำได้มากขึ้น เทคนิคภาพนิ่งมีประโยชน์ ในการสำรวจความคิดของเด็กและช่วยให้เด็กคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ตนไม่รู้และวิธีการการแก้ปัญหา

เทคนิคนี้แสดงให้เห็นความแตกต่าง ช่องว่าง หรือความไม่เข้าใจในความคิดของเด็ก เพราะเด็กต้องตอบคำถามและอธิบายความคิดของตนออกมา เทคนิคนี้มีประโยชน์อย่างมากเพื่อใช้พัฒนาการพูด และการอธิบายความคิดภาพหนึ่งสามารถใช้สำรวจเนื้อหาของนิทาน หรือละคร หรือเพื่อเจาะลึกเนื้อหา หรือเลียนแบบภาพถ่าย (Mcgregor & Precious, 2014)

Brown (2012) กล่าวว่า เทคนิคภาพหนึ่งมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้เห็นมุมมองที่แตกต่างกันของคนอื่นๆ เทคนิคนี้สามารถใช้นำเสนอโน้ตที่ซับซ้อนและมีความซับซ้อน เช่น การต่อสู้ อิศระภาพ หรือความเสียใจ และสามารถใช้เพื่อตรวจสอบความคิดที่แตกต่างได้ ภาพหนึ่งถูกนำมาใช้บ่อยๆ ในละคร เพราะเป็นเทคนิคที่ง่าย ไม่ทำให้กลัวสำหรับผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ละครมาก่อน และสามารถใช้ได้หลากหลายเนื้อหา เช่น ช่วยพัฒนาทักษะเกี่ยวกับคำศัพท์ โดยให้เด็กยกตัวอย่างคำหรือประโยคสั้นๆ ในเรื่องเพื่อมาทำเป็นภาพหนึ่ง เพื่อการเปลี่ยนสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เช่น ฟักทองของซินเดอเรลลากลายเป็นฟักทอง หนูกกลายเป็นม้า หรือ จิ้งจกกลายเป็นคนใช้ เป็นต้น และใช้ในเนื้อหาวิทยาศาสตร์ที่เด็กๆ สามารถพัฒนาภาพหนึ่งเพื่อแสดงวงจรชีวิต เช่น วงจรชีวิตของผีเสื้อ หรือกบ เป็นต้น

4.3) เทคนิค “เก้าอี้ร้อน” เป็นเทคนิคที่เด็กเป็นผู้แสดงด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ถามคำถามหรือสัมภาษณ์ตัวละครที่แสดงบทบาทนั้น โดยเด็กคนหนึ่งจะได้นั่งบน “เก้าอี้ร้อน” และถูกถามคำถามโดยตัวละครที่เหลือในห้อง ซึ่งตอบคำถามนั้นต้องเป็นคำตอบที่มาจากมุมมองของตัวละครตัวนั้น ซึ่งเทคนิคนี้สามารถใช้เพื่อพัฒนาบทบาทในละคร เรื่องเล่าหลังการแสดง ตัวละครที่ถูกถามคำถามอาจมีคนเดียว เป็นคู่ หรือ กลุ่มเล็กๆ เทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่ครูและเด็กที่สวมบทบาทเป็นตัวละครตัวใดตัวหนึ่งจะถูกถามคำถามเกี่ยวกับตัวละคร สิ่งของ หรือสิ่งมีชีวิตนั้น ๆ ครูและเด็กที่มานั่งบนเก้าอี้สามารถสะท้อนเหตุการณ์สำคัญหรือประสบการณ์จากมุมมองของตัวละครนั้น คนที่มานั่งใน “เก้าอี้ร้อน” จะได้รับความสนใจผ่านการถามคำถามจากคนอื่น ๆ ให้ห้องเรียน โดยเด็กคนอื่น ๆ จะถามคนที่มานั่งใน “เก้าอี้ร้อน” ในฐานะตัวละครนั้น ซึ่งเด็กที่ถูกถามคำถามจะตอบในฐานะตัวละครตัวนั้น เทคนิคนี้เป็นเทคนิคที่ช่วยพัฒนาวิธีการคิดของเด็กเพื่อเรียนรู้เนื้อหาความปลอดภัยผ่านมุมมองที่หลากหลาย เทคนิคนี้เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคนเพราะเริ่มต้นจากคำถามที่เด็กจะต้องถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องความปลอดภัยเหตุการณ์ หรือสิ่งที่เกิดขึ้น เทคนิคนี้ทำให้เนื้อหาที่เรียนมีชีวิตและแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของความปลอดภัยในชีวิตประจำวันในปัจจุบัน หรือในอดีต (Mcgregor & Precious, 2014)

เทคนิคนี้ช่วยให้เด็กและครูได้สำรวจความคิดเบื้องหลังของตัวละครตัวนั้น เทคนิคนี้สามารถใช้ตรวจสอบความคิดและเหตุผลการตัดสินใจของตัวละคร เทคนิคนี้สามารถใช้พัฒนาความเข้าใจและทักษะ เทคนิคนี้ช่วยการเรียนรู้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่เด็กคนอื่น ๆ สามารถถามคำถามในประเด็นเฉพาะกับตัวละครนั้นซึ่งเป็นสิ่งท้าทายสำหรับเด็กที่สวมบทบาทเป็นตัวละคร

นั่นที่จะตอบความคิดและความเข้าใจของตนเอง เทคนิคนี้สามารถใช้ได้กับเด็กทั้งกลุ่มที่แสดงบทบาทหรือพฤติกรรมบางอย่างร่วมกัน และเทคนิคนี้ยังใช้เป็นเครื่องมือเพื่อสำรวจหรือตรวจสอบความเข้าใจของเด็กผ่านการตอบคำถามจากเด็กคนอื่น ๆ ซึ่งต้องใช้การคิดอย่างระมัดระวังและความเข้าใจเนื้อหาของเรื่องนั้น เทคนิคนี้ทำให้เด็กได้เห็นความสัมพันธ์ของความรู้ที่ต้องการเมื่อเด็กสวมบทบาทตัวละครนั้น และทำทนายให้เด็กคิดลึกซึ้ง คิดหลายหลายทางมากขึ้นเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น เด็กสามารถสวมบทบาทเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญและมั่นใจได้ว่าเด็กมีประสบการณ์ชีวิตหรือความรู้เกี่ยวกับบทบาทนั้นอย่างเพียงพอ นำไปสู่การเปิดโอกาสให้เด็กได้เป็นที่ปรึกษาให้กับเด็กอายุน้อยกว่า หรือ เปิดโอกาสให้เด็กได้ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมหรือความรู้ก่อนการแสดงละครเทคนิค

การใช้เทคนิคนี้สามารถใช้เพื่อเริ่มต้นหรือจบของหัวเรื่อง หรือลำดับการสอนเพื่อประเมินสิ่งที่เด็กรู้และหรือเข้าใจ หรือสามารถใช้เทคนิคนี้เพื่อเป็นกิจกรรมสำหรับตรวจสอบสิ่งที่เด็กเรียนรู้ผ่านบางส่วนของหัวเรื่องหรือเนื้อหา ด้วยการวางเก้าอี้ในจุดที่เด่นของห้องก่อนเริ่มต้นเรียน และครูนั่งบนเก้าอี้เพื่ออธิบายว่าเก้าอี้คืออะไร เก้าอี้ร้อนพร้อมทั้งชวนให้เด็กๆ ถามเกี่ยวกับบทบาทของครู ชีวิตประจำวันของครู และตอบคำถามอย่างสุภาพ ซึ่งจะช่วยให้เด็กๆ ให้ใช้คำถามปลายเปิดมากขึ้น หลังจากนั้นทดลองให้เด็กสองหรือสามคนมานั่งที่เก้าอี้เพื่อถามให้เพื่อนๆ ได้ทดลองถามคำถาม ดังนี้

- 1) ใช้คำถามเพื่อให้เด็กๆ จินตนาการถึงตัวละครที่เรียนไปก่อนหน้านี้และร่วมกันคิดคำถามที่น่าสนใจเพื่อถามตัวละครตัวนั้น
- 2) อธิบายกับเด็กๆ ให้จินตนาการว่าตนเองเป็นตัวละครตัวนั้น และเมื่อมา นั่งที่เก้าอี้เด็กๆ ต้องตอบคำถามที่เพื่อนๆ ถามในบทบาทของตัวละครตัวนั้น
- 3) เปลี่ยนให้เพื่อนคนอื่นๆ ได้มานั่งเก้าอี้ โดยอาจเปลี่ยนเป็นตัวละครอื่นได้ตามความเหมาะสมเพื่อป้องกันการถามคำถามซ้ำ หรือ
- 4) ครูสามารถสวมบทบาทเป็นตัวละครจากละครเพื่อให้เด็กๆ ถามคำถามซึ่งอาจเป็นข้อตกลงของกลุ่มที่เด็กๆ แสดงเป็นนักเรียน และให้ครูที่สวมบทบาทตัวละครมานั่งที่เก้าอี้
- 5) เด็กๆ นั่งเป็นวงกลมและให้ครูที่สวมบทบาทตัวละครนั้นนั่งในวงกลมเด็กๆ ถามคำถามและครูตอบคำถามในบทบาทของตัวละครนั้น

5) แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับเด็กวัยอนุบาล

Winston and Tandy (2009) กล่าวว่า หลักการสำคัญของละคร คือ ใช้เรื่องราวเพื่อค้นหาสิ่งที่มีความหมายต่อมนุษย์ หลักการของละครถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งเพื่อเป็นหลักฐานในการเล่นบทบาทสมมติที่เด็กคิดเรื่องราว ปัญหา และแก่นเรื่องขึ้นมาด้วยตนเอง และบ่อยครั้งที่เรื่องราวเหล่านั้นทำให้เด็กรู้สึกตื่นเต้น สิ่งทำทนายของครูจึงเป็นการวางแผนโครงร่างและใช้สื่ออย่างไรที่จะทำให้เกิดเรื่องราวและพฤติกรรมที่ใกล้เคียงสัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่ครูคาดหวัง ดังนี้

5.1) การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ครูต้องมีความชัดเจนเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์การเรียนรู้และผลลัพธ์ที่คาดหวัง หลักสูตรอาจกำหนดทักษะเฉพาะ ความรู้ และความเข้าใจที่คาดหวัง การเชื่อมโยงการเล่นบทบาทสมมติที่เป็นประสบการณ์ส่วนหนึ่งของเด็กให้ ตื่นเต้นและสัมพันธ์กันเป็นวิธีการสำคัญที่ครูสามารถช่วยให้เด็กเรียนรู้การใช้ชีวิต และบริบทของตัว เด็ก แต่ครูจำเป็นต้องกำหนดจุดประสงค์และความคาดหวังที่ชัดเจน การกำหนดจุดประสงค์การ เรียนรู้ของเด็กจะช่วยให้จุดประสงค์ในภาพรวมมีความชัดเจนและเป็นแนวทางในการใช้และพัฒนา ละคร การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มีความเฉพาะจะช่วยให้ครูสามารถระบุทักษะ ความรู้ และความเข้าใจที่ต้องการได้

5.2) การเตรียมสื่อ ขั้นตอนนี้จะช่วยให้ครูวางแผนวางชั้นเรียนได้ด้วยการตอบ คำถามเหล่านี้ เช่น ห้องเรียนจะถูกจัดให้เป็นสถานการณ์ใด และอะไรบ้างที่ควรมีอยู่ในสถานการณ์นั้น ซึ่งคำถามเหล่านี้ไม่เพียงช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจในความรู้สึกว่าเป็นสถานการณ์จริงและได้รับ ประสบการณ์จากการจัดสถานการณ์นั้น

5.3) การกำหนดตัวละครหลักเมื่อเด็กสวมบทบาทเป็นใครที่เด็กอยากเป็น สถานที่ ใดบ้างที่สามารถหาบุคคลนั้นพบ และบุคคลนั้นจะทำอะไรบ้างในสถานที่นั้น เด็กและครูต้องมีความ ชัดเจนตั้งแต่แรกเพราะอาจทำให้ลืมจุดประสงค์ที่ตั้งใจและอาจถูกหันเหความสนใจได้ การระบุให้ ชัดเจนว่าเด็กจะสวมบทบาทเป็นใครเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคิดเกี่ยวกับบทบาทของครูหรือผู้ใหญ่คนอื่น ๆ หากครูเข้าไปสวมบทบาทเป็นส่วนหนึ่งในละครต้องแน่ใจว่าเด็กจะเข้าใจการปรากฏตัวของตัวละคร นั้น เช่น สถานการณ์ ณ ศูนย์สุขภาพ ครูอาจรับบทบาทเป็นผู้ป่วยที่ตื่นเต้นและกลัวที่จะเข้าพบแพทย์ การสวมตัวละครนี้ต้องการให้เด็กคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของหมอ พยาบาล หรือเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจถึงบท “ผู้ป่วยกลัวหมอ” การสวมบทบาทของครูทำให้เด็กอยู่ในสถานะที่สูงกว่า สถานการณ์นี้จะกลายเป็นสถานการณ์ที่เด็กสามารถแสดงในบทบาทที่เหมาะสมและกลายเป็น สถานการณ์น่าตื่นเต้นเพราะเรื่องราวตื่นเต้นสามารถเกิดขึ้นในสถานการณ์นี้ได้

5.4) การกำหนดเรื่องราวในละคร เมื่อจัดเตรียมสถานที่เรียบร้อยแล้วเด็กสามารถ เริ่มเล่นได้ เมื่อเริ่มต้นเล่นละครเด็กต้องการเล่นอย่างอิสระในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ ครูควรส่งเสริมให้ เด็กได้แสดงในหลากหลายบทบาทและพฤติกรรมที่เหมาะสม และควรให้ความสำคัญในขั้นตอนการ นำเข้าสู่ละครที่ไม่ทำให้เด็กรู้สึกเบื่อ

5.5) การนำเข้าสู่ละคร ครูสามารถนำเด็กเข้าสู่ละครด้วยการเปิดเรื่องด้วย สถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เด็กทุกคนสามารถมองเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น โดยใช้เทคนิคเก้าอี้ร้อน หรือ ครูสวมบทบาท

5.6) บทสรุปของละคร ละครอาจมีหลายฉากหรือมีการแก้ปัญหาหลากหลายวิธี เมื่อครูเป็นตัวละครหลักของเรื่อง ครูสามารถดำเนินเรื่องผ่านตัวละครในเรื่อง ค้นหาคำตอบไปพร้อม

กับเด็ก ๆ แนะนำคำตอบหรือให้แนะนำว่าตัวละครนั้น ๆ ควรทำอะไร กระบวนการเหล่านี้จะช่วย
ให้เด็กคิด เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และตัดสินใจการกระทำนั้น ๆ ของตัวละคร การเล่นผ่าน
ละครจะช่วยให้ครูและเด็กได้ทำงานร่วมกันเพื่อสร้างสรรค์โครงเรื่อง สวมบทบาทเป็นตัวละคร แสดง
บทบาท และพัฒนาเรื่องราวของตัวละครต่อไปได้

5.7) การใช้คำถามของครูผ่านละคร ครูส่วนใหญ่มีทักษะการตั้งคำถามในระดับสูง
ไม่ว่าจะใช้ทักษะการตั้งถามไว้ในส่วนสรุปของสถานการณ์การเล่นสนามเด็กเล่น หรือเพื่อใช้คำถาม
ในการพัฒนากระบวนการคิดของเด็กทางด้านวิทยาศาสตร์ ครูส่วนใหญ่รู้ว่าจะใช้คำถามอย่างไร
เช่น เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ขยายขอบเขตทางความคิด หรือเพื่อท้าทายความสามารถของเด็กใน
การตั้งคำถามและตอบสนอง ทักษะการใช้คำถามถูกนำมาใช้ในละครเช่นกัน ครูจำเป็นต้องกำหนด
คำถามที่มีความเฉพาะเจาะจงเพื่อใช้ในหลากหลายบริบทและจุดประสงค์ คำถามส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้
เมื่อครูและเด็กเล่นนอกบท และใช้เพื่อพูดคุยถึงการดำเนินเรื่องราวในละครที่กำลังจะเกิดขึ้น
การใช้คำถามถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในละครเมื่อครูและเด็กกำลังสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้น ๆ
คำถามที่มีความซับซ้อนจะนำมาใช้เมื่อต้องการกระตุ้นให้เด็กเลือกวัสดุอุปกรณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง
โดยทั่วไปคำถามถูกนำมาใช้เพื่อเริ่มและจบละคร ซึ่งการใช้คำถามเป็นสิ่งที่ประโยชน์ในละครเพราะ
คำถามที่ใช้เพื่อเปิดเรื่องจะช่วยให้เห็นความเป็นไปได้ต่างๆที่อาจเกิดขึ้น การใช้คำถามเพื่อจบละคร
จะมุ่งเน้นเกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการย้ำ การใช้คำถามทั้งสองลักษณะให้มีความเหมาะสมจะทำให้เห็นถึง
ความแตกต่างของระดับพัฒนาการที่พัฒนาขึ้น คำถามในแต่ละระดับมีความสำคัญที่แตกต่างกันตาม
วัตถุประสงค์ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้คิด และทำให้เรื่องราวในละครดำเนินต่อไป

3.3 การวัดความคงทนในการเรียนรู้ มหาวิทยาลัย

1) ความหมายของความคงในการเรียนรู้ UNIVERSITY

Haque (1977) กล่าวว่า ความคงทนในการเรียนรู้เป็นการสะสมสิ่งที่เรียนรู้
เป็นความสามารถในการเก็บรักษา หรือ สะสมสิ่งที่เรียนรู้ให้คงทนอยู่ และกลายเป็นความทรงจำ
ระยะยาว

Hulse et al. (1984) กล่าวว่า การเรียนรู้และความคงทนในการเรียนรู้มี
ความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เนื่องมาจากผลของประสบการณ์เกิดจากการเก็บสะสมไว้ในระบบ
ความจำ

Gordon (1989) กล่าวว่า ความจำมีบทบาทต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์กระทำ ใน
ชีวิตประจำวัน ทั้งการเดินหรือการสนทนา การแสดงพฤติกรรมอัตโนมัติของมนุษย์เป็นผลมาจาก
ความคงทนในการเรียนทั้งสิ้น

Purdy et al. (2001) กล่าวว่า การเรียนรู้และความจำมีความสำคัญต่อการ
ดำรงชีวิตของสิ่งมีชีวิต สำหรับสัตว์ คือ ความสามารถในการจำแหล่งอาหาร และที่ซ่อนจากศัตรู

สำหรับมนุษย์ คือ ความสามารถในการเรียนรู้ที่จะพูด อ่าน เขียน ขับรถ และใช้คอมพิวเตอร์ เป็นต้น มนุษย์ดำเนินชีวิตโดยปราศจากการเรียนรู้และการจำไม่ได้

2) ระยะเวลาในการวัดความคงทนในการเรียนรู้

Nunnally (1959) กล่าวว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการวัดความคงทนในการเรียนเพื่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ น้อยลง ควรเว้นช่วงเวลาในการสอบห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพราะความเคยชินในการทำแบบทดสอบจะทำให้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้งสองครั้งสูง

Atkinson and Shiffrin (1968) กล่าวว่า ระยะเวลาที่ความจำเกิดการฝังตัวและการจำคำตอบได้จากการสอบครั้งแรกมีอิทธิพลต่อการตอบแบบสอบในครั้งที่สอง การทดสอบซ้ำโดยใช้ข้อสอบฉบับเดียวกันกับกลุ่มคนเดียวกัน จึงควรเว้นระยะห่างจากการสอบครั้งแรกเป็นระยะเวลาประมาณ 14 วัน เพราะเป็นระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาว และเป็นช่วงที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสอบเนื่องจากการจำคำตอบได้น้อยลง

Lindvall and Nitko (1981) กล่าวว่า การสอบซ้ำควรใช้เวลาห่างกันตั้งแต่ 1 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน เพราะการเว้นช่วงเวลาดังกล่าวจะทำให้เกิดความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการสอบซ้ำ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การวัดความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการสอบซ้ำ โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ควรเว้นช่วงเวลาในการทดสอบห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ ถึง 1 เดือน

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

4.1.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความปลอดภัย

ชัต แก้วมณี (2545) ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 3 พบว่า การจัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่เอื้อต่อความปลอดภัย จัดอยู่ในระดับเหมาะสมมาก การจัดบริการความปลอดภัยของโรงเรียน จัดอยู่ในระดับการปฏิบัติเหมาะสมมาก การจัดสวัสดิศึกษาจัดอยู่ในระดับการปฏิบัติเหมาะสมปานกลาง และพบว่าพื้นที่บริเวณโรงเรียนคับแคบ นโยบายและการดำเนินงานบริการความปลอดภัยของโรงเรียนไม่ชัดเจน งบประมาณไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย บุคลากรในโรงเรียนมีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับสวัสดิศึกษาค่อนข้างน้อย

ทิพย์วิมล วังแก้วหิรัญ และ นพเก้า ณ พัทลุง (2552) ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดสวัสดิศึกษาในโรงเรียนอนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า 1) สภาพการจัดสวัสดิ

ศึกษาในโรงเรียนอนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ความปลอดภัย รูปแบบการจัดสภาพแวดล้อมที่ครูในโรงเรียนอนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จัดให้เด็กปฐมวัยในห้องเรียน ได้แก่ จัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เหมือนบ้าน และแนะนำการใช้อุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆอย่างปลอดภัย จัดมุมประสบการณ์ต่างๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับวัย ปลอดภัยและคงทน และมีการปฐมนิเทศในเรื่องความปลอดภัย 2) นอกห้องเรียน ได้แก่ จัดป้ายนิเทศเรื่องความปลอดภัย จัดเครื่องเล่น-ของเล่นกลางแจ้งให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ และแนะนำวิธีการเล่นที่ถูกต้อง และปลอดภัย และจัดศูนย์การเรียนรู้ในห้องเรียนที่ส่งเสริมประสบการณ์ให้แก่เด็กปฐมวัย 2) เนื่อหาด้านความปลอดภัยที่ครูในโรงเรียนอนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้จัดให้เด็กปฐมวัย ครูส่วนใหญ่สอดแทรกเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้มากกว่ากำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ในหลักสูตรสถานศึกษา และเนื้อหาที่ครูจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยมากที่สุด คือเนื้อหาด้านสวัสดิภาพในห้องเรียน เนื้อหาที่ครูจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยน้อยที่สุดคือเนื้อหาด้านสวัสดิภาพเกี่ยวกับการโดยสารรถโรงเรียน 3) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้านความปลอดภัยที่ครูในโรงเรียนอนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้จัดให้เด็กปฐมวัยมากที่สุด คือ การจัดกิจกรรมเล่าเรื่อง – เล่านิทาน และน้อยที่สุด คือ การใช้ไฮดัทศนูปกรณ์ และ 4) การประเมินผลการเรียนรู้ด้านความปลอดภัยที่ครูในโรงเรียนอนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้จัดให้เด็กปฐมวัยมากที่สุด คือ การสัมภาษณ์ และน้อยที่สุด คือ การทดสอบ

4.1.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคละคร

แสงจันทร์ เหมเชื้อ (2534) ศึกษาผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคละคร สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนไทรน้อย พบว่า คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการเข้าร่วมกิจกรรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเทคนิคการละครมีความเหมาะสมในการใช้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีบทบาทในการเสริมทักษะและความรู้ทางภาษาอังกฤษ

พจมาน เทียนมนัส (2539) ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์และประกอบการวาดภาพ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ ทั้ง 2 แบบ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์จากการเล่านิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์ มีความมั่นใจในตนเองสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการ

ทัศนัย อุดมพันธ์ (2541) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์กับการจัดประสบการณ์แบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้วิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชายหญิงอายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ในโรงเรียนวัดหลวงเพ่ง (อินทพรชนานุกูล) จำนวน 30 คนได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง และสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ใช้แบบสังเกตประเมินพฤติกรรมทางสังคม และแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์ จัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 นาที ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์ หลังการจัดกิจกรรม มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นกว่าก่อนจัดกิจกรรมมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

วรารักษ์ โพธิ์ประเสริฐ (2545) ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมปรับปรุงการพูด สำหรับครูปฐมวัยโดยใช้เทคนิคละคร พบว่า ครูกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการพูดในด้านความชัดเจนในการออกเสียง และด้านระดับเสียงหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ส่วนความสามารถทางการพูดในด้านลีลาการพูด หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม และครูที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ ทุกคน มีความพึงพอใจเกี่ยวกับการใช้โปรแกรมฯ ในระดับมาก ลักษณะของโปรแกรมฯ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การฝึกปฏิบัติในห้องฝึกซ้อมและในห้องเรียน ประกอบด้วย 4 กิจกรรมหลัก กิจกรรมฝึกออกเสียงดีความ กิจกรรมเล่านิทานปากเปล่า กิจกรรมเล่านิทานคำกลอนประกอบท่าทาง และกิจกรรมแสดงละครหุ่น การฝึกปฏิบัติเน้นการแสดงสดหรือพูดสด การสร้างบรรยากาศ ด้วยองค์ประกอบของฉาก แสง สี เสียง และอุปกรณ์เช่นเดียวกับการซ้อมละคร

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นพบว่า เทคนิคละครได้มีการนำไปใช้ในการพัฒนาในด้านต่างๆอย่างหลากหลาย จึงสามารถกล่าวได้ว่าการนำเทคนิคละครมาใช้ร่วมกับการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยจะสามารถส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอนุบาลได้

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

4.2.1 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความปลอดภัย

Himle et al. (2004) ศึกษาผลการเปรียบเทียบโปรแกรมการสอนทักษะความปลอดภัยจากปืน เพื่อลดการสัมผัสปืนของเด็กอนุบาล จำนวน 2 โปรแกรม คือ โปรแกรมความปลอดภัยจากปืนของสมาคมปืนไรเฟิล (the National Rifle Association's Eddie Eagle GunSafe Program) และการฝึกทักษะ (Behavioral skills Training) พบว่า การใช้การฝึกทักษะพฤติกรรมมีประสิทธิภาพในการสอนทักษะความปลอดภัยจากปืนของเด็กอนุบาลในสถานการณ์บทบาทสมมติ แต่ไม่มีประสิทธิภาพในการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

Himle et al. (2004) ศึกษาผลการตรวจสอบประสิทธิภาพของการฝึกทักษะทางพฤติกรรม ร่วมกับการใช้สถานการณ์จริงในการสอนเรื่องความปลอดภัยจากปืนในเด็กอนุบาลอายุ

4-5 ปี พบว่าเด็กบางส่วนสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยจากปืนได้หลังจากการฝึกทักษะ และเด็กบางส่วนต้องได้รับการฝึกในการใช้สถานการณ์จำลอง โดยเด็กทุกคนสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยจากปืนได้เมื่ออยู่ในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลอง และพบว่าทักษะความปลอดภัยจากปืนยังคงอยู่เมื่อทำการประเมินหลังจากการสอน 2- 8 สัปดาห์

Johnson et al. (2006) ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการฝึกทักษะเชิงสังคม (BST) กับ การฝึกทักษะเชิงสังคมร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อสอนทักษะการป้องกันตนเองจากการลักพาตัวกับเด็ก พบว่า การใช้การฝึกทักษะเชิงสังคมและการฝึกเชิงสังคมร่วมกับการใช้สถานการณ์จำลองเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสอนการป้องกันตนเองจากการลักพาตัว แต่ค่าคะแนนเฉลี่ยของเด็กกลุ่มที่ใช้การฝึกเชิงสังคมร่วมกับสถานการณ์จำลองมีคะแนนสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่งจากการติดตามประเมินผลในระยะเวลา 3 เดือน

Pan-Skadden et al. (2009) ศึกษาผลการใช้การฝึกทักษะร่วมกับการใช้สถานการณ์จริงเพื่อสอนเด็กเล็กในการขอความช่วยเหลือเมื่อพลัดหลงจากพี่เลี้ยงที่ห้างสรรพสินค้า พบว่าเด็กทุกคนสามารถแสดงทักษะความปลอดภัยเมื่อพลัดหลง ประกอบด้วย เดินไปหาพนักงานที่แคชเชียร์ บอกชื่อของตนเอง และบอกกับพนักงานว่าตนเองหลงทางในการประเมินได้

Beck et al. (2009) ศึกษาการใช้โปรแกรมป้องกันการถูกลักพาตัว (The Safe Side) กับเด็กอายุ 6-8 ปี ด้วยสถานการณ์จำลองที่แตกต่างกัน 2 สถานการณ์ คือ คนแปลกหน้ามาที่บ้าน และคนแปลกหน้าในที่สาธารณะ พบว่า เด็กกลุ่มทดลองไม่สามารถแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยจากการเรียนด้วยโปรแกรม แต่เด็กกลุ่มทดลองแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยในสถานการณ์จำลองเมื่อมีผู้ปกครองเข้าร่วม และมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยซ้ำ ๆ เมื่อใช้สถานการณ์จำลอง

Gunby et al. (2010) ศึกษาผลการสอนทักษะการตระหนักถึงความปลอดภัยในเด็กออทิสติก พบว่า การใช้การฝึกทักษะ และสถานการณ์จำลองในการสอนทักษะการป้องกันการลักพาตัว เด็กทุกคนสามารถแสดงทักษะการป้องกันการลักพาตัวและสามารถแสดงทักษะการป้องกันการลักพาตัวได้ในการประเมินหลังจากการสอนในระยะเวลาหนึ่งเดือน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จากการศึกษาการวิจัยข้างต้นพบว่าพฤติกรรมความปลอดภัยถูกนำไปใช้กับเด็กอนุบาลในหลากหลายสถานการณ์เพื่อให้เด็กมีทักษะความปลอดภัย และสามารถดูแลตนเองได้

4.2.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคละคร

Barnes et al. (2010) ศึกษาผลเรียนรู้ผ่านละครกระบวนการกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถพัฒนาทักษะที่สำคัญในการคิดวิเคราะห์ และทักษะการแก้ปัญหาในขณะที่เผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในโลกปัจจุบัน

กับทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด เด็กๆ ได้ฝึกฝนทักษะในการสื่อสารเพื่ออธิบายเหตุผลของตนในบทบาทที่ตนได้รับ

Erbay and Doru (2010) ศึกษาผลการใช้กิจกรรมในการพัฒนาทักษะสังคมและการสื่อสารในนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนอนุบาล ทั้งหมด 5 คน เป็นหญิง 3 คน ชาย 2 คน อายุ 6-7 ปี ที่เรียนร่วมในระดับชั้นอนุบาล และรับบริการจากศูนย์การปรับพฤติกรรมมีความบกพร่องทางสังคมและการสื่อสาร โดยศึกษาพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการทักทาย การทำงานร่วมกับผู้อื่น การริเริ่มการสื่อสารและการสนทนา กิจกรรมละครที่เน้นการให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจพฤติกรรมที่เหมาะสมเกี่ยวกับการทักทาย การแนะนำตนเอง การขอบคุณ การช่วยเหลือ การร้องขอความช่วยเหลือ การแบ่งปัน การขอโทษ การรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่ม การให้ความร่วมมือ การแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมจำนวน 20 คาบ แต่ละคาบใช้เวลา 30-45 นาที ทำกิจกรรมนักเรียนจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ทำกิจกรรมวันนั้น ซึ่งคำถามจะเน้นให้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก กิจกรรมประกอบด้วย กิจกรรมฝึกการเคลื่อนไหว ละครใบ้ การแสดงแบบต้นสด การเล่นละครตามเรื่องที่กำหนดให้ ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลส่วนตัวและสังเกตพฤติกรรมทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ให้พ่อแม่ ครู ทำแบบสังเกตพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อสาร ผลวิจัยพบว่า กิจกรรมละครช่วยให้กลุ่มตัวอย่างได้รับคะแนนที่ประเมินโดยพ่อแม่ และครูว่ามีพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

McGregor (2012) ศึกษาการนำเทคนิคละครไปใช้ในการสอนวิทยาศาสตร์สำหรับเด็ก 5-7 ปี พบว่า เทคนิคละครมีประโยชน์ทั้งสำหรับครูและเด็ก เนื่องจากการนำเทคนิคละครมาใช้ทำให้ครูได้เห็นมุมมอง ความคิด ความเข้าใจที่แตกต่างของเด็ก ช่วยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการสอนวิทยาศาสตร์ และช่วยกระตุ้นและเป็นแรงผลักดันให้เด็กในการเรียนรู้มนทัศน์และขั้นตอนทางวิทยาศาสตร์ได้ดีขึ้น

Precious and McGregor (2014) ศึกษาการนำเทคนิคละครมาใช้ในการสอนวิทยาศาสตร์ สำหรับเด็กอายุ 7-11 ปี พบว่า การนำเทคนิคละครมาใช้สร้างความตื่นตัวและให้ประสบการณ์เรียนรู้อย่างลึกซึ้งให้กับเด็ก ช่วยให้ครูเกิดความเข้าใจในการนำกระบวนการละครมาใช้ร่วมกับสถานการณ์ประจำวันของเด็กๆ ควบคู่กัน รวมทั้งช่วยให้เด็กและครูได้สื่อสารกันระหว่างการทำกิจกรรม

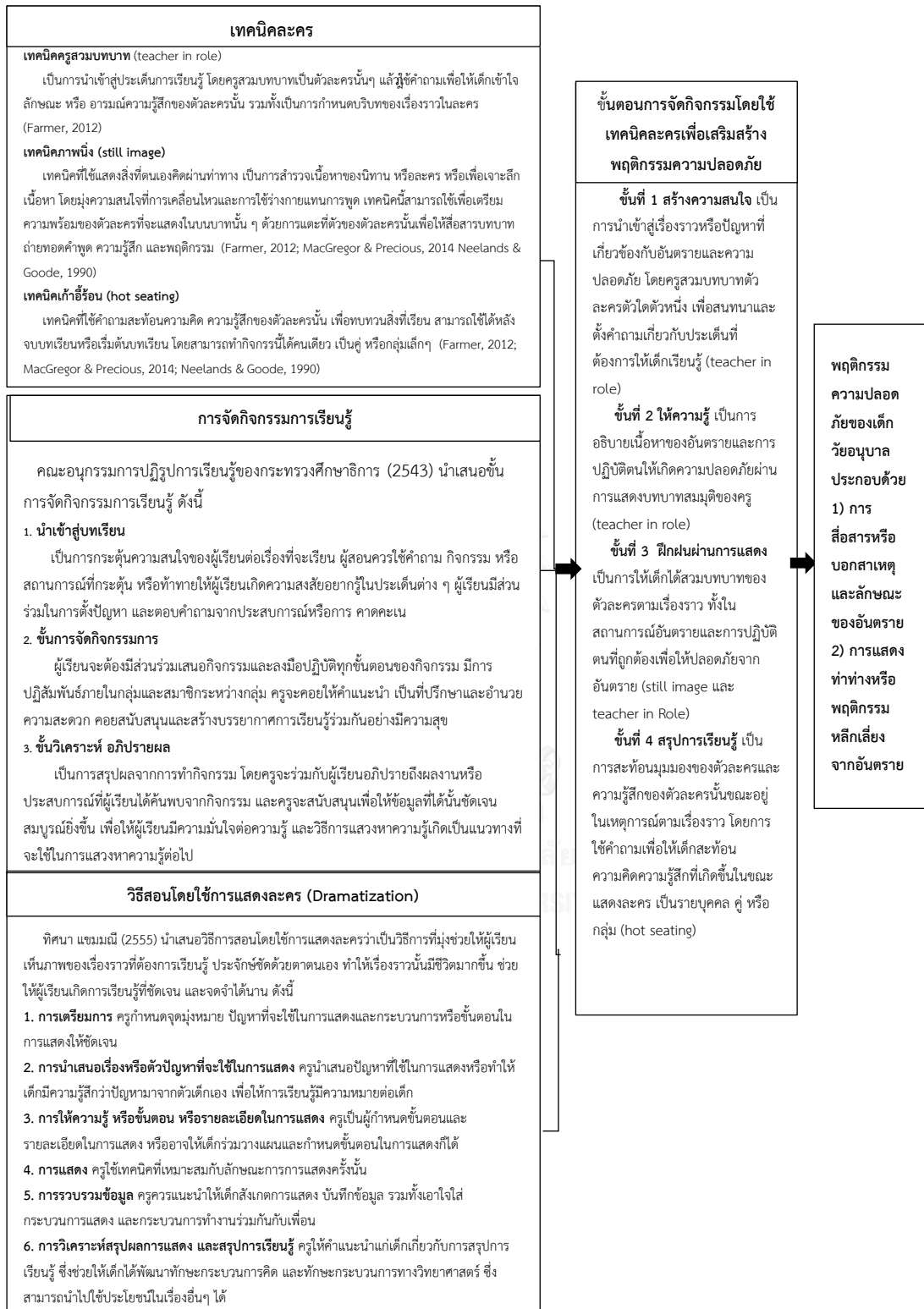
กล่าวโดยสรุปได้ว่า การนำละครหรือเทคนิคละครมาใช้สามารถพัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสาร ทักษะสังคม การทำงานร่วมกับผู้อื่น การช่วยเหลือ การแสดงความรู้สึก และการแสดงความคิดเห็นของเด็กได้

ตอนที่ 5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด หลักการ แนวทาง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมพฤติกรรม
ความปลอดภัย เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยที่แสดงถึงผลของจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยแบบแผนการทดลองเป็นแบบอนุกรมเวลาศึกษาสองกลุ่มวัดหลายครั้ง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น
2. การกำหนดประชากรและตัวอย่าง
3. การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาแนวคิดและหลักการจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย
  - 1.1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
  - 1.1.2 การจัดกิจกรรมเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย
  - 1.1.3 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
- 1.2 ศึกษาแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
- 1.3 ศึกษาระเบียบวิธีวิจัยจากตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย

ขั้นที่ 2 การกำหนดประชากรและตัวอย่าง

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งประชากร และตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย ดังนี้

- 2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กวัยอนุบาลโรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) โดยผู้วิจัยใช้การเลือกประชากรแบบเจาะจงตามเกณฑ์ ดังนี้
  - 1.1) เป็นโรงเรียนที่ใช้แนวทางจัดประสบการณ์ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ของสำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
  - 1.2) เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหาร และครูประจำชั้นให้ความร่วมมือในการทดลองใช้การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครตั้งแต่ต้นจนจบ

1.3) เป็นโรงเรียนที่มีจำนวนเด็กวัยอนุบาลในแต่ละห้องไม่เกิน 30 คน

1.4) เป็นโรงเรียนที่มีถนนติดกับเขตบริเวณโรงเรียน ภายในโรงเรียนมีทางเดินเท้า และทางม้าลายสำหรับคนข้ามถนน และชุมชนโดยรอบโรงเรียนมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บและอุบัติเหตุของเด็กวัยอนุบาล

บริบทของโรงเรียน โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองลำปาง ตำบลสบตุ๋ย จังหวัดลำปาง เป็นโรงเรียนขนาดกลาง ประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 646 คน นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำถึงปานกลางผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างและค้าขาย ชุมชนส่วนมากเป็นร้านค้าขายส่ง และขายปลีก สภาพสังคมและวัฒนธรรมมีหลายแบบอย่าง คือ มีวัฒนธรรมแบบพื้นบ้านภาคเหนือ วัฒนธรรมแบบจีน และวัฒนธรรมแบบผสมผสานไทย-จีน ประชากรในชุมชนส่วนมากจบการศึกษาภาคบังคับประกอบอาชีพรับจ้างและค้าขาย รัฐบาลบางส่วน

2.2 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กชั้นอนุบาล 2 จำนวน 32 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) โดยผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1) สุ่มห้องเรียนเพื่อเข้าสู่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการจับฉลาก ได้เด็กชั้นอนุบาล 2 ห้อง 2/1 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลอง และเด็กชั้นอนุบาล 2 ห้อง 2/2 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มควบคุม จากนั้นเลือกแบบเจาะจงตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ตัวอย่างจากห้อง 2/1 จำนวน 16 คน เป็นกลุ่มทดลอง และจากห้อง 2/2 จำนวน 16 คน เป็นกลุ่มควบคุม ดังนี้

1.1) เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุใน 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) มีร่องรอยการบาดเจ็บตามร่างกายจากอุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย 2) มีพฤติกรรมรุนแรง และ 3) ไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย โดยครูเป็นผู้ลงความเห็น และเรียงลำดับเด็กวัยอนุบาลที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากมากไปน้อยตามแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ภาคผนวก ข)

1.2) เป็นเด็กที่ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมกิจกรรมตั้งแต่ต้นจนจบ

2.3 ผู้วิจัยทดสอบพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล โดยการนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ฉบับก่อนเรียนไปทดสอบกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้เวลาดำเนินการทั้งสิ้น 1 สัปดาห์ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ด้วยการทดสอบค่าที (independent sample t-test) ผลการวิเคราะห์ พบว่า เด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=-.328, p=.745$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความรู้เรื่องความปลอดภัยและการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้ง 2 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($t=.294, p=.770$ และ $t=-1.232, p=.227$) ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

พฤติกรรมความปลอดภัย	กลุ่มทดลอง (n=16)		กลุ่มควบคุม (n=16)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
	ความรู้เรื่องความปลอดภัย	4.50	2.70	4.25		
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	8.38	1.857	9.06	1.23	-1.232	.227
รวม	12.88	2.84	13.19	2.53	-.328	.745

p>.05

ขั้นที่ 3 การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย

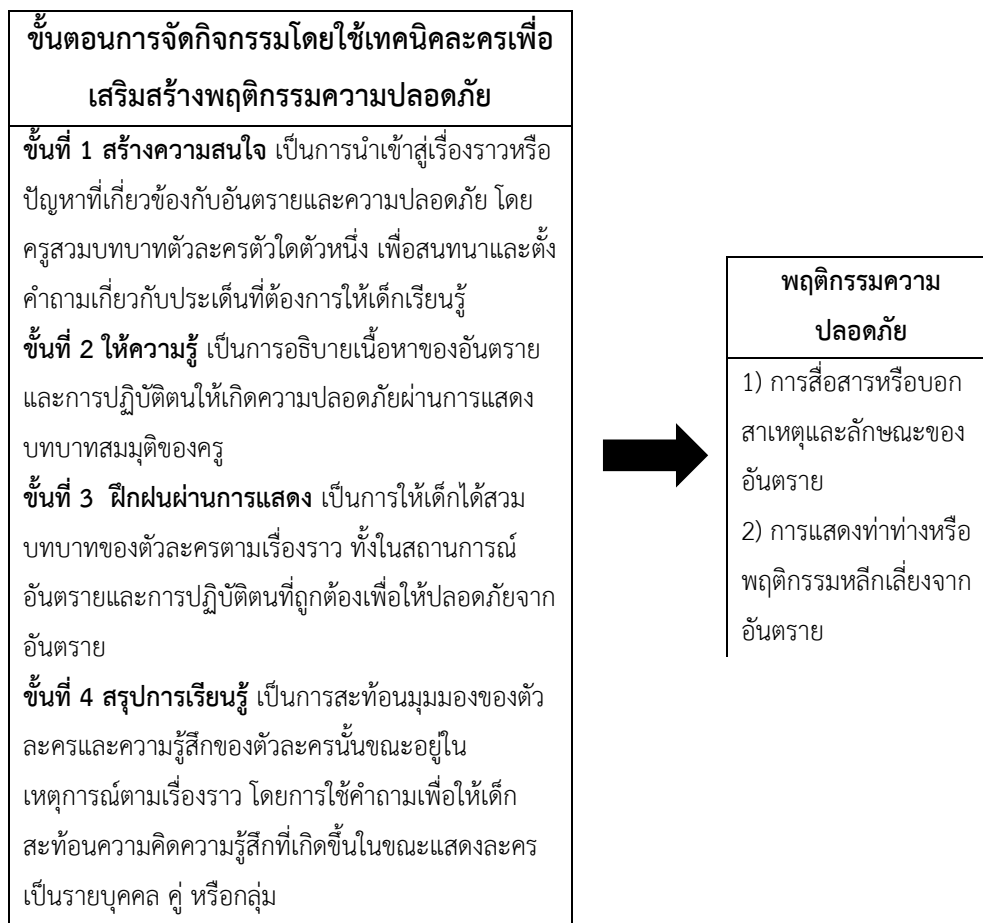
ผู้วิจัยจัดทำแผนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย จำนวน 2 ชุด ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสำหรับกลุ่มทดลอง จำนวน 50 แผน และแผนการจัดกิจกรรมแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม จำนวน 50 แผน โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

3.1 การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย และแผนการจัดกิจกรรมแบบปกติเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย มีรายละเอียด ดังนี้

1) ศึกษาแนวคิด หลักการ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคละคร เทคนิคละคร และความปลอดภัยในเด็กวัยอนุบาล

2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขั้นตอนการจัดกิจกรรมและพฤติกรรมความปลอดภัย (แผนภาพ 2)

แผนภาพที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างขั้นตอนการจัดกิจกรรมและพฤติกรรมความปลอดภัย

ตารางที่ 6 บทบาทครูและเด็กในแต่ละขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

ขั้นตอนการจัดกิจกรรม	บทบาทครู	บทบาทเด็ก
ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่เรื่องราวหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอันตรายและความปลอดภัย โดยครูสวมบทบาทตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง เพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้	สวมบทบาทเป็นตัวละครที่ให้ความรู้เรื่องความปลอดภัย โดยการสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับหัวข้อที่จะนำเด็กเข้าสู่การเรียนรู้ในครั้งนั้น	ให้ความสนใจในเรื่องที่ครูกำลังสวมบทบาทและตอบคำถาม
ขั้นที่ 2 ให้ความรู้ เป็นการอธิบายเนื้อหาของอันตรายและการปฏิบัติตนให้เกิดความปลอดภัยผ่านการแสดง บทบาทสมมุติของครู	สวมบทบาทเป็นตัวละครที่ให้รายละเอียดเนื้อหา คำอธิบาย และการปฏิบัติตนให้เกิดความปลอดภัยผ่านการแสดงตัวอย่าง	ให้ความสนใจในเรื่องที่ครูกำลังสวมบทบาท และปฏิบัติตาม คำอธิบายของครูกำลังสวมบทบาท
ขั้นที่ 3 ฝึกฝนผ่านการแสดง เป็นการให้เด็กได้สวมบทบาทของตัวละครตามเรื่องราวทั้งในสถานการณ์อันตรายและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากอันตราย	ครูเปลี่ยนบทบาทเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่แสดงร่วมกับเด็กในสถานการณ์อันตราย โดยการแสดง การปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากอันตราย	สวมบทบาทเป็นตัวละครตามเรื่องราวในสถานการณ์อันตราย โดยการแสดงการปฏิบัติตนที่ผิด และการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากอันตราย
ขั้นที่ 4 สรุปการเรียนรู้ เป็นการสะท้อนมุมมองของตัวละครและความรู้สึกของตัวละครนั้นขณะอยู่ในเหตุการณ์ตามเรื่องราว โดยการใช้คำถามเพื่อให้เด็กสะท้อนความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะแสดงละคร เป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม	สะท้อนมุมมองของตัวละครและความรู้สึกของตัวละครในเหตุการณ์ตามเรื่องราว โดยการสนทนาและตั้งคำถาม	สะท้อนความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะแสดงละคร เป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่มในเหตุการณ์ตามเรื่องราว

3) สังเคราะห์เนื้อหาความปลอดภัยที่สอดคล้องกับปัญหาการวิจัยเพื่อกำหนดขอบเขตของเนื้อหา (ภาคผนวก ข) โดยแบ่งออกเป็น 2 หมวด ได้แก่ ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน และความปลอดภัยจากการใช้ถนน แต่ละหมวดประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้

หมวดที่ 1 ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน ประกอบด้วยเนื้อหา 2 เรื่อง ได้แก่ ความปลอดภัยจากสารพิษและคนแปลกหน้า

หมวดที่ 2 ความปลอดภัยจากการใช้ถนน ประกอบด้วยเนื้อหา 3 เรื่อง ได้แก่ ความปลอดภัยจากทางเท้า ความปลอดภัยจากการข้ามถนน และความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ

จากนั้นผู้วิจัยกำหนดหัวข้อย่อยและรายละเอียดของเนื้อหาที่สอดคล้องกับความปลอดภัยแต่ละเรื่อง รายละเอียดตามตารางที่ 7 และ 8 ดังนี้

ตารางที่ 7 เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลจำแนกตามหมวด

หมวด	เรื่อง	หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา
1) ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน	ความปลอดภัยจากสารพิษ	ผลิตภัณฑ์อันตราย ยา วิตามิน และพืชมีพิษ สัตว์มีพิษ	ความหมาย ช่องทางการรับสารพิษ สัญลักษณ์อันตราย ผลิตภัณฑ์อันตราย การได้รับสารพิษ การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย
	ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า	คนแปลกหน้าในโรงเรียน คนแปลกหน้าที่บ้าน	ความหมาย อันตรายเมื่อพบคนแปลกหน้า วิธีการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากคนแปลกหน้า วิธีการปฏิบัติตนเมื่อพบคนแปลกหน้า
2) ความปลอดภัยจากการใช้ถนน	ความปลอดภัยจากทางเท้า	วิธีการเดินบนทางเท้า วิธีการเดินบนทางเท้าที่ชำรุด วิธีการเดินบนทางเท้าบริเวณที่ก่อสร้าง วิธีการเดินทางเท้าเมื่อถนนไม่มีทางเท้า	วิธีการใช้ทางเท้าไม่ถูกต้อง วิธีการใช้ทางเท้าอย่างปลอดภัย อันตรายเมื่อใช้ทางเท้าไม่ถูกต้อง
	ความปลอดภัยจากการข้ามถนน	สัญญาณไฟคนข้ามถนน การฟังเสียงการจราจรบนถนน การไม่ตะโกนเรียกผู้ที่กำลังข้ามถนน เมื่อของที่ถือปลิวหรือลื่นหลุดจากมือไปบนถนน	เครื่องหมายจราจร วิธีการข้ามถนนไม่ถูกต้อง วิธีการข้ามถนนที่ถูกต้อง อันตรายเมื่อข้ามถนนไม่ถูกต้อง
	ความปลอดภัยจากการข้ามถนน	การข้ามถนนเมื่อเจอเกาะกลางถนน การข้ามถนนด้วยทางม้าลาย การข้ามถนนบริเวณทางข้ามบริเวณหน้าโรงเรียน การข้ามทางม้าลาย	เครื่องหมายจราจร วิธีการข้ามถนนไม่ถูกต้อง วิธีการข้ามถนนที่ถูกต้อง อันตรายเมื่อข้ามถนนไม่ถูกต้อง

ตารางที่ 7 เนื้อหาความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลจำแนกตามหมวด

หมวด	เรื่อง	หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา
		สัญญาณไฟจราจร	
		การเดินทางผ่านลานจอดรถ	
ความ	การโดยสารรถยนต์		การโดยสารยานพาหนะไม่ถูกต้อง
ปลอดภัยจาก	การโดยสารรถจักรยานยนต์		อันตรายเมื่อโดยสารยานพาหนะ
การโดยสาร	การโดยสารรถประจำทาง		ไม่ถูกต้อง
ยานพาหนะ	การโดยสารรถไฟ		การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย

ตารางที่ 8 รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/ หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา					
		ความหมาย	ช่อง ทางการรับ สารพิษ	สัญลักษณ์ อันตราย	ผลิตภัณฑ์ อันตราย	อันตรายจาก สารพิษ	การปฏิบัติตน ให้ปลอดภัย
ความ ปลอดภัยใน บ้านและ โรงเรียน	ความ ปลอดภัย จาก สารพิษ/ ผลิตภัณฑ์ อันตราย	สารพิษ หมายถึง สิ่ง ที่เข้าสู่ ร่างกาย เพียง เล็กน้อยทำ ให้เกิด อันตรายต่อ อวัยวะ ต่างๆ ของ ร่างกาย	ช่องทางการ รับสารพิษ 3 ช่องทาง คือ การ สัมผัส การ สูดดม และ การกินทั้ง ในรูปแบบ ของแข็ง และ ของเหลว	 วัตถุไวไฟ หมายถึง สิ่งที่ลุกติดไฟ ง่าย สารมีพิษ หมายถึง สิ่ง ที่ห้ามดม กลิ่น หรือ สัมผัส ผิวหนัง เพราะจะ เป็นอันตราย กับร่างกาย สารอันตราย หมายถึง สิ่งที่ห้ามดม กลิ่น หรือ สัมผัส ผิวหนัง	● ผลิตภัณฑ์ ทำความสะอาด สะอาด ● ผงซักฟอก ● น้ำยาล้าง จาน ● แชมพู ● สบู่ ● ยาสีฟัน ● ผลิตภัณฑ์ ฆ่าสัตว์ ● ก้อนดับ กลิ่น ● น้ำมันก๊าด น้ำมัน เบนซิน น้ำมันดีเซล ● แอลกอฮอล์ ● ฮอรัลล้างแผล ● น้ำมันสน	1. การกิน สารพิษ ● ลื่น ริม ฝิปาก และ ผิวหนังรอบริม ฝิปากของไหม้ ● แสบร้อน ไหม้ในปาก ลำคอ ท้อง ● คลื่นไส้ อาเจียน 2. การหายใจ เอาสารพิษ ● แสบตา แสบจมูก และแสบ ลำคอ ● หายใจ ติดขัด ปวดศีรษะ 3. การสัมผัส กับสารพิษทาง ผิวหนัง ผื่น แดง ผื่น ไหม้	1. ไม่ รับประทาน สารพิษเข้าไป โดยตั้งใจและไม่ ตั้งใจ 2. ไม่สูดดม สารพิษเข้าเข้าสู่ ร่างกาย 3. ไม่สัมผัสหรือ จับต้องสารพิษ 4. ไม่เข้าไปใกล้ บริเวณที่มี สารพิษรั่วไหล

ตารางที่ 8 (ต่อ) รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/ หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา					
		ความหมาย	ช่อง ทางการรับ สารพิษ	สัญลักษณ์ อันตราย	ยา และพิษ มีพิษ อันตราย	อันตรายจาก การได้รับ สารพิษ	การปฏิบัติตน ให้ปลอดภัย
ความ ปลอดภัยใน บ้านและ โรงเรียน	ความ ปลอดภัย จาก สารพิษ/ยา และพิษมี พิษ	ยา คือ สิ่ง ที่ใช้ในการ ป้องกัน รักษา ให้ พ้นจาก ความ เจ็บป่วย จากโรคภัย ต่างๆ ยา ไม่ใช่ขนม หรืออาหาร	ช่องทางการ รับสารพิษ 3 ช่องทาง คือ การ สัมผัส การ สูดดม และ การกินทั้ง ในรูปแบบ ของแข็ง และ ของเหลว		1 ยาและ วิตามิน • ยาชนิดน้ำ • ยาชนิด เม็ด • ยาชนิดเจล 2 พิษมีพิษ • รำเพย • สีสาวดี • ยีโธ • ขนขม • เห็ดพิษ	1 ยาและ วิตามิน • การ รับประทาน เกิดอาการ คันทั้งตัว โดยเฉพาะฝ่า มือและฝ่า เท้าและ หายใจติดขัด 2 พิษมีพิษ • การ รับประทาน รู้สึกแสบปาก ลำคอ และ ปวดท้อง • การสัมผัส จะเกิดอาการ คัน ผิวหนังเป็น ผื่นแดงหรือ บวม	1.ไม่หยิบยา รับประทานด้วย ตนเอง 2.ไม่หยิบหรือ จับยา 3.ไม่จับหรือ เด็ดพืช ดอกไม้ หรือเห็ดที่ไม่ รู้จัก 4.ไม่ รับประทานพืช ดอกไม้ และเห็ด ที่ไม่รู้จัก 5.ขอความ ช่วยเหลือจาก ผู้ใหญ่

ตารางที่ 8 (ต่อ) รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/ หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา					
		ความหมาย	ช่อง ทางการรับ สารพิษ	สัญลักษณ์ อันตราย	สัตว์มีพิษ	อันตราย จากการ ได้รับพิษ	การปฏิบัติ ให้ปลอดภัย
ความปลอดภัย ในบ้านและ โรงเรียน	ความปลอดภัย จาก สารพิษ/ สัตว์มีพิษ	สัตว์มีพิษ หมายถึง สัตว์ที่อาจ ทำอันตราย กับร่างกาย ได้เมื่อ สัมผัส และ กิน	ช่อง ทางการรับ สารพิษ คือ การสัมผัส	 1 ห้ามจับ แมลง 2 ห้าม สวม รองเท้า แตะ 3. ห้ามลง เล่นน้ำ	สัตว์มีพิษ • แมลง เช่น บึ้ง ผึ้ง ต่อ แตน • สัตว์เลี้ยง เช่น แมว สุนัข • สัตว์มีพิษ เช่น แมงป่อง ตะขาบ กิ้งกือ แมงกระพรุน • สัตว์เลื้อยคลาน เช่น งูพิษ	ถูกสัตว์กัด ปวด บวม แดง และ ร้อน และมี อาการคัน บริเวณที่ถูก กัด	1.ไม่เดินในที่ หนักรกที่ หรือที่บริเวณที่ มีสัญลักษณ์ อันตราย 2.ไม่สวม รองเท้าแตะ หรือเดินเท้า เปล่า 3. ไม่จับแมลง ในบริเวณที่ ติดตั้ง เครื่องหมาย 4.ไม่นั่งบริเวณ ท่อนไม้ ฝุ่ ซอก ไม้ซอกหินที่อับ ซึ้น หรือพลิก ท่อนไม้ 5.ไม่ป็นปาย ต้นไม้

ตารางที่ 8 (ต่อ) รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/หัวเรื่อง	รายละเอียดของเนื้อหา				
		ความหมาย	อันตรายเมื่อพบคนแปลกหน้า	วิธีการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากคนแปลกหน้า	วิธีการปฏิบัติตนเมื่อพบคนแปลกหน้า	การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย
ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน	ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า/คนแปลกหน้า	คนแปลกหน้า หมายถึง คนที่เด็กไม่รู้จักและไม่เคยเห็น คนแปลกหน้าอาจเป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง	ถูกทำร้ายร่างกาย	1. ไม่รับลูกอม ขนม เงินหรือสิ่งของจากคนแปลกหน้า 2. ไม่ขึ้นรถ และนั่งรถไปกับคนแปลกหน้า 3. ไม่บอกชื่อและที่อยู่กับคนแปลกหน้า 4. ไม่พูดคุยคนแปลกหน้า 5. ไม่ทำตามที่คนแปลกหน้าขอหรือ 6. จำชื่อ-นามสกุลของตนเอง ที่อยู่ 7. จำชื่อ-นามสกุลพ่อแม่ หมายเลขโทรศัพท์ (ถ้ามี) 8. ไม่เปิดประตูรับคนแปลกหน้าเมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน 9. ไม่รับโทรศัพท์เมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน 10. ไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า 11. วิ่งหนี 12. ตะโกนเมื่อต้องการความช่วยเหลือ 13. จดจำใบหน้า ลักษณะท่าทาง ของคนแปลกหน้า และรายละเอียดอื่น เช่น แต่งตัวอย่างไร เป็นต้น	1 บอกปฏิเสธ 2 วิ่งหนี 3 ตะโกนเมื่อต้องการความช่วยเหลือ 4 สื่อสารกับคนที่เชื่อถือได้ เช่น ครู พ่อ แม่ ยาม หรือญาติ 5 ขอความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉินต่าง ๆ เช่น การใช้โทรศัพท์ 6. ไม่รับความช่วยเหลือในสถานการณ์ฉุกเฉิน กดโทรศัพท์ “1-9-1”	1. บอกปฏิเสธ 2. .วิ่งหนี 3. .ตะโกนเมื่อต้องการความช่วยเหลือ 4. สื่อสารกับคนที่เชื่อถือได้ เช่น ครู พ่อ แม่ ยาม หรือญาติ 5. ไม่เปิดประตูรับคนแปลกหน้าเมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน 6. ไม่รับโทรศัพท์เมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน 7. ไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า 8. วิ่งหนี 9. ตะโกนเมื่อต้องการความช่วยเหลือ 10. จดจำใบหน้า ลักษณะท่าทาง ของคนแปลกหน้า และรายละเอียดอื่น เช่น แต่งตัวอย่างไร เป็นต้น

ตารางที่ 8 (ต่อ) รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/ หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา				
		ความหมาย	วิธีการใช้ทางเท้าไม่ ถูกต้อง	วิธีการใช้ทางเท้าอย่าง ปลอดภัย	อันตรายเมื่อ ใช้ทางเท้าไม่ ถูกต้อง	การปฏิบัติตนให้ ปลอดภัย
ความปลอดภัย จากการ ใช้ถนน	ความปลอดภัย จาก ทาง เท้า	1. ทาง ข้ามที่มี สัญญาณ ไฟทาง ข้าม 2. การจราจรบนถนน	1. ไม่เดินบนทางเท้า 2. เล่นบนทางเท้า โดยเฉพาะการเล่น ฟุตบอล 3. ไม่ปฏิบัติตาม สัญญาณไฟคนข้าม 4. เดินใกล้สิ่งที่จะเห็นว่าเป็นอันตราย ต่างๆ 5. เดินใกล้บริเวณที่กำลังก่อสร้าง 6. ไม่ฟังเสียง การจราจรบนถนน 7. พุดคุยเสียงดัง 8. ไม่มองเส้นทางเดิน ขณะใช้ทางเท้า 9. เดินทางเดียวกับ ทางที่รถวิ่งไป 10. เดินเป็นคู่หรือ กลุ่ม 11. ตะโกนเรียกผู้ที่กำลังข้ามถนน 12. วิ่งข้ามถนนตาม คนอื่น โดยไม่หยุด มองซ้ายมองขวา 13. ถือสิ่งของที่อาจ ปลิวหรือลื่นหลุด จากมือได้ง่ายเมื่อ ใช้ทางเท้า 14. ทำของตกหล่น และหยุดเก็บ	1. เดินบนทางที่กำหนดไว้ และเดินชิดด้านในทาง เท้าเสมอ 2. ไม่วิ่งเล่น ไม่เล่นหยอก ล้อกันในระหว่างเดินบน ถนน และไม่เล่นบนทาง เท้า 3. ไม่เดินใกล้บริเวณที่ กำลังก่อสร้าง หรือสิ่ง ที่เห็นว่าจะเป็นอันตราย ต่างๆ 4. ปฏิบัติตามสัญญาณไฟ คนข้าม 5. ฟังเสียงการจราจรบน ถนน 6. ไม่พุดคุยเสียงดัง 7. มองเส้นทางเดินขณะ ใช้ทางเท้า 8. เดินทางขวาของถนน 9. เดินเรียงแถวเรียงเดียว 10. ไม่ตะโกนเรียกผู้ กำลังข้ามถนน 11. ไม่วิ่งข้ามถนนตามคน อื่น 12. ไม่ถือสิ่งของที่อาจ ปลิวหรือลื่นหลุดจากมือ ได้ง่ายเมื่อใช้ทางเท้า 13. ถ้าทำของตกหล่น ไม่ หยุดเก็บรีบเดินไปก่อน และเมื่อเห็นว่าปลอดภัย แล้วจึงกลับมาเก็บ	1. ถูกรถ เฉี่ยวชน 2. เกิด บาดเจ็บ 3. สะดุด หก ล้ม 4. ถูกของมี คมบาด 5. สัญญาณไฟคนข้าม 6. ฟังเสียงการจราจร บนถนน 7. ไม่พุดคุยเสียงดัง 8. มองเส้นทางเดิน ขณะใช้ทางเท้า 9. เดินทางขวาของ ถนน 10. เดิน แถว เรียง เดียว 11. ไม่ตะโกนเรียกผู้ ที่กำลังข้ามถนน 12. ไม่วิ่ง ข้าม ถนน ตามคนอื่น 13. ไม่ถือสิ่งของ ที่อาจปลิวหรือลื่นหลุด จากมือได้ง่ายเมื่อใช้ ทางเท้า 14. ถ้าทำของตกหล่น ไม่ หยุดเก็บรีบเดินไป ก่อน และเมื่อเห็นว่า ปลอดภัยแล้วจึง กลับมาเก็บ	

ตารางที่ 8 (ต่อ) รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/ หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา					
		ความหมาย	เครื่องหมายจราจร	วิธีการข้ามถนนไม่ถูกต้อง	วิธีการข้ามถนนที่ถูกต้อง	อันตรายเมื่อข้ามถนนไม่ถูกต้อง	การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย
ความปลอดภัยจากการใช้ถนน	ความปลอดภัยจากการข้ามถนน	เกาะกลางถนนทางม้าลายทางข้ามบริเวณหน้าโรงเรียนสะพานลอยสัญญาณไฟคนข้ามถนนลานจอดรถ	 สัญญาณ ทางม้า ลาย เครื่อง หมาย "ใช้ สะพาน ลอย" เครื่อง หมาย "หยุด" เครื่องหมาย เขตโรงเรียน ระวางเด็ก ลานจอด รถ	1 ไม่หยุดก่อนข้ามถนน 2 ไม่มองซ้ายมองขวาก่อนข้ามถนน 3 ไม่ฟังเสียงรถที่กำลังวิ่งมา 4 วิ่งข้ามถนน ไม่รอสัญญาณไฟคนข้ามถนนสีเขียวก่อนข้ามถนน 5. วิ่งเล่นหรือเดินผ่านบริเวณลานจอดรถตามลำพัง	1 หยุดที่ขอบทางเท้า 2 มองซ้ายมองขวาเพื่อดูถนนทั้งสองทิศทางว่า มีรถมาหรือไม่ 3 ฟังเสียงว่ามีรถยนต์มาหรือไม่ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีรถวิ่งมาจึงเดินข้ามถนน 4. รอสัญญาณไฟคนข้ามถนนสีเขียวก่อนข้ามถนน 5. เดินข้ามถนน 6. ไม่วิ่งเล่นหรือเดินผ่านบริเวณลานจอดรถตามลำพัง	1 ถูกรถเฉี่ยวชน 2 เกิดบาดเจ็บเลือดออก 3 เสียชีวิต 4. ไม่ระวังไม่หรือเดินผ่านบริเวณลานจอดรถตามลำพัง	1 ก่อนข้ามถนนให้หยุดที่ขอบทางเท้า 2 มองซ้ายมองขวาเพื่อดูถนนทั้งสองทิศทางว่า มีรถมาหรือไม่ 3 ฟังเสียงว่ามีรถยนต์มาหรือไม่ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีรถวิ่งมาจึงเดินข้ามถนน 4. ไม่วิ่งเล่นหรือเดินผ่านบริเวณลานจอดรถตามลำพัง

ตารางที่ 8 (ต่อ) รายละเอียดเนื้อหาความปลอดภัย

หมวด	เรื่อง/หัวข้อ	รายละเอียดของเนื้อหา		
		การโดยสารยานพาหนะ ไม่ถูกต้อง	อันตรายเมื่อโดยสาร ยานพาหนะไม่ถูกต้อง	การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย
ความปลอดภัย จากการใช้ถนน	ความปลอดภัย จากการโดยสาร ยานพาหนะ	• วิ่งไปมาบนรถขณะรถเคลื่อนที่ • ยืนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกหน้าต่าง • นั่งบนขอบหน้าต่างรถประจำทาง • วิ่งไปมาบนรถไฟ • ยืนส่วนต่าง ๆ ของร่างกายออกนอกกรต • ขึ้นไปนั่งบนตู้รถไฟ • วิ่งเล่นและปีนข้ามเบาะไปมา • ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย • ไม่สวมหมวกนิรภัย	1. พลัดตกจากรถ 2. ทกล้มในรถ 3. เกิดบาดเจ็บเลือดออก 4. โคนรถเฉี่ยวมือ แขน หรือศีรษะ	1. นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อโดยสารยานพาหนะ 2. ไม่ยืนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากตัวรถ 3. ไม่วิ่งเล่นไปมาระหว่างโดยสารยานพาหนะ 4. สวมหมวกนิรภัยเมื่อโดยสารจักรยานยนต์

4) กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย จำแนกตามสัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ประกอบด้วย ความปลอดภัยจากสารพิษ จำนวน 3 สัปดาห์ ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า จำนวน 2 สัปดาห์ ความปลอดภัยจากทางเท้า จำนวน 2 สัปดาห์ ความปลอดภัยจากการข้ามถนน จำนวน 2 สัปดาห์ และความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ จำนวน 1 สัปดาห์ รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละสัปดาห์

เนื้อหา	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์
สัปดาห์ที่ 1 เรื่อง ความปลอดภัยจากสารพิษ หัวข้อ ผลิตภัณฑ์อันตราย					
ความหมายของสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
ช่องทางการรับสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
สัญลักษณ์อันตราย	✓	✓	✓	✓	✓
ผลิตภัณฑ์อันตราย	• ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด • ผงซักฟอกสำหรับซักผ้าและล้างจาน • แชมพู • สบู่ • ยาสีฟัน	• แอลกอฮอล์ล้างแผล • ก้อนดับกลิ่น • น้ำยาล้างจาน • น้ำมันสน	• ยากำจัดปลวกและแมลงสาบ • สเปรย์กำจัดปลวกและมด • ซอค์ซี่กำจัดแมลงคลาน	• น้ำมันก๊าด • น้ำมันเบนซิน • น้ำมันเครื่อง	• ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด • ผงซักฟอกสำหรับซักผ้าและล้างจาน • แชมพู • สบู่ • ยาสีฟัน • แอลกอฮอล์ล้างแผล • ก้อนดับกลิ่น • น้ำยาล้างจาน • น้ำมันสน • ผลิตภัณฑ์ฆ่าสัตว์ • ยาฆ่าแมลง ยาฆ่าหญ้า • น้ำมันก๊าด น้ำมันเบนซิน น้ำมันเครื่อง
อันตรายจากสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 2 เรื่อง ความปลอดภัยจากสารพิษ หัวข้อ ยา วิตามิน และพืชมีพิษ					
ความหมายของสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
ช่องทางการรับสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
ผลิตภัณฑ์อันตราย	• ยาอมบ้วนปาก • ยาน้ำแก้ไอ • ยาลดน้ำมูก • ยาน้ำวิตามิน	• น้ำมันทาถูขนาดแก้ปวดเมื่อย • อะลัมมิลค์	• ยาเม็ด • ยาแคปซูล	• รำเพย • สีสาวดี • ยี่โถ • ขวนขม • เห็ดพิษ	• ยาอมบ้วนปาก • ยาน้ำแก้ไอ • ยาลดน้ำมูก • ยาน้ำวิตามิน • น้ำมันทาถูขนาดแก้ปวดเมื่อย • อะลัมมิลค์ • ยาเม็ด • ยาแคปซูล • รำเพย • สีสาวดี • ยี่โถ • ขวนขม • เห็ดพิษ

ตารางที่ 10 (ต่อ) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละสัปดาห์

เนื้อหา	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์
อันตรายจากสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากสารพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 3 เรื่อง ความปลอดภัยจากสารพิษ หัวข้อ สัตว์มีพิษ					
ความหมายของสัตว์มีพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
ช่องทางการรับพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
สัญลักษณ์อันตราย	✓			✓	✓
สัตว์มีพิษ	แมลง	สัตว์เลื้อย	สัตว์เลื้อย	สัตว์มีพิษ	แมงกะพรุน
อันตรายจากสัตว์มีพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากสัตว์มีพิษ	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 4 เรื่อง ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า					
ความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนที่ไม่ถูกต้อง	รับลูกอม ขนม จากคนแปลก หน้า	ไปกับคนแปลก หน้าที่ไม่ให้พ่อกับแม่	พูดคุยกับคนแปลกหน้า	ช่วยเหลือและทำตามที่คนแปลกหน้าที่มาขอร้อง	1. รับลูกอม ขนม จากคนแปลกหน้า 2. ไปกับคนแปลกหน้าที่ไม่ให้พ่อกับแม่ 3. พูดคุยกับคนแปลกหน้า 4. ช่วยเหลือและทำตามที่คนแปลกหน้าที่มาขอร้อง
อันตรายจากคนแปลกหน้า	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 5 เรื่อง ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า					
ความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนที่ไม่ถูกต้อง	เปิดประตูให้คนแปลกหน้าเข้าบ้านเมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน ลำพัง	1. เปิดประตูให้คนแปลกหน้าเข้าบ้านเมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน 2. รับโทรศัพท์จากคนแปลกหน้าเมื่ออยู่บ้าน ลำพัง	เปิดประตูให้คนแปลกหน้าเข้าบ้านเมื่อไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน ลำพัง	1. พูดคุยกับคนแปลกหน้า 2. ทำตามที่คนแปลกหน้าขอร้อง	1. พูดคุยกับคนแปลกหน้า 2. ทำตามที่คนแปลกหน้าขอร้อง
อันตรายจากคนแปลกหน้า	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 11 (ต่อ) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละสัปดาห์

เนื้อหา	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์
สัปดาห์ที่ 6 เรื่อง ความปลอดภัยจากทางเท้า					
ความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓
วิธีการใช้ทางเท้าไม่ถูกต้อง	1.ไม่เดินริมหรือ ชิดขอบถนน 2.ไม่วิ่งเล่นบน ทางเท้า 3.ไม่เล่นหยอก ล้อกันในระหว่าง เดินบนทางเท้า 4.ไม่เล่นบนทาง เท้าโดยเฉพาะ การเล่นฟุตบอล	1.ไม่เดินบนทาง เท้า 2.ไม่ปฏิบัติตาม สัญญาณไฟคน ข้าม	1.เดินใกล้สิ่ง ที่เห็นว่าจะเป็น อันตรายต่างๆ 2.เดินใกล้ บริเวณที่กำลัง ก่อสร้าง	1.เดินใกล้สิ่ง ที่เห็น ว่าจะเป็นอันตราย ต่างๆ 2.เดินใกล้บริเวณ ที่กำลังก่อสร้าง	1.ไม่เดินริมหรือ ชิด ขอบถนน 2.ไม่วิ่งเล่นบน ทางเท้า 3.ไม่เล่นหยอก ล้อกัน 4.ไม่ปฏิบัติตาม สัญญาณไฟคน ข้าม 5.เดินใกล้สิ่ง ที่เห็นว่าจะเป็น อันตรายต่างๆ 6.เดินใกล้บริเวณ ที่กำลังก่อสร้าง
อันตรายเมื่อใช้ทางเท้า ไม่ถูกต้อง	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 7 เรื่อง ความปลอดภัยจากทางเท้า					
ความหมาย	✓				
วิธีการใช้ทางเท้าไม่ถูกต้อง	1. เดินชิดถนน 2. ไม่เดินบนทาง เท้า 3. ไม่ฟังเสียง การจราจรบน ถนน	1.เดินกลางถนน 2.เดินเป็นกลุ่ม 3.เดินใกล้สิ่ง ที่เห็นว่าจะเป็น อันตรายต่างๆ	1.ไม่เดินบนทาง เท้า 2.ตะโกนเรียก ผู้ ที่กำลังข้ามถนน	1.ไม่เดินบนทาง เท้า 2.ไม่ฟังเสียง การจราจรบนถนน 3.ถือหรือหยิบ สิ่งของที่อาจปลิว หรือลื่นหลุดจาก มือได้ง่ายเมื่อใช้ ทางเท้า 4.หยุดเก็บของ ที่ทำหลุดมือ	1. ไม่เดินบนทางเท้า 2. เดินใกล้สิ่ง ที่เห็นว่าจะเป็น อันตรายต่างๆ 3. ไม่ฟังเสียง การจราจรบน ถนน 4. ตะโกนเรียก ผู้ ที่กำลังข้ามถนน 5. ถือหรือหยิบ สิ่ง ที่อาจปลิวหรือ ลื่นหลุดจาก มือได้ง่ายเมื่อ ใช้ ทางเท้า 6. หยุดเก็บ ของ ที่ทำ หลุดมือ
อันตรายเมื่อใช้ทางเท้าไม่ ถูกต้อง	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 12 (ต่อ) เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละสัปดาห์

เนื้อหา	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์
สัปดาห์ที่ 8 เรื่อง ความปลอดภัยจากการข้ามถนน					
ความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓
เครื่องหมายจราจร					
อันตรายเมื่อข้ามถนนไม่ถูกต้อง	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 9 เรื่อง ความปลอดภัยจากการข้ามถนน					
ความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓
เครื่องหมายจราจร					
อันตรายเมื่อข้ามถนนไม่ถูกต้อง	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓
สัปดาห์ที่ 10 เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ					
วิธีการโดยสารยานพาหนะไม่ปลอดภัย	รถประจำทาง	รถไฟ	รถยนต์	รถจักรยานยนต์	ยานพาหนะ
อันตรายจากการโดยสารยานพาหนะไม่ถูกต้อง	✓	✓	✓	✓	✓
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	✓	✓	✓	✓	✓

5) เปรียบเทียบขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยกับการจัดกิจกรรมแบบปกติเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย แสดงไว้ในตารางที่ 10

6) สร้างแผนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย จำนวน 100 แผน ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับกลุ่มทดลอง จำนวน 50 แผน และแผนการจัดกิจกรรมแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุมจำนวน 50 แผน

3.2 การตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย มีขั้นตอนดังนี้

1) การตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมเสริมสร้างความปลอดภัย ผู้วิจัยนำแผนการจัดกิจกรรมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของกิจกรรม ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ หลักการ เนื้อหาสาระ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม บทบาทและตัวละคร สื่ออุปกรณ์ และการประเมินผล จากนั้นนำมาค่าความตรงของแผน

ผลการหาค่า IOC พบว่า แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กอายุ 4 ปีนี้มีค่า IOC อยู่ที่ 1 ซึ่งถือว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (ศิริชัย กาญจนวสี, 2541)

2) ผู้วิจัยนำแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองนำร่องกับเด็กวัยอนุบาล จำนวน 25 คน ที่กำลังศึกษาในภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านแสนเมืองมูล จังหวัดลำปาง สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแผนการจัดกิจกรรม ในด้านวัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อ ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม และการประเมินผล ตลอดจนปัญหาที่พบระหว่างการจัดกิจกรรม โดยสุ่มแผนที่นำมาทดลองใช้ได้เรื่อง สารพิษ ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร จำนวน 2 แผน

ผลการทดลองนำร่อง พบว่า มีปัญหาในการจัดกิจกรรมในขั้นที่ 2 ให้ความรู้ เนื่องจากการจัดสรรเนื้อหาไม่เหมาะสมกับช่วงความสนใจของเด็ก เนื้อหาในขั้นนี้มากเกินไปจึงส่งผลให้ใช้ระยะเวลาในการให้ความรู้ยาวนานเกินไป ผู้วิจัยปรับแก้โดยการปรับลดเนื้อหาให้น้อยลงให้เหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก และปรับลดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมจากเดิมใช้เวลา 50 นาที เป็น 35 นาที ดังตารางที่ 10

ขั้นที่ 4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย คือ แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จำนวน 3 ชุด แบบคู่ขนาน โดยมีรายละเอียดในการดำเนินการ ดังนี้

4.1 ศึกษาแนวคิด เอกสาร และข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนากรอบแนวคิดด้านเนื้อหาของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 13 รายละเอียดขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครและการจัดกิจกรรมแบบปกติ

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อ	การจัดกิจกรรมแบบปกติ
เสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย	
ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ (5 นาที) เป็นการนำเข้าสู่เรื่องราวหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอันตรายและความปลอดภัย โดยครูสวมบทบาทตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง เพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้ด้วยเทคนิค teacher in role	ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน (15 นาที) เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นกระตุ้นให้เกิดความสนใจ มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ โดยใช้วิธีการและสื่อที่หลากหลาย เช่น การใช้บทกลอน นิทาน การใช้คำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้
ขั้นที่ 2 ให้ความรู้ (10 นาที) เป็นการอธิบายเนื้อหาของอันตรายและการปฏิบัติตนให้เกิดความปลอดภัยผ่านการแสดงบทบาทสมมติของครู ด้วยเทคนิค teacher in role	ขั้นที่ 2 ขั้นสอน (15 นาที) เป็นการร่วมกันสนทนาซักถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้ โดยใช้คำถามการแสดงตัวอย่างพร้อมการอธิบายเนื้อหาเกี่ยวกับสาเหตุ ลักษณะของอันตราย และการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง
ขั้นที่ 3 ฝึกฝนผ่านการแสดง (15 นาที) เป็นการให้เด็กได้สวมบทบาทของตัวละครตามเรื่องราว ทั้งในสถานการณ์อันตรายและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากอันตราย ด้วยเทคนิค still image และ Teacher in Role	
ขั้นที่ 4 สรุปการเรียนรู้ (10 นาที) เป็นการสะท้อนมุมมองของตัวละครและความรู้สึกของตัวละครนั้นขณะอยู่ในเหตุการณ์ตามเรื่องราว โดยการใช้คำถามเพื่อให้เด็กสะท้อนความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะที่แสดงละคร เป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่มด้วยเทคนิค hot seating	ขั้นที่ 3 สรุปการเรียนรู้ (10 นาที) เป็นการร่วมกันทบทวนและสรุปความหมายของอันตราย สาเหตุและลักษณะของอันตราย และการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง

ตารางที่ 14 กรอบแนวคิดด้านเนื้อหาของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

หมวด	เรื่อง	พฤติกรรมความปลอดภัย	
		องค์ประกอบ	พฤติกรรมบ่งชี้
1. ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน	1.1 ความปลอดภัยจากสารพิษ	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	1) บอกลักษณะและลักษณะของอันตรายที่เกิดจากการสารพิษ
		2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	2) หลีกเลี่ยงจากสารพิษ
	1.2 ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	1) บอกลักษณะและบอกลักษณะของอันตรายจากการคนแปลกหน้า
		2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	2) หลีกเลี่ยงจากคนแปลกหน้า
2. ความปลอดภัยจากการใช้ถนน	2.1 ความปลอดภัยจากทางเท้า	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	1) บอกลักษณะและบอกลักษณะของอันตรายจากการใช้ทางเท้า
		2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	2) หลีกเลี่ยงการใช้ทางเท้าไม่ปลอดภัย
	2.2 ความปลอดภัยจากการข้ามถนน	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	1) บอกลักษณะและบอกลักษณะของอันตรายจากการข้ามถนน
		2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	2) หลีกเลี่ยงจากการข้ามถนนที่ไม่ปลอดภัย
	2.3 ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	1) บอกลักษณะและบอกลักษณะของอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะ
		2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	2) หลีกเลี่ยงการโดยสารยานพาหนะ

4.2 สร้างแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จำนวน 3 ชุด แบบคู่ขนานกัน โดยแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดเนื้อหาความปลอดภัย จำนวน 2 หมวด ได้แก่ (1) ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน ประกอบด้วย 2 เรื่อง ได้แก่ สารพิษ และคนแปลกหน้า และ (2) ความปลอดภัยจากการใช้ถนน ประกอบด้วย 3 เรื่อง ได้แก่ การใช้ทางเท้า การข้ามถนน และการโดยสารยานพาหนะ แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบวัดรายบุคคลเพื่อวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย โดยบอกสาเหตุและลักษณะของอันตราย ประกอบด้วย ข้อคำถามและบัตรภาพคำตอบให้เลือกตอบ 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ คะแนนรวม 10 คะแนน วัดความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยใน 2 หมวด ได้แก่ เรื่องความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน จำนวน 4 ข้อ และเรื่องความปลอดภัยจากการใช้ถนนจำนวน 6 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนเป็น 0 หรือ 1 ดังนี้

1 คะแนน หมายถึง เด็กสามารถเลือกภาพการแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยที่ถูกต้องตามสถานการณ์

0 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถเลือกภาพการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามสถานการณ์

ตอนที่ 2 การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบวัดการปฏิบัติมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่าแบบแยกองค์ประกอบ (analytics rubric) 4 ระดับ ประกอบด้วยคำสั่งเชิงปฏิบัติการแบบรายบุคคลและรายกลุ่มภายใต้สถานการณ์จำลอง จำนวน 5 สถานการณ์ ได้แก่ สถานการณ์ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน จำนวน 2 สถานการณ์ สถานการณ์ความปลอดภัยจากการใช้ถนน จำนวน 3 สถานการณ์ คะแนนรวม 15 คะแนน เกณฑ์การให้คะแนนเป็น 0 1 2 และ 3

ผู้วิจัยกำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังในแต่ละสถานการณ์ของความปลอดภัยทั้ง 5 เรื่อง (ตารางที่ 12)

4.3 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอายุ 4 ปี ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องในเบื้องต้น จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) การใช้ภาษา และรูปแบบการพิมพ์ของเครื่องมือ โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

ตารางที่ 15 สถานการณ์อันตรายและพฤติกรรมตัวบ่งชี้ย่อยของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

สถานการณ์เรื่อง	องค์ประกอบ	พฤติกรรมบ่งชี้	พฤติกรรมที่คาดหวัง
ความปลอดภัยจากสารพิษ	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	บอกสาเหตุของอันตรายจากสารพิษ	(1) หยิบขวดน้ำยาทำความสะอาดพื้นในห้องน้ำมาดื่ม (2) หยิบยาทาหวัดแก้เมื่อยที่วางอยู่บนโต๊ะไปบีบเล่นที่มือ (3) ปีนต้นไม้ขึ้นไปจับรังผึ้ง
		บอกลักษณะของอันตรายที่เกิดจากการกินสารพิษ	(1) หยิบก้อนดื่บกลืนในห้องน้ำมาดม (2) เคี้ยวดอกไม้บนพื้นเข้าปาก (3) ล้วงมือเข้าไปในโพรงท่อนไม้
ความปลอดภัยจากอันตราย	2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากสารพิษ	(1) ไม่หยิบหรือจับภาชนะบรรจุสารพิษ (2) ไม่เดินเข้าใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล (3) ไม่สัมผัสสารพิษที่รั่วไหล (4) ไม่เข้าใกล้บริเวณที่มียาหรือพืชมีพิษวางไว้ (5) สวมรองเท้าเข้าไปในบริเวณที่มีหญารกทับ (6) ไม่นั่งและไม่ล้วงมือเข้าไปตามบริเวณท่อนไม้ ฝุ่ชอกไม้ หรือโพรงไม้ (7) ไม่เล่นน้ำทะเลบริเวณที่มีแมงกะพรุนชุกชุม
		บอกลักษณะของอันตรายจากการคนแปลกหน้า	(1) บอกที่อยู่ของตนให้คนแปลกหน้ารู้ (2) เปิดประตูให้คนส่งพิชชา เมื่อไม่มีใครอยู่บ้าน (3) รับโทรศัพท์เมื่อไม่มีใครอยู่บ้าน
ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	บอกสาเหตุของอันตรายจากคนแปลกหน้า	(1) รับขนมและขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้า (2) ขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้าที่หลอกว่าพ่อกับแม่ให้มารับ (3) เปิดประตูให้คนแปลกหน้าเข้ามาในบ้านจึงถูกทำร้าย
		บอกลักษณะของอันตรายจากการคนแปลกหน้า	(1) บอกที่อยู่ของตนให้คนแปลกหน้ารู้ (2) เปิดประตูให้คนส่งพิชชา เมื่อไม่มีใครอยู่บ้าน (3) รับโทรศัพท์เมื่อไม่มีใครอยู่บ้าน
ความปลอดภัยจากอันตราย	2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากคนแปลกหน้า	(1) ไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า (2) ไม่รับขนมจากคนแปลกหน้า (3) ไม่ให้ความช่วยเหลือเมื่อถูกคนแปลกหน้าขอร้อง (4) ไม่ไปกับคนแปลกหน้าเมื่อถูกเชิญชวน (5) เดินหนีจากคนแปลกหน้า (6) บอกหรือเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ตารางที่ 12 (ต่อ) สถานการณ์อันตรายและพฤติกรรมตัวบ่งชี้ย่อยของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

สถานการณ์ เรื่อง	องค์ประกอบ	พฤติกรรมบ่งชี้	พฤติกรรมที่คาดหวัง
ความปลอดภัย จากทางเท้า	1) ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับ อันตราย	บอกสาเหตุของ	(1) วิ่งเล่นกับเพื่อนบนถนน
		อันตรายจาก ทางเท้า	(2) กระดาศในมือปลิวลงไปบนถนนและวิ่งลงไปเก็บ (3) เดินผ่านสุนัขตัวใหญ่ที่นอนอยู่บนทางเท้า
		บอกลักษณะ ของอันตราย จากการใช้ทาง เท้า	(1) เล่นโยนลูกบอลบนทางเท้า และลูกบอลกระเด็นไป กลางถนน แล้วจะเดินไปเก็บลูกบอล (2) เดินผ่านทางเท้าที่มีกรวยกั้นและป้ายเตือนว่าห้าม เข้า (3) เดินบนทางเท้ากับพี่ชาย และวิ่งลงไปบนถนน
	2) การ ป้องกัน ตนเองจาก อันตราย	แสดง พฤติกรรม หลีกเลี่ยงการ ใช้ทางเท้าไม่ ปลอดภัย	(1) เดินบนทางเท้า (2) เดินชิดด้านในของทางเท้า (3) ลงมาเดินบนถนนเมื่อถนนว่างเพื่อเดินผ่านเส้นทางที่ ห้าม (4) ไม่วิ่งแข่งเพื่อนขณะใช้ทางเท้า (5) ไม่เล่นบนทางเท้า (6) ไม่เดินใกล้สิ่งๆ ที่เห็นว่าจะเป็นอันตรายเดินบนทางเท้า
ความปลอดภัย จากการ ข้ามถนน	1) ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับ อันตราย	บอกสาเหตุของ	(1) ข้ามถนนก่อนถึงทางม้าลายโดยล้าพั้ง
		อันตรายจาก ข้ามถนน	(2) วิ่งข้ามถนนโดยไม่ดูรถที่กำลังแล่นมาจึงถูกรถชน (3) วิ่งผ่านลานจอดรถและคนขับรถมองไม่เห็นจึงถอยมา ชน
		บอกลักษณะ ของอันตราย จากการข้าม ถนน	(1) วิ่งข้ามถนนไม่ใช่สะพานลอย (2) วิ่งข้ามถนนบริเวณทางข้ามหน้าโรงเรียน โดยไม่รอ สัญญาณจากคนให้สัญญาณ (3) วิ่งข้ามถนนเพราะกลัวว่าจะขึ้นรถไม่พร้อมกับเพื่อน

ตารางที่ 12 (ต่อ) สถานการณ์อันตรายและพฤติกรรมตัวบ่งชี้ย่อยของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

สถานการณ์เรื่อง	องค์ประกอบ	พฤติกรรมบ่งชี้	พฤติกรรมที่คาดหวัง
	2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	แสดงพฤติกรรมกรหลีกเสี่ยงจากการข้ามถนนที่ไม่ปลอดภัย	(1) ข้ามถนนบริเวณทางข้ามที่จัดไว้ (2) ขอร้องให้ผู้ใหญ่ช่วยพาข้าม (3) ข้ามถนนอย่างถูกวิธี
ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ	1) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตราย	บอกสาเหตุของอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะ	(1) วิ่งเล่นกับเพื่อนขณะที่รถเคลื่อนที่ (2) ยื่นมือและศีรษะออกนอกหน้าต่างรถยนต์ (3) ลงรถไฟขณะรถไฟเคลื่อนที่
		บอกลักษณะของอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะ	(1) ขับซิ่งจักรยานยนต์โดยไม่สวมหมวกนิรภัย (2) วิ่งเล่นข้ามไปมาระหว่างเบาะรถยนต์ (3) วิ่งเล่นขณะรถประจำทางเคลื่อนที่
	2) การป้องกันตนเองจากอันตราย	แสดงพฤติกรรมกรหลีกเสี่ยงการการโดยสารยานพาหนะ	(1) ไม่วิ่งเล่นในรถขณะรถเคลื่อนที่ (2) นั่งประจำที่ขณะรถเคลื่อนที่ (3) ไม่ยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกรถขณะรถกำลังเคลื่อนที่ (4) รัดเข็มขัดนิรภัยทุกครั้งที่ได้โดยสารยานพาหนะ (5) สวมหมวกนิรภัย

1.1) เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กปฐมวัย คือ มีประสบการณ์ในการสอนเด็กปฐมวัยอย่างน้อย 10 ปี จำนวน 2 ท่าน

1.2) เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านการแสดงละคร และละครสำหรับเด็ก จำนวน 1 ท่าน

1.3) เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านความปลอดภัยสำหรับเด็ก คือ มีประสบการณ์ในการทำงานเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก จำนวน 1 ท่าน

1.4) เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านวิจัยและวัดผลทางการศึกษา คือ สำเร็จการศึกษาขั้นต้นระดับมหาบัณฑิตทางด้านวิจัยวัดผลทางการศึกษา และมีประสบการณ์ในการสอนทางด้านการศึกษาและการวัดผลทางการศึกษา จำนวน 1 ท่าน

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอายุ 4 ปี ใช้ดัชนี IOC (item objective congruence) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสินอย่างมีระบบ ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

+1 หมายถึง มีความสอดคล้อง ครอบคลุม และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดการวิจัย และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาที่มุ่งวัด

0 หมายถึง รายละเอียดไม่อาจตัดสินได้ว่ามีความสอดคล้อง ครอบคลุม และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดการวิจัย และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาที่มุ่งวัด

-1 หมายถึง รายละเอียดไม่มีความสอดคล้อง ครอบคลุม และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดการวิจัย และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาที่มุ่งวัด

หลังจากให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาเรียบร้อยแล้ว พบว่า นำเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นทั้งหมดให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content Validity) และพิจารณาข้อความให้ชัดเจนและเหมาะสม แล้วหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยทั้ง 3 ชุด เท่ากับ 0.8 – 1 (ศิริชัย กาญจนวสี, 2541)

ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ สรุปได้ ดังนี้

(1) ควรเพิ่มสีของบัตรภาพในจุดของพฤติกรรมที่ต้องการเน้น และกำหนดขนาดของบัตรภาพเพื่อสะดวกต่อการนำไปใช้

(2) ควรปรับภาพประกอบของบัตรภาพทั้งคำถามและคำตอบให้แสดงพฤติกรรมความปลอดภัยที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

(3) ควรปรับภาษาที่เป็นคำถามและคำตอบประกอบการใช้ โดยให้ระบุพฤติกรรมความปลอดภัยที่สมเหตุสมผลและสอดคล้องกับภาพประกอบ

2) ผู้วิจัยปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยปรับปรุงเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ปรับปรุงภาษาที่ใช้ให้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก ปรับบัตรภาพประกอบให้มีความเหมาะสม และปรับสถานการณ์ที่ใช้ในแบบวัดที่ใช้ให้มีความเหมาะสมมากขึ้น แล้วนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ทั้ง 3 ชุดที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน

3) ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดลองใช้กับเด็กชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนเทศบาล 4 (บ้านเชียงราย) สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดลำปาง จำนวน 16 คน แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ทั้ง 3 ชุด โดยตอนที่ 1 ใช้การ

คำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) และตอนที่ 2 ใช้การคำนวณค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (inter-rater reliability) (ศิริชัย กาญจนวสี, 2541) รายละเอียดดังตารางที่ 10

ตารางที่ 16 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ชุดที่	ตอนที่	ค่าความเชื่อมั่น	ความหมาย	ร้อยละความเห็นพ้องของผู้ประเมิน
1	1	0.838	แบบวัดมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง	
	2	0.976	แบบวัดนี้มีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง	100
2	1	0.974	แบบวัดมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง	
	2	0.916	แบบวัดนี้มีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง	100
3	1	0.749	แบบวัดมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง	
	2	0.960	แบบวัดนี้มีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง	100

ขั้นที่ 5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแผนการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยแบบแผนการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสองกลุ่มวัดหลายครั้งแบบอนุกรมเวลา (multiple - group time series design) เก็บข้อมูลเป็นระยะตลอดการทดลอง จำนวน 5 ครั้ง โดยทั้งกลุ่มทดลองและควบคุมได้รับการวัดในระยะเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน การวัดครั้งที่ 1 เก็บข้อมูลก่อนการทดลอง (O_1) เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐาน (baseline) เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ครั้งที่ 2 เก็บข้อมูลหลังจากการทดลองไปแล้ว 5 สัปดาห์ (O_2) ครั้งที่ 3 เก็บข้อมูลหลังจากหยุดการทดลองใน 4 สัปดาห์ (O_3) ครั้งที่ 4 เก็บข้อมูลหลังจากการทดลองต่ออีก 5 สัปดาห์ (O_4) และครั้งที่ 5 เก็บข้อมูลหลังจากหยุดการทดลองไปแล้ว 2 สัปดาห์ (O_5)

การวัดความคงทน เก็บรวบรวมข้อมูล 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ระหว่างการวัดครั้งที่ 2 (O_2) กับกรวัดครั้งที่ 3 (O_3) ระยะห่างของการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ครั้งที่ 2 ระหว่างการวัดครั้งที่ 4 (O_4) กับกรวัดครั้งที่ 5 (O_5) ระยะห่างของการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 2 สัปดาห์ แบบแผนการวิจัยแสดงดังตารางที่ 14

ตารางที่ 17 แบบแผนการทดลองแบบศึกษาสองกลุ่มวัดหลายครั้งแบบอนุกรมเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

กลุ่ม	ก่อน ทดลอง	ทดลอง	ระหว่าง ทดลอง	วัดความ คงทน	ทดลอง	หลัง ทดลอง	วัดความ คงทน
E ₁	O ₁	X ₁ X ₂ X ₃ X ₄ X ₅	O ₂	O ₃	X ₆ X ₇ X ₈ X ₉ X ₁₀	O ₄	O ₅
E ₂	O ₁		O ₂	O ₃		O ₄	O ₅

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัยเชิงทดลอง

X₁ – X₁₀ หมายถึง การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อ
เสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย

O₁ – O₅ หมายถึง การทดสอบพฤติกรรมความปลอดภัย

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น จำนวน 10 สัปดาห์ โดยจัดกิจกรรมวันละ 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 35 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน ใช้เวลานอกเหนือจากการเรียนการสอนของโรงเรียน การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง

5.1 ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ชุดที่ 1 มาทดสอบกับเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งรายเดี่ยวและรายกลุ่มในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ ใช้ระยะเวลา 1 สัปดาห์

5.2 ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1) กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร จำนวน 5 เรื่อง ใช้เวลา 5 สัปดาห์ รวม 25 แผน หลังจากนั้นนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอายุ 4 ปี ชุดที่ 1 มาทดสอบ ใช้ระยะเวลา 1 สัปดาห์ และหยุดการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอายุ 4 ปี ชุดที่ 2 มาทดสอบเพื่อวัดความคงทน ครั้งที่ 1 แล้วจึงดำเนินการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครต่อ จำนวน 5 เรื่อง ใช้เวลา 5 สัปดาห์ รวม 25 แผน (รายละเอียดในภาคผนวก ค)

2) กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมแบบปกติ จำนวน 5 เรื่อง ใช้เวลา 5 สัปดาห์ รวม 25 แผน หลังจากนั้นนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ชุดที่ 1 มาทดสอบกับเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งรายเดี่ยวและรายกลุ่มในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ ใช้ระยะเวลา 1 สัปดาห์ และหยุดการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความ

ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ชุดที่ 2 มาทดสอบกับเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งรายเดี่ยวและรายกลุ่มในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้เพื่อวัดความคงทน ครั้งที่ 1 แล้วจึงดำเนินการจัดกิจกรรมแบบปกติ ต่อ จำนวน 5 เรื่อง ใช้เวลา 5 สัปดาห์ รวม 25 แผน (รายละเอียดในภาคผนวก ค)

5.3 ระยะเวลาหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ชุดที่ 2 มาทดสอบกับเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งรายเดี่ยวและรายกลุ่มในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ ใช้เวลา 1 สัปดาห์ และหยุดการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ชุดที่ 3 มาทดสอบกับเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งรายเดี่ยวและรายกลุ่มในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้เพื่อวัดความคงทนครั้งที่ 2

ขั้นที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

1) การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง ใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าที และนำเสนอข้อมูลโดยการใช้ตารางประกอบความเรียง

2) การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง ใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าที และนำเสนอข้อมูลโดยการใช้ตารางประกอบความเรียง

3) การศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure ANOVA) และนำเสนอข้อมูลโดยการใช้ตาราง แผนภาพประกอบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรม โดยใช้เทคนิคละครที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง 2) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคละครกับกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดกิจกรรมแบบปกติ และ 3) ศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครกับการจัดกิจกรรมแบบปกติที่มีต่อเด็กวัยอนุบาลกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

ตอนที่ 1 ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

1.1 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองจากการวัดก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองก่อนทดลอง โดยภาพรวมเท่ากับ 12.88 ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้เรื่องความปลอดภัยเท่ากับ 4.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.70 และด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 8.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.857

หลังการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองโดยภาพรวมเท่ากับ 19.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.89 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องความปลอดภัยเท่ากับ 8.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ

1.31 และค่าเฉลี่ยคะแนนด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.328 รายละเอียดของค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองจากการวัดก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($t=-8.774$, $p=.00$) โดยค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง รายละเอียดดังตารางที่ 15

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง

พฤติกรรมความปลอดภัย	ก่อน (n=16)		หลัง (n=16)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความรู้เรื่องความปลอดภัย	4.50	2.70	8.38	1.31	-7.519	.000*
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	8.38	1.857	11.19	1.328	-5.119	.000*
รวม	12.88	2.84	19.56	1.89	-8.774	.000*

* $p<.05$

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครกับการจัดกิจกรรมแบบปกติ

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที พบว่า เด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=3.881$, $p=.001$) โดยกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความปลอดภัยสูงกว่ากลุ่มควบคุม เมื่อพิจารณาเนื้อหา 5 เรื่อง พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความรู้เรื่องความปลอดภัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=1.916$, $p=.066$) ด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=3.981$, $p=.001$)

ตารางที่ 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

พฤติกรรมความปลอดภัย	กลุ่มทดลอง (n=16)		กลุ่มควบคุม (n=16)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความรู้เรื่องความปลอดภัย	8.38	1.310	7.25	1.949	1.916	0.066
การปฏิบัติตนให้ปลอดภัย	11.19	1.328	7.88	3.052	3.981	0.001*
รวม	19.56	1.896	15.13	4.161	3.881	0.001*

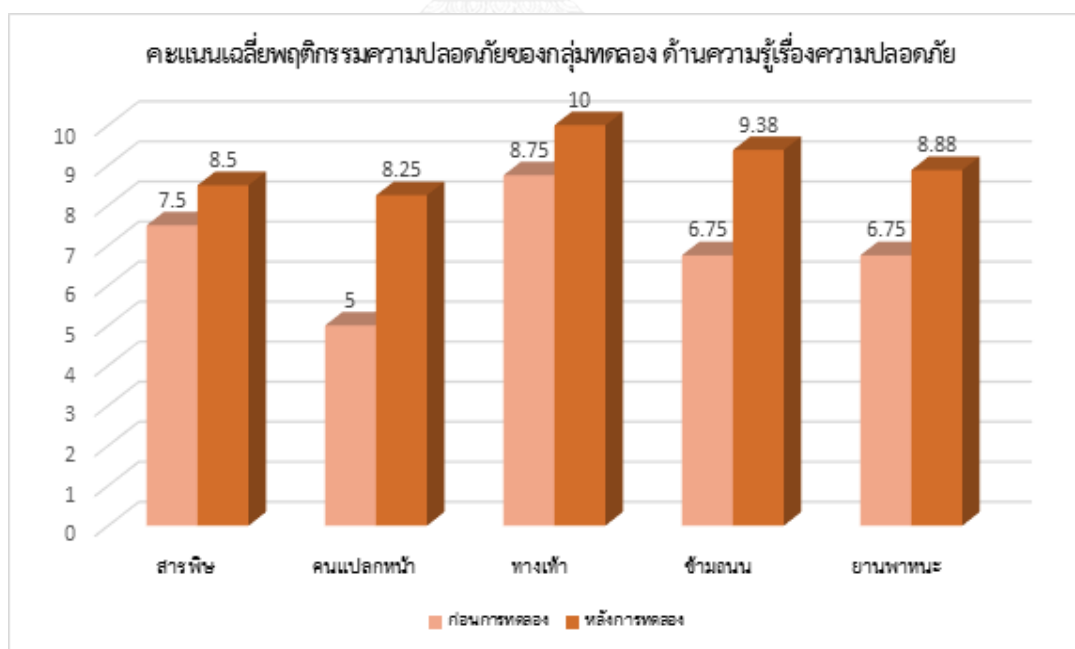
*p<.05

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยจำแนกรายเนื้อหาด้านความรู้เรื่องความปลอดภัย พบว่า ความปลอดภัยจากทางเท้าเป็นเรื่องที่ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ความปลอดภัยจากการข้ามถนน ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ความปลอดภัยจากสารพิษ ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้าตามลำดับ และความปลอดภัยจากคนแปลกหน้ามีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยน้อยที่สุด

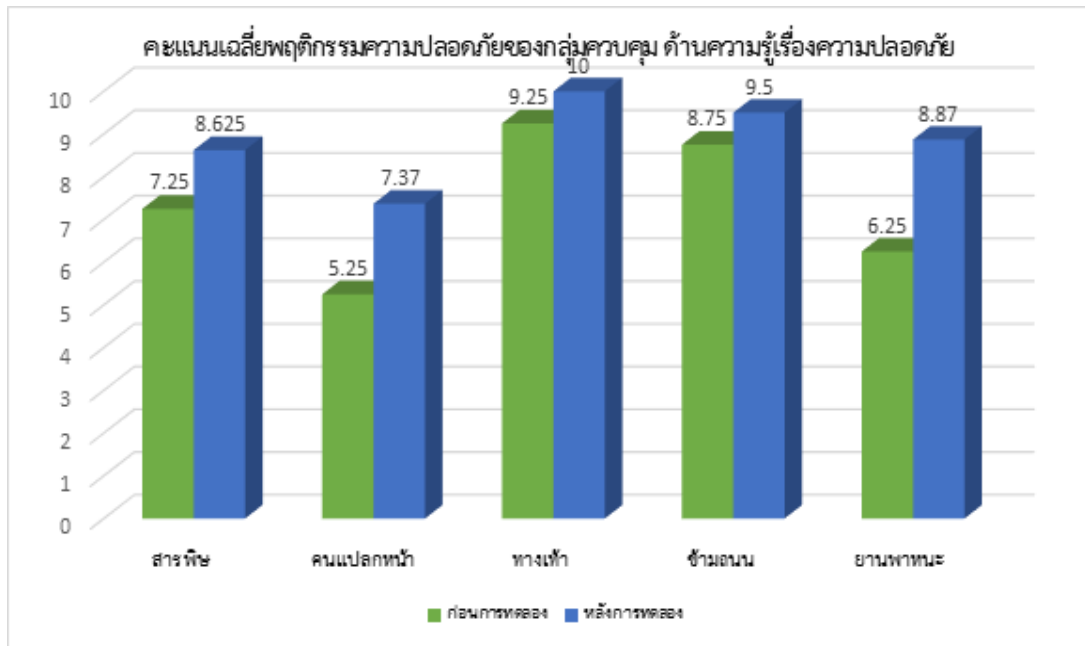
เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยจำแนกรายเนื้อหาด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย พบว่า โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในเรื่องความปลอดภัยจากสารพิษสูงสุด ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ความปลอดภัยจากทางเท้า ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้าตามลำดับตามลำดับ และมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในเรื่องความปลอดภัยจากการข้ามถนนต่ำที่สุด กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในเรื่องความปลอดภัยจากสารพิษสูงสุด ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ความปลอดภัยจากทางเท้า ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้าตามลำดับตามลำดับ และมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยในเรื่องความปลอดภัยจากการข้ามถนนต่ำที่สุด รายละเอียดดังตารางที่ 17 และแผนภาพที่ 3 – 6 ดังนี้

ตารางที่ 20 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

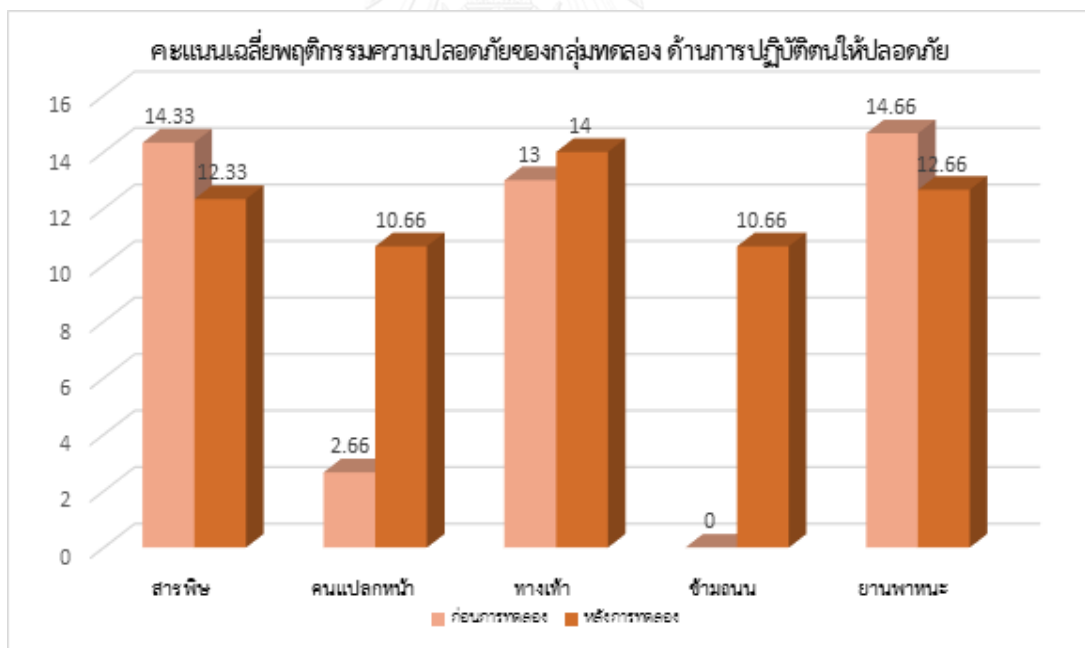
เรื่อง	กลุ่มทดลอง						กลุ่มควบคุม					
	คะแนนความรู้เรื่องความปลอดภัย (10 คะแนน)		รวม	คะแนนการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย (15 คะแนน)		รวม	คะแนนความรู้เรื่องความปลอดภัย (10 คะแนน)		รวม	คะแนนการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย (15 คะแนน)		รวม
	ก่อน	หลัง		ก่อน	หลัง		ก่อน	หลัง		ก่อน	หลัง	
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง				
ความปลอดภัยจากสารพิษ	7.5	8.5	16	14.33	12.33	26.66	7.25	8.62	15.87	15	7	22
ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า	5	8.25	13.25	2.66	10.66	13.32	5.25	7.37	12.62	10.66	10	20.66
ความปลอดภัยจากทางเท้า	8.75	10	18.75	13	14	27	9.25	10	19.25	13.66	8.6	22.26
ความปลอดภัยจากข้ามถนน	6.75	9.38	16.13	0	10.66	10.66	8.75	9.5	18.25	0	4.33	4.33
ความปลอดภัยจากโดยสารยานพาหนะ	6.75	8.88	15.63	14.66	12.66	27.32	6.25	8.87	15.12	8	12.33	20.33

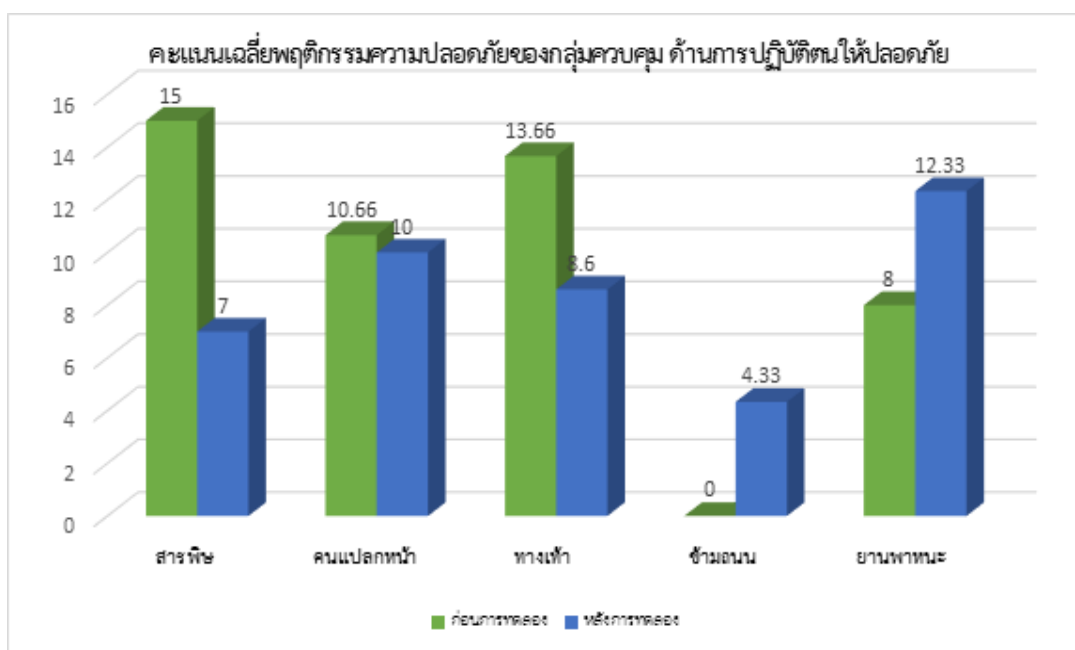
แผนภาพที่ 3 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง ด้านความรู้เรื่องความปลอดภัย

แผนภาพที่ 4 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการความปลอดภัยของกลุ่มควบคุม ด้านความรู้เรื่องความปลอดภัย

แผนภาพที่ 5 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง ด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย

แผนภาพที่ 6 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มควบคุม ด้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัย

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองจากการวัดซ้ำ 5 ครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure ANOVA) ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความแปรปรวนของคะแนนว่าเป็น Compound Symmetry โดยการทดสอบ Sphericity จากคะแนนการวัดซ้ำ 5 ครั้ง พบว่า ความแปรปรวนของคะแนนจากการวัด 5 ครั้งเป็น Compound Symmetry ($p=0.433$) ดังนั้นในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Sphericity Assumed ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การประมาณค่าแบบ Sphericity Assumed พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p=0.00$) (รายละเอียดดังตาราง 4.4) ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธี Bonferroni พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยจากการวัดครั้งที่ 1, 3 มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($p=1.000$) นอกนั้นมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดจากการวัดคือ ครั้งที่ 2 รองลงมา ได้แก่ ครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 3 ตามลำดับ กล่าวคือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีค่าเฉลี่ยคะแนน

พฤติกรรมในแต่ละครั้งแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสามารถสร้างความคงทนในการเรียนรู้พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กได้มากกว่าการจัดกิจกรรมแบบปกติ โดยลักษณะเส้นกราฟความคงทนมีความคล้ายคลึงกัน

ค่าความคงทนช่วงที่ 1 ระหว่างสัปดาห์ที่ 7 - 12 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยสัปดาห์ที่ 7 กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 12.44 กลุ่มควบคุมที่ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 9.18 สัปดาห์ที่ 12 กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 15.12 กลุ่มควบคุมที่ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 11 และค่าความคงทนช่วงที่ 2 ระหว่างสัปดาห์ที่ 18 - 21 มีแนวโน้มลดลง โดยสัปดาห์ที่ 18 กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 19.56 กลุ่มควบคุมที่ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 15.12 สัปดาห์ที่ 21 กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 18.25 กลุ่มควบคุมที่ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 13.43 รายละเอียดดังตารางที่ 18 และแผนภาพที่ 9

ตารางที่ 21 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลอง

Tests of Within-Subjects Effects						
Source		Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
week	Sphericity Assumed	849.788	4	212.447	36.982	.000
	Greenhouse-Geisser	849.788	3.429	247.810	36.982	.000
	Huynh-Feldt	849.788	4.000	212.447	36.982	.000
	Lower-bound	849.788	1.000	849.788	36.982	.000

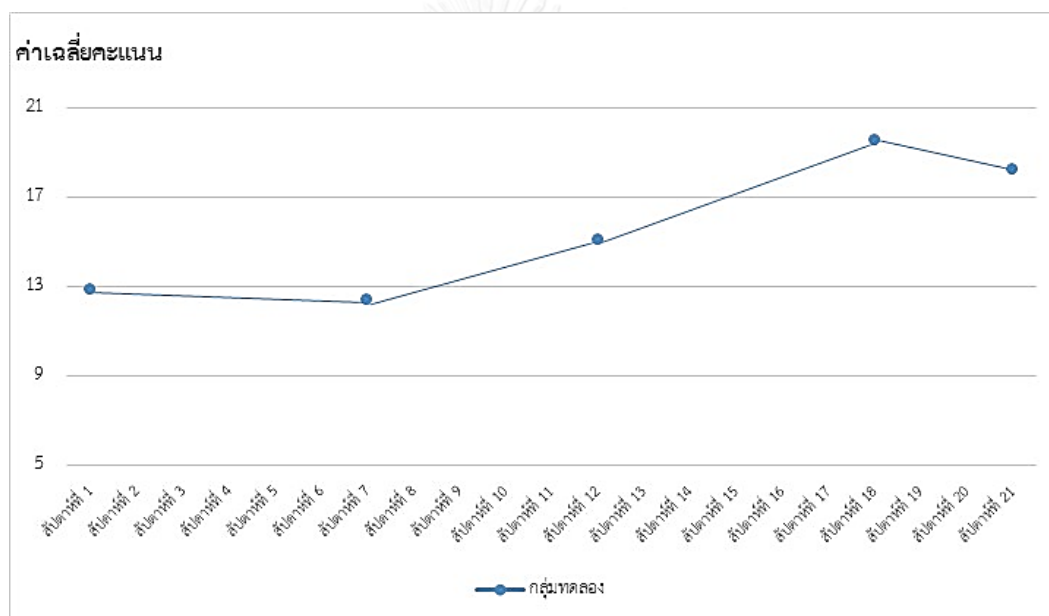
Pairwise Comparisons						
(I) week	(j) time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval for Difference	
					Lower Bound	Upper Bound
1	2	2.219*	.641	.016	.278	4.160
	3	-.031	.560	1.000	-1.729	1.667
	4	-4.313*	.594	.000	-6.111	-2.514
	5	-2.813*	.499	.000	-4.323	-1.302

ตารางที่ 18 (ต่อ) ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลอง

2	3	-2.250*	.626	.011	-4.146	-.354
	4	-6.531*	.744	.000	-8.784	-4.279
	5	-5.031*	.653	.000	-7.010	-3.053
3	4	-4.281*	.617	.000	-6.151	-2.411
	5	-2.781*	.536	.000	-4.405	-1.158
4	5	1.500*	.475	.036	.060	2.940

หมายเหตุ Mauchly's W= 0.727; Approx Chi-Square (9)= 9.058; P=0.433

*p<.05

แผนภาพที่ 7 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองจากการวัด 5 ครั้ง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลก่อนและหลังการทดลอง 2) ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมที่มีต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคละครกับกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดกิจกรรมแบบปกติ และ 3) ศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยแบบแผนการทดลองเป็นแบบอนุกรมเวลาศึกษาสองกลุ่มวัดหลายครั้ง ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 10 สัปดาห์ ประชากรในการศึกษาวิจัยเป็นเด็กวัยอนุบาลสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านศรีบุญเรือง) สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2559 จำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบคู่มือ จำนวน 3 ชุด

แผนการจัดกิจกรรม ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร จำนวน 50 แผน และแผนการจัดกิจกรรมแบบปกติ จำนวน 50 แผน ด้วยเนื้อหาเดียวกันใน 5 เรื่อง ได้แก่ ความปลอดภัยจากสารพิษ ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า ความปลอดภัยจากการใช้ทางเท้า ความปลอดภัยจากการข้ามถนน และความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัย คือ การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที และทดสอบความคงทนด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล นำเสนอผลการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลองจากการวัดก่อนและหลังการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยเท่ากับ 12.88 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเท่ากับ 19.56 หลังการ

ทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยทั้งด้านความรู้เรื่องความปลอดภัย และการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กกลุ่มทดลองสูงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยเท่ากับ 19.56 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยเท่ากับ 15.13

3. ผลการเปรียบเทียบความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมในแต่ละครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสามารถสร้างความคงทนในการเรียนรู้พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็ก โดยความคงทนช่วงแรกมีแนวโน้มสูงขึ้น ส่วนช่วงที่ 2 มีแนวโน้มลดลง

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล พบว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสามารถเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล ได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครในการเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็ก ผู้วิจัยได้ข้ออภิปรายลักษณะสำคัญของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร ดังนี้ มหาวิทยาลัย

1. การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยแก่เด็กวัยอนุบาลได้

การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีการนำเสนอเนื้อหาที่เป็นลำดับขั้น สร้างความสนใจให้เด็กโดยการสวมบทบาทของครูเป็นตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในเรื่องเพื่อให้ความรู้และใช้คำถามกระตุ้นความรู้ และการเลือกใช้เทคนิคละครเพื่อนำมาจัดกิจกรรมที่ทำให้เด็กได้มีส่วนร่วม ดึงดูดความสนใจให้ทางเลือก และเดาตามความคิดของเด็ก ประกอบกับการฝึกฝนซ้ำ ๆ การลงมือทำซ้ำ ๆ ด้วยตนเอง และการสืบหาคำตอบผ่านสถานการณ์จำลองที่หลากหลาย ดังนี้

การนำเทคนิคครูสวมบทบาทมาใช้มาใช้ในขั้นที่ 1 ขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 ช่วยกระตุ้นเด็กให้มีส่วนร่วมและเข้าใจเรื่องราว เทคนิคนี้ควบคุมการดำเนินไปของเรื่อง ตลอดจนพัฒนาการเรื่องราวรวมทั้งกระตุ้นความสนใจ ชวนให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วม สร้างทางเลือก กระตุ้นจินตนาการ ให้คำแนะนำ และการใช้คำถามเพื่อสร้างตัวเลือกให้กับเด็ก (Meighan, 2011) เทคนิคครูสวมบทบาทเป็นเทคนิคละครที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่ถูกนำมาใช้ในห้องเรียน ครูสวมบทบาทเป็นตัวละครต่าง ๆ

โดยเปิดพื้นที่ให้เด็กแสดงอีกบทบาทซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กัน เช่น เด็กเป็นผู้นำครูเป็นผู้ตาม ครูสามารถควบคุมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กและเด็กกับเด็กได้ โดยเด็กมีความมั่นใจมากขึ้นเมื่อครูเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของละคร เทคนิคนี้ยังช่วยทำให้ความสนใจของเด็กยาวนานกว่าการให้คำบรรยายเพียงอย่างเดียว (Ting, 2013) กล่าวคือ ทำให้เด็กเกิดความเข้าใจสาเหตุและลักษณะของอันตรายที่ถูกต้องเพื่อนำไปสู่การป้องกันตนเองจากอันตรายด้วยการแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากอันตราย

การนำเทคนิคภาพนิ่งมาใช้ในขั้นที่ 3 มีจุดประสงค์ให้เด็กได้เห็นมุมมองที่แตกต่างกันของตัวละครอื่น ๆ (Brown, 2012) ผ่านการใช้ร่างกายของเด็กเพื่อถ่ายทอดหรือแสดงเหตุการณ์ ครูสามารถใช้คำถามร่วมระหว่างการใช้เทคนิคภาพนิ่งเพื่อช่วยให้เด็กได้สะท้อนว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในเวลานั้น เป็นวิธีการที่ช่วยดึงความคิดและขยายความเข้าใจของเด็กต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในสถานการณ์นั้น นอกจากนี้มีประโยชน์ต่อเด็กในการสำรวจความคิดของตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่ตนไม่รู้ สิ่งที่ไม่เข้าใจ และรวมถึงวิธีการการแก้ปัญหา (Mcgregor & Precious, 2015) ทำให้เด็กป้องกันตนเองจากอันตรายด้วยการแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากอันตรายได้อย่างถูกต้อง

การนำเทคนิคเก้าอี้ร้อนมาใช้ในขั้นที่ 4 ช่วยพัฒนาวิธีการคิดของเด็กเพื่อเรียนรู้เนื้อหาความปลอดภัยผ่านมุมมองที่หลากหลายจากตัวละครต่าง ๆ ทำให้เด็กได้เห็นความสัมพันธ์ของความรู้ความเข้าใจสาเหตุและลักษณะของอันตรายเมื่อเด็กสวมบทบาทตัวละครนั้นในสถานการณ์อันตราย และท้าทายให้เด็กคิดอย่างหลากหลายมากขึ้นเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น นำไปสู่โอกาสในการพัฒนาทักษะความคิดขั้นสูงผ่านประสบการณ์ ผ่านการตัดสินใจจากหลากหลายมุมมอง และการประเมินผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ซึ่งเป็นเทคนิคที่ดีที่สุดสำหรับบททวนสิ่งที่เรียนมาและใช้ได้ดีสำหรับการจบบทเรียน (The Stapleford Centre, 2011)

2. ลักษณะเฉพาะของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย

การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีลักษณะเด่นที่เนื้อหา กล่าวคือ เนื้อหาในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีลักษณะคล้ายบทละคร ซึ่งมีเรื่องราวเกี่ยวกับความปลอดภัย ผู้วิจัยแต่งเรื่องราวที่คำนึงถึงองค์ประกอบนิทานที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาล ได้แก่ 1) เนื้อเรื่องที่กระชับ ตรงประเด็น สื่อสารได้ชัดเจน เรื่องราวในนิทานสอดคล้องกับปัญหาของเด็ก และอาศัยการกำหนดฉากเป็นตัวแบ่งลำดับการดำเนินเรื่อง โดยเนื้อเรื่องของนิทานนำเสนอพฤติกรรมที่ต้องลงมือกระทำ และปฏิบัติซ้ำ ๆ ทำให้เด็กได้ฟัง ดู และทำตาม 2) ตัวละครที่ดึงดูดความสนใจและหลากหลาย ทั้งตัวละครที่เป็นสัตว์และเป็นคน ตัวละครแต่ละตัวในนิทานถือเป็นตัวแบบที่ดีในแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยทำให้เด็กได้เรียนรู้จากตัวแบบที่ดี อันนำไปสู่การปฏิบัติตนที่ถูกต้องของเด็กเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย และ 3) ภาษาที่เข้าใจง่าย ลักษณะเป็นบทสนทนาประกอบการบรรยายของ

ตัวละครต่าง ๆ ในเรื่องที่สัมพันธ์กับสถานการณ์อันตรายที่เกิดขึ้น มีการใช้บทกลอนและชุดคำพูดซ้ำ ๆ ของพฤติกรรมที่คาดหวังที่สอดคล้องกับเนื้อหาในแต่ละสัปดาห์

นอกจากนี้ การแสดงบทบาทที่หลากหลายของตัวละครต่าง ๆ การที่ครูแสดงให้เด็กเห็นเป็นตัวอย่างและให้เด็กปฏิบัติตามไปทีละขั้นตอน การที่ให้เด็กแสดงด้วยตนเอง และการที่ครูแสดงไปพร้อมกับเด็ก เป็นอีกลักษณะเฉพาะของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สอดคล้องกับ Willard (1940) ที่กล่าวว่า วิธีการสอนความปลอดภัยที่ประสบความสำเร็จที่สุดต้องอยู่บนการสอนเชิงบวก และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยเด็กจะเกิดความสนใจในการแสดงออกที่ถูกต้องจากการกระตุ้นเกี่ยวกับความปลอดภัย สามารถบอกวิธีการแสดงออกที่ถูกต้อง ได้รับการฝึกฝนภายใต้การควบคุมดูแลเพื่อการปฏิบัติที่ถูกต้อง และมีประสบการณ์การตอบสนองที่พึงพอใจ และเจตคติที่ดีจะช่วยให้เกิดการพัฒนาลักษณะนิสัยที่เหมาะสม และสอดคล้องกับรสสุคนธ์ อยู่เย็น (2557) ศึกษาเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติที่มีเชื่อมั่นในตนเองของเด็กชั้นอนุบาล 2 พบว่า การแสดงบทบาทสมมติสามารถส่งเสริมความเชื่อมั่นใจตนเองของเด็ก ทำให้เด็กกล้าแสดงออก มีความรับผิดชอบ และปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้มากขึ้น

การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครและการจัดกิจกรรมแบบปกติจากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัย เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องความปลอดภัยเด็กทั้งสองกลุ่มไม่ได้แตกต่างกัน แต่เด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีค่าเฉลี่ยคะแนนก้านการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ เนื่องจากขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครทั้ง 4 ชั้น โดยชั้นที่ 1 สร้างความสนใจ และชั้นที่ 2 ให้ความรู้มีความสอดคล้องกับแบบจำลองขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของ Prochaska, DiClemente and Norcross (1998) ในชั้นที่ 3 ขั้นเตรียมตัว ในขั้นนี้เป็นระยะที่ตัดสินใจว่าจะตั้งใจลงมือกระทำการปรับเปลี่ยน และมีการให้คำแนะนำเกี่ยวกับเป้าหมาย สนับสนุนความมุ่งมั่น และเพิ่มพูนศักยภาพอันนำไปสู่การลงมือกระทำ การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครในชั้นที่ 3 ฝึกฝนผ่านการแสดง และ ชั้นที่ 4 สรุปการเรียนรู้ สอดคล้องกับแบบจำลองขั้นตอนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมชั้นที่ 4 ชั้นปฏิบัติ ในขั้นนี้บุคคลพิสูจน์ว่าตนเองพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงพฤติกรรม โดยทำการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมเพื่อแก้ปัญหาของตนโดยคนอื่นสามารถสังเกตเห็นได้เกิดเป็นรูปแบบใหม่ของความคิด อารมณ์ ความรู้สึก หรือ พฤติกรรม และชั้นที่ 5 ขั้นดูแลรักษา (Maintenance Stage) ขั้นนี้เป็นระยะสุดท้ายของขั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในขั้นนี้บุคคลสามารถกระทำพฤติกรรมเป้าหมายได้อย่างสม่ำเสมอ และเป็นระยะเวลาติดต่อกัน

3. การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครทำให้เกิดความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัย

การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยเป็นไปตามหลักจิตวิทยาพื้นฐานของการเรียนเรื่องความปลอดภัย คือ “กฎของการใช้” เป็นสิ่งสำคัญที่สุด

มากกว่าการสอนในด้านอื่น ๆ เนื่องจาก 1) ความปลอดภัยเป็นเรื่องของวิถีการดำรงชีวิต 2) เจตคติและอุปนิสัยด้านความปลอดภัยไม่ใช่สิ่งที่หยิบยื่นให้แก่เด็ก แต่เป็นสิ่งที่เด็กต้องพัฒนาขึ้นจากตัวเอง และ 3) การควบคุมหรือดูแลความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ เพราะกฎการใช้สามารถนำไปใช้ได้กับพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดและพฤติกรรมที่ไม่ต้องการให้เกิด และ 4) การควบคุมพฤติกรรมและการปฏิบัติด้านความปลอดภัยควรเริ่มต้นจากสิ่งง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และทำให้เกิดความต่อเนื่องในระยะเวลาอันนานเท่าที่จะสามารถนานได้ เพราะการทำซ้ำจะช่วยให้พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดฝังอยู่ในตัวเด็ก บทกลอน และชุดคำพูดซ้ำ ๆ ที่สอดคล้องกับเนื้อหา สอดคล้องกับพรพิมล บัวมตุง (2556) ที่ศึกษาการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กวัยอนุบาล พบว่า การใช้คำคล้องจองช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ทั้งจากการฟัง พูด อ่าน เขียน และรู้ความหมายของคำศัพท์ได้สูงขึ้น รวมทั้งการใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายในแต่ละสัปดาห์ของแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครช่วยกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยที่น่าพอใจทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำ และนานขึ้นในสถานการณ์เดียวกันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (Willard, 1940) เห็นได้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละครั้งของเด็กกลุ่มควบคุมและกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยในแต่ละครั้งสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่าการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครสามารถสร้างความคงทนในการเรียนรู้พฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กได้

การที่ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยในช่วงแรกลดลงหลังจากการสอนในสัปดาห์ที่ 7 อาจเนื่องมาจากการปรับตัวของเด็กซึ่งยังไม่คุ้นเคยกับวิธีสอนแต่เมื่อเวลาผ่านไป พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยสูงขึ้น และเมื่อจัดกิจกรรมซ้ำในช่วงที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยสูงขึ้นเช่นกัน ความคงทนของพฤติกรรมความปลอดภัยในเด็กกลุ่มทดลองมิได้ปรากฏให้เห็นในทันทีหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร แต่ต้องอาศัยการทิ้งช่วงระยะเวลาไว้ระยะหนึ่งจึงปรากฏพฤติกรรมให้เห็น เพราะอุปนิสัยด้านความปลอดภัยไม่ใช่สิ่งที่หยิบยื่นให้แก่เด็กได้ แต่เป็นสิ่งที่เด็กต้องพัฒนาขึ้นจากตัวเองจากการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นทักษะ ซึ่งความต่อเนื่อง ความเข้มข้น ความคงทน และความเชื่อมั่นของการแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยจะลดลงเมื่อไม่ได้ใช้ (Willard, 1940)

4. แบบอย่างเป็นสิ่งสำคัญอันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กได้

การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยมีการนำเทคนิคครูสวมบทบาทมาใช้ เทคนิคนี้ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ที่มีความหมาย และช่วยทำให้ความสนใจของเด็กยาวนานกว่าการให้คำบรรยายเพียงอย่างเดียว (Ting, 2013) โดยบทบาทของตัวละครที่ครูเลือกนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนดไว้ ได้แก่ เพื่อกระตุ้นความสนใจ เพื่อควบคุมการ

แสดง เพื่อชวนให้เข้ามามีส่วนร่วม เพื่อสร้างทางเลือกและความคลุ้มเคลือ เพื่อกระตุ้นจินตนาการ เพื่อช่วยให้บรรลुข้อตกลง และ เพื่อช่วยให้คำแนะนำและขอคำแนะนำ ซึ่งบทบาทของครูโดยภาพรวม คือ การเป็นแบบอย่าง สอดคล้องกับ Mobley and Evashevski (2000) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมทางสุขภาพ รวมทั้งการเป็นแบบอย่างเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กในวัยอนุบาล ด้วยเช่นกัน เนื่องจากแบบอย่างช่วยทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเป็นแนวทางที่ช่วยให้เด็กเตรียมรับมือกับเหตุการณ์อันตรายต่างๆที่อาจเกิดขึ้น และแบบอย่างอันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความปลอดภัยของเด็กยังสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Ajzen, 1985 อ้างถึงใน จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ม, 2559) ที่กล่าวว่า ถ้าบุคคลมีบรรทัดฐานเชิงจิตวิสัยด้านบวก บุคคลจะเชื่อและรับรู้ว่าคุณ่อ้างอิง อาจเป็นเพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน ครู ฯลฯ ต้องการหรือไม่ต้องการให้กระทำพฤติกรรมนั้น บุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงและตั้งใจกระทำพฤติกรรมนั้น รวมทั้งมีแรงจูงใจที่จะลอกเลียนแบบหรือคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

5. พฤติกรรมอื่น ๆ ที่ปรากฏขึ้นหลังจากการใช้การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

หลังจากใช้การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัย พบว่าเด็กกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมระมัดระวังตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เช่น การตะโกนเตือนเพื่อนคนอื่นในห้องเมื่อต้องเดินผ่านทางเดินที่มีช่องระบายน้ำ หรือทางเดินต่างระดับให้เพื่อนเดินอย่างระมัดระวัง การใช้แขนและร่างกายเพื่อป้องกันเพื่อนให้ออกห่างจากแอ่งน้ำบนพื้น การชี้และบอกเพื่อนเมื่อเดินผ่านกระถางดอกไม้ในโรงเรียนเพื่อไม่ให้เพื่อนจับดอกไม้ เด็กกลุ่มทดลองเดินบนทางเท้าจากบริเวณหน้าโรงเรียนเมื่อผู้ปกครองมาส่งในตอนเช้าจนไปถึงห้องเรียน หรือเด็กจับมือพ่อและเดินข้ามทางม้าลายเพื่อข้ามถนนขณะเดินทางกลับบ้านตอนเย็นหลังเลิกเรียน เป็นต้น แสดงให้เห็นการประยุกต์ใช้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุและลักษณะของอันตรายและการปฏิบัติให้ปลอดภัยด้วยการหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่อันตราย รวมทั้งการสื่อสารกับผู้ใหญ่เมื่อพบเห็นสถานการณ์อันตรายจากในห้องเรียนมาสู่การดำเนินชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาพื้นฐานของการเรียนเรื่องความปลอดภัย คือ “กฎของผลลัพธ์” ผลลัพธ์จากการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัยที่น่าพอใจทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำ และนานขึ้นในสถานการณ์เดียวกันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (Willard, 1940) และพฤติกรรมดังกล่าวแสดงว่าเด็กสามารถควบคุมตนเองได้ การที่เด็กรู้จักปกป้องตนเอง รู้จักหลีกเลี่ยงหรือหยุดการกระทำตามใจตนเองได้ ถือว่าเด็กสามารถควบคุมตนเองได้ เพราะการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครช่วยให้เด็กได้รู้จักและแสดงการควบคุมตนเอง ฝึกปฏิบัติตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ ทำให้เด็กได้ประเมินกฎระเบียบด้านความปลอดภัย เพื่อให้เกิดการยอมรับและการปฏิบัติตาม (Florio, 1979)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การนำการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครไปใช้อาจมีการเสริมหรือปรับเปลี่ยนเนื้อหาพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและบริบทของกลุ่มเด็กที่นำกิจกรรมไปใช้
2. ครูหรือผู้เกี่ยวข้องที่สนใจนำการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครไปใช้ควรมีพื้นฐานทางการละครและการใช้เทคนิคละครในการสอนเรื่องความปลอดภัย
3. ครูหรือผู้เกี่ยวข้องที่สนใจนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลไปใช้ควรระมัดระวังในการจัดสถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริงเพื่อใช้วัดพฤติกรรมการปฏิบัติให้ปลอดภัยของเด็ก
4. ครูหรือผู้เกี่ยวข้องที่สนใจนำแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยสำหรับเด็กวัยอนุบาลไปใช้ควรมีการวัดผลหรือติดตามผลพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กหลังจากช่วงเวลาผ่านไป 1 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการนำการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครไปใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยในด้านอื่น ๆ ของเด็กตามบริบทของสภาพปัญหาหรือตามบริบทของโรงเรียนที่นำกิจกรรมไปใช้
2. ควรมีการศึกษาโดยเพิ่มระยะเวลาของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลในเนื้อหาบางเนื้อหาเพื่อให้เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยได้ในสถานการณ์จริง
3. ควรมีการศึกษาโดยเพิ่มระยะเวลาของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล เพื่อศึกษาช่วยระยะเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่คงทนของเด็กต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม. (2555). รายงานประจำปี 2555 อุบัติเหตุบนทางหลวงแผ่นดินปี 2555.

กลุ่มระบาดวิทยาและข่าวกรอง สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 1 เชียงใหม่. (2559). ข้อมูลการเกิด อุบัติเหตุกับเด็ก อายุ ต่ำกว่า 5 ปี ที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลในพื้นที่จังหวัดลำปาง จาก ฐานข้อมูลเฝ้าระวังการบาดเจ็บจังหวัดลำปาง 1 มกราคม 2013 - มิถุนายน 2016

คณะกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2559). จิตวิทยาบุคลิกภาพและพฤติกรรมสุขภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ซัด แก้วมณี. (2545). สภาพและปัญหาการจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 3. (ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

ดวงทิพย์ อีริวิทย์. (2552). พิชัยมอเดิร์นไฮด์ ภัยฉกาจของเด็กและวัยรุ่น. สถานการณ์สุขภาพใน เด็กและเยาวชน.

ทัศน์ัย อุดมพันธ์. (2541). การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ ทักษะพื้นฐานละครสร้างสรรค์. (ปริญญาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน มิตร, กรุงเทพมหานคร.

ทิพย์วิมล วังแก้วหิรัญ นพแก้ว ณ พัทลุง. (2552). สภาพและปัญหาการจัดสวัสดิศึกษาในโรงเรียน อนุบาลเอกชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้. รัฐมิแล, 30(2), 14-20.

ทิตนา เขมมณี. (2555). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

พจมาน เทียนมนัส. (2539). ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การ เล่านิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์การวาดภาพ. (ปริญญามหาบัณฑิต), ศรีนครินทร วิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.

พรพิมล บังผดุง. (2556). ผลของการใช้คาคล้อจงภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อ การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านทุ่งสี่เสียด อําเภอบางสะพาน

น้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1. *Veridian E-Journal*, 6(2), 655-664.

- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2553). *คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เทียนวัฒนา.
- รสสุคนธ์ อยู่เย็น. (2557). ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อ ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2. *Veridian E-Journal*, 7(2), 779-787.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2541). การปรับเทียบคะแนนระหว่างแบบทดสอบ (*TEST EQUATING*). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเชียงใหม่. (2551). *สถานการณ์เด็กและเยาวชนภาคเหนือตอนบน*. สืบค้นจาก http://wrote107.blogspot.com/2009/08/blog-post_21.html
- สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพและนันทนาการ กรมพลศึกษา. (2545). *ความปลอดภัยในการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สุชาติ โสภประยูร และ เอ็มอัชมา วัฒนบูรานนท์. (2553). *เทคนิคการสอนสุขศึกษาแบบมีอาชีพ*. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้าวิชาการ.
- อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์. (2548a). *แผนการดำเนินงานเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็กไทย*. กรุงเทพมหานคร: คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์. (2548b). *โครงการการจัดการความรู้จากชุดโครงการวิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็กกลุ่มนโยบายสาธารณะ*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์. (2559). *การบาดเจ็บและการได้รับสารพิษในเด็กปฐมวัยและแนวทางพัฒนาความปลอดภัยในเด็กอย่างยั่งยืน*. กรุงเทพมหานคร: ปิเคเคโพร.
- อมรวิรัช นาคทรพรพ และ จุฬากรณ์ มาเสถียรรวงศ์. (2557). *รักษาตน เป็นคนปลอดภัย: แนวคิดและแนวทางการเสริมสร้างสุขภาวะและการเรียนรู้ เรื่องการดูแลความปลอดภัยให้ตนเองและผู้อื่น*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอ็มอัชมา วัฒนบูรานนท์. (2548). *ความปลอดภัย*. กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.

ภาษาอังกฤษ

- Athey, A. (1995). *Pediatric injury control: strategies for the nurse practitioner*. Paper presented at the Nurse practitioner forum. NewYork: Routledge.
- Atkinson, R. C., & Shiffrin, R. M. (1968). Human memory: A proposed system and its control processes. *Psychology of learning and motivation*, 2, 89-195.
- Avdi, A., & Hatzigeorgiou, M. (2007). *The Art of Drama in Education: 48 suggestions for theatrical workshops*. Athens: Metaixmio.
- Barnes, M. K., Johnson, E., & Neff, L. (2010). Learning through process drama in the first grade. *Social Studies and the Young Learner*, 22(4), 19-24.
- Barth. R.P. (1992). Child sexual abuse prevention: Research review and recommendations. *Social Work Research and Abstracts*, 28, 6-15.
- Beck, K. V., Miltenberger, R. G., & Ninness, C. (2009). Evaluation of a commercially available program and in situ training by parents to teach abduction-prevention skills to children. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 42(4), 761-772.
- Bowell, P., & Heap, B. S. (2013). *Planning process drama: Enriching teaching and learning*. NewYork: Routledge.
- Brown, J. R. (2012). The Drama Desk Orchestration Controversy.
- Brown, J. R. (2012). *The Routledge companion to actors' Shakespeare*. New York: Routledge.
- California State Board of Education. (2002). *Health Framework for California Public Schools Kindergarten Through Grade Twelve*. California: California Department of Education.
- Centers for disease Control and Prevention. (2011). 10 leading cause of injury deaths by age group highlighting unintentional injury deaths, United States 2007. avirable from <http://www.cdc.gov/injury/wisqars/LeadingCauses.html>
- Duatepe, A. (2004). *THE EFFECTS OF DRAMA BASED INSTRUCTION ON SEVENTH GRADE STUDENTS' GEOMETRY ACHIEVEMENT, VAN HIELE GEOMETRIC THINKING LEVELS, ATTITUDE TOWARD MATHEMATICS AND GEOMETRY*. Middle East Technical University.

- Erbay, F., & Dođru, S. S. Y. (2010). The effectiveness of creative drama education on the teaching of social communication skills in mainstreamed students. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 2(2), 4475-4479.
- Florio, A. E. (1979). *Safety education* (5 ed.). New York: Mc Graw-Hill Book Company.
- Gatheridge, B. J., Miltenberger, R. G., Huneke, D. F., Satterlund, M. J., Mattern, A. R., Johnson, B. M., & Flessner, C. A. (2004). Comparison of two programs to teach firearm injury prevention skills to 6-and 7-year-old children. *Pediatrics*, 114(3), e294-e299.
- Ginsburg, H., & Opper, S. P. s. (1969). *Theory of Intellectual Development: An Introduction: Englewood Cliff*. New York: Prentice-Hall, Inc.
- Gordon, R. A. (1989). Intention and Expectation Measures as Predictors of Academic Performance¹. *Journal of Applied Social Psychology*, 19(5), 405-415.
- Grainger, T., & Kendall-Seatter, S. (2003). Drama and spirituality: Reflective connections. *International Journal of Children's Spirituality*, 8(1), 25-32.
- Gunby, K. V., Carr, J. E., & LeBlanc, L. A. (2010). Teaching abduction-prevention skills to children with autism. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 43(1), 107-112.
- Haque, N. U. (1977). An economic analysis of personal earnings in Rawalpindi City. *The Pakistan Development Review*, 16(4), 353-382.
- Himle, M. B., Miltenberger, R. G., Flessner, C., & Gatheridge, B. (2004). Teaching safety skills to children to prevent gun play. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 37(1), 1-9.
- Himle, M. B., Miltenberger, R. G., Gatheridge, B. J., & Flessner, C. A. (2004). An evaluation of two procedures for training skills to prevent gun play in children. *Pediatrics*, 113(1), 70-77.
- Hulse, G., English, D., Milne, E., & Holman, C. (1999). The quantification of mortality resulting from the regular use of illicit opiates. *Addiction*, 94(2), 221-229.
- Jim, R. (2009). *South carolina academic standards for health and safety education*. NewYork: Routledge.
- Johnson, B. M., Miltenberger, R. G., Knudson, P., Egemo-Helm, K., Kelso, P., Jostad, C., & Langley, L. (2006). A preliminary evaluation of two behavioral skills training

procedures for teaching abduction-prevention skills to schoolchildren.

Journal of Applied Behavior Analysis, 39(1), 25-34.

Kambouri, M., & Michaelides, A. (2014). Using drama techniques for the teaching of early years science: A case study. *Journal of Emergent Science*, 7, 7-14.

Kelso, P. D., Miltenberger, R. G., Waters, M. A., Egemo-Helm, K., & Bagne, A. G. (2007). Teaching skills to second and third grade children to prevent gun play: A comparison of procedures. *Education and Treatment of Children*, 30(3), 29-48.

Lobman, C., & Lundquist, M. (2007). *Unscripted learning: Using improv activities across the K-8 curriculum*: Teachers College Pr.

Lowrance, W. W. (1976). Of Acceptable Risk: Science and the Determination of Safety.

McGregor, D., & Precious, W. (2012). Dramatic Science at Key Stage 1: Modelling Ideas within an Olympics Theme. *Primary Science*, 123, 10-13.

McGregor, D., & Precious, W. (2014). *Dramatic science: inspired ideas for teaching science using drama ages 5-11*. New York: Routledge.

Meighan, R. (2011). *Drama start, drama activities, plays and monologues for young children*. Dublin: JemBooks.

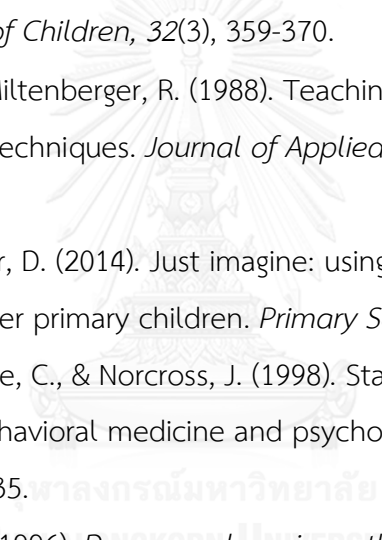
Michigan Stage Board of Education. (2013). *Early childhood standard of quality for prekindergarten*. Michigan: Michigan Stage Board of Education.

Miltenberger, R., Gross, A., Knudson, P., Bosch, A., Jostad, C., & Breitwieser, C. B. (2009). Evaluating behavioral skills training with and without simulated in situ training for teaching safety skills to children. *Education and Treatment of Children*, 32(1), 63-75.

Miltenberger, R. G. (2008). Teaching safety skills to children: Prevention of firearm injury as an exemplar of best practice in assessment, training, and generalization of safety skills. *Behavior Analysis in Practice*, 1(1), 30.

Mobley, C. E., & Evashevski, J. (2000). Evaluating health and safety knowledge of preschoolers: assessing their early start to being health smart. *Journal of Pediatric Health Care*, 14(4), 160-165.

Neelands, J., & Goode, T. (1990). 2000. *Structuring drama work: a handbook of available forms in theatre and drama*. New York: Routledge.

- New York state council on children and families. (2009). *Nys early childhood plan: ensuring a great start for every child* (R. G. Frawley & R. M. de Long Eds.). New York: Health Resources and Services Administration, Department of Health and Human Services.
- Nunnally Jr, J. C. (1959). *Tests and measurement*. New York: Routledge.
- O'Toole, J., Stinson, M., & Moore, T. (2009). *Drama and Curriculum: A Giant at the door* (Landscapes: the Arts, Aesthetics and Education). London: Springer.
- Pan-Skadden, J., Wilder, D. A., Sparling, J., Severtson, E., Donaldson, J., Postma, N., . . . Neidert, P. (2009). The use of behavioral skills training and in-situ training to teach children to solicit help when lost: A preliminary investigation. *Education and Treatment of Children, 32*(3), 359-370.
- Poche, C., Yoder, P., & Miltenberger, R. (1988). Teaching self-protection to children using television techniques. *Journal of Applied Behavior Analysis, 21*(3), 253-261.
- Precious, W., & McGregor, D. (2014). Just imagine: using drama to support science learning with older primary children. *Primary Science, 132*, 35-37.
- Prochaska, J., DiClemente, C., & Norcross, J. (1998). Stages of change: Prescriptive guidelines for behavioral medicine and psychotherapy. *Psychologist's desk reference, 220-235*.
- Rubin, J., & Merrion, M. (1996). *Drama and music methods*. Linnet Professional Publications.
- Sergei, M. D. (1991). Lung is the target organ for a monoclonal antibody to angiotensin-converting enzyme. *Lung, 64*(1), 118.
- Sergi, L. (1991). *Dramatic expression and child education*. Athens: Gutenberg.
- Sewell, K., & Gaines, S. (1992). A developmental approach to childhood safety education. *Pediatric nursing, 19*(5), 464-466.
- Smith, L. W., & Austen, J. (1983). *the Drama of woman*. Basingstoke and London: MacMillan.
- Smith, S., & Ericson, E. (2009). Using immersive game-based virtual reality to teach fire-safety skills to children. *Virtual reality, 13*(2), 87-99.

- Taylor, K. (2000). Using drama as a tool for educating young people about accessing health services—a comparison of two approaches. *Health Education, 100*(4), 168-174.
- Thygerson, A. L. (1986). *Safety*: New Jersey: Prentice Hall.
- Ting, K.-y. (2013). Reflections on a Teacher-In-Role Approach in the Classroom. *Asian Social Science, 9*(15), 1.
- Vanselow, N. R., & Hanley, G. P. (2014). An evaluation of computerized behavioral skills training to teach safety skills to young children. *Journal of Applied Behavior Analysis, 47*(1), 51-69.
- Varelas, M., Pappas, C. C., Tucker-Raymond, E., Kane, J., Hankes, J., Ortiz, I., & Keblawe-Shamah, N. (2010). Drama activities as ideational resources for primary-grade children in urban science classrooms. *Journal of Research in Science Teaching, 47*(3), 302-325.
- Vartiainen, E., Pennanen, M., Haukkala, A., Tossavainen, K., & Lehtovuori, R. (2004). Effects of smoking prevention program in the secondary schools in Helsinki. *Suom Laakaril, 58*, 4831-4835.
- Willard, H. H., & Furman, N. H. (1940). *Elementary quantitative analysis; theory and practice*. New Jersey: Prentice Hall.
- Winston, J., & Tandy, M. (2009). *Beginning drama 4-11 third edition*. Newyork: Routledge.
- Wurtele, S. K., Kast, L. C., Miller-Perrin, C. L., & Kondrick, P. A. (1989). Comparison of programs for teaching personal safety skills to preschoolers. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 57*(4), 505.
- Yost, P. C. (1972). *Teaching safety in the elementary school*. D.C: A National Affiliate of the National Education Association.

ภาคผนวก

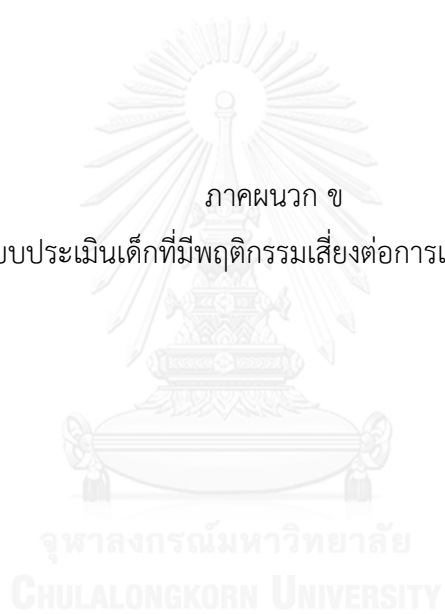
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยและแผนการจัดกิจกรรม

1. รองศาสตราจารย์ นพ.อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์	ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริม ความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บ ในเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะ แพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลวรรณ ตังธนากานนท์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการวัดและการ ประเมินผลทางการศึกษา คณะครุ ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ เกตบุติ	ครูชำนาญการ โรงเรียนบ้านหนองกุงนูน ทัน อำเภอสองห้อง จังหวัดขอนแก่น
4. อาจารย์ ดร. นฤมล เนียมหอม	ครูระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ
5. อาจารย์ ธนัตถ์ จันทวาท	ผู้เชี่ยวชาญด้านละคร และละครสำหรับเด็ก

ภาคผนวก ข
แบบประเมินเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

สำหรับครูอนุบาล

แบบประเมินเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

คำชี้แจง

1. แบบประเมินเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการทำวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กอายุ 4 ปี
2. แบบประเมินฉบับนี้วัตถุประสงค์ เพื่อคัดเลือกเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ
3. พิจารณาลักษณะพฤติกรรมของเด็กรายบุคคล แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับลักษณะหรือพฤติกรรมของเด็ก ถ้าเด็กมีลักษณะหรือพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้ให้ทำเครื่องหมายลงในช่อง “ใช่” ถ้าเด็กไม่มีลักษณะหรือพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้ให้ทำเครื่องหมายลงในช่อง “ไม่ใช่”

คำจำกัดความของเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

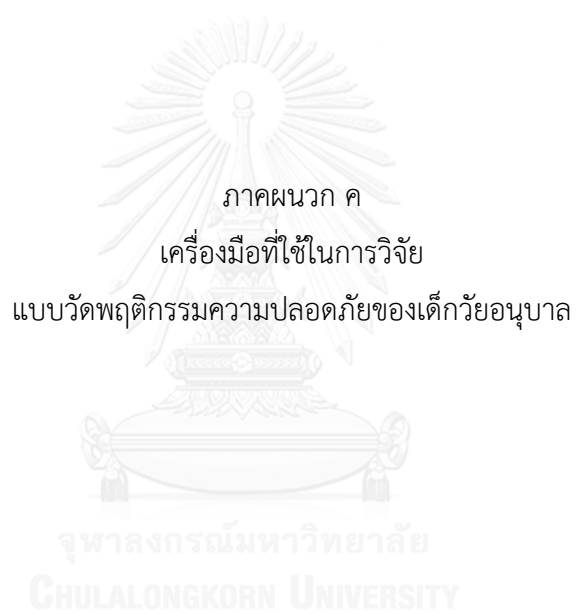
เด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ หมายถึง เด็กที่มีลักษณะหรือแนวโน้มของพฤติกรรมที่นำไปสู่การบาดเจ็บและอันตรายทั้งต่อตนเองหรือผู้อื่นใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ร้องรอยการบาดเจ็บตามร่างกายจากอุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย เด็กที่มีพฤติกรรมรุนแรง และการไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย

- 1) ร้องรอยการบาดเจ็บตามร่างกายจากอุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ หมายถึง ลักษณะที่ปรากฏให้เห็นบนร่างกายของเด็กอันเกิดจากความประมาท ไม่ระมัดระวังอันนำไปสู่อันตรายหรือการเกิดอุบัติเหตุ เช่น บาดแผลถลอก รอยฟกช้ำ หัวโน
- 2) พฤติกรรมรุนแรง หมายถึง เด็กที่มักใช้กำลังจนทำให้เกิดอันตรายกับตนเองและผู้อื่น เช่น การเล่นกับเพื่อนด้วยความรุนแรง การเล่นต่อสู้ การทำร้ายผู้อื่น การปีนป่ายในที่ที่ไม่เหมาะสม การเล่นโลดโผน การทำลายสิ่งของ
- 3) การไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย หมายถึง เด็กที่มักถูกรูว่ากล่าวตักเตือนหรือลงโทษอันเนื่องมาจากการไม่ปฏิบัติตามกฎของห้องเรียนหรือโรงเรียนอันนำไปสู่อันตรายหรือการเกิดอุบัติเหตุ เช่น มักใช้การวิ่งแทนการเดิน วิ่งขึ้นลงบันได ใช้นิ้วแหย่เล่นในช่องหรือรูที่สามารถใช้นิ้วแหย่ได้ หยิบจับสิ่งของมีคม กระโดดขึ้นลงจากโต๊ะหรือเก้าอี้ หยิบสิ่งแปลกปลอมเข้าปาก

เกณฑ์การพิจารณา

ถ้าตอบว่าใช่มากกว่า 1 ข้อ แสดงว่าเด็กมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

แบบวัดพฤติกรรมการความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

คำชี้แจง

แบบวัดพฤติกรรมการความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความรู้เรื่องความปลอดภัย และการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล โดยมีเนื้อหา 2 หมวด คือ เรื่องความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน ได้แก่ สารพิษและคนแปลกหน้า และ เรื่องความปลอดภัยจากการใช้ถนน ได้แก่ การใช้ทางเท้า การข้ามถนน และการโดยสารยานพาหนะ โดยแบบวัดพฤติกรรมการปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล แบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล และตอนที่ 2 การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ตอนที่ 1 ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบวัดความรู้มีลักษณะเป็นข้อคำถามและคำตอบให้เลือกตอบ 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ คะแนนรวม 10 คะแนน แบ่งเป็นการวัดความรู้เรื่องความปลอดภัยในบ้านจำนวน 4 ข้อ และความปลอดภัยจากการใช้ถนนจำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบวัดการปฏิบัติที่มีลักษณะเป็นคำสั่งเชิงปฏิบัติการภายใต้สถานการณ์จำลอง ทั้งรายบุคคล และรายกลุ่ม จำนวน 5 สถานการณ์ ประกอบด้วย สถานการณ์ความปลอดภัยในบ้าน จำนวน 2 สถานการณ์ สถานการณ์ความปลอดภัยจากการใช้ถนน จำนวน 3 สถานการณ์ คะแนนรวม 15 คะแนน

ตอนที่ 1 ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

คำชี้แจง

ตอนที่ 1 ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลโดยมีเนื้อหา 2 หมวด คือ เรื่องความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน ได้แก่ สารพิษและคนแปลกหน้า และ เรื่องความปลอดภัยจากการใช้ถนน ได้แก่ การใช้ทางเท้า การข้ามถนน และการโดยสารยานพาหนะ เป็นแบบวัดความรู้มีลักษณะเป็นข้อคำถามและคำตอบให้เลือกตอบ 2 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ คะแนนรวม 10 คะแนน แบ่งเป็นการวัดความรู้เรื่องความปลอดภัยในบ้านจำนวน 4 ข้อ และความปลอดภัยจากการใช้ถนนจำนวน 6 ข้อ

ระยะเวลาในการใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ผู้จัดทำการวัดความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จำนวน 10 ข้อ ระยะเวลาที่ใช้วัด 10 – 15 นาที

การเตรียมตัวก่อนใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

1. ศึกษาวิธีใช้แบบวัดแบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล และเกณฑ์การให้คะแนนให้เข้าใจ
2. จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อม โดยสถานที่ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนั้นต้องเป็นสถานที่ที่ปราศจากเสียง และสิ่งรบกวนจากสภาพแวดล้อมภายนอก
3. ปฏิบัติตามรายละเอียดในการใช้แบบวัดตามเกณฑ์การให้คะแนน
4. บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกความรู้ เรื่อง ความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ข้อปฏิบัติในการใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

1. ศึกษาข้อคำถามและคำตอบของแบบวัดความรู้ เรื่อง ความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล
2. ทำการวัดเด็กครั้งละ 1 คน ในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้
3. ผู้วัดอ่านข้อคำถามพร้อมแสดงภาพพฤติกรรมความปลอดภัยให้เด็กดู เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจแล้วจึงอ่านคำตอบพร้อมแสดงภาพคำตอบทีละ 1 ภาพ จนครบทุกภาพ ถือเป็นสิ้นสุดการวัด
4. บันทึกคะแนนในแต่ละข้อลงในแบบบันทึกคะแนนความรู้ เรื่อง ความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลจากนั้นคำนวณหาค่าคะแนนรวมการวัดความรู้ เรื่อง ความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

การให้คะแนนแบบวัดความรู้ เรื่อง ความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

1 คะแนน หมายถึง เด็กสามารถเลือกภาพการแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยที่ถูกต้องตามสถานการณ์

0 คะแนน หมายถึง เด็กไม่สามารถเลือกภาพการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องตามสถานการณ์

วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการวัด

1. บัตรภาพคำถามสีขาว-ดำเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่ปลอดภัยและไม่ปลอดภัย ขนาด A6 105 x 148 มิลลิเมตร จำนวน 10 ภาพ
2. บัตรภาพคำตอบสีขาว-ดำเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่ปลอดภัยและไม่ปลอดภัย ขนาด A6 105 x 148 มิลลิเมตร จำนวน 20 ภาพ
3. แบบบันทึกคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ตอนที่ 1 ความรู้เรื่องความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
1	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “เด็กชายคนนี้แสบปาก และปวดท้อง” (ภาพเด็กชายเอามือแตะที่ปากเพราะรู้สึกแสบปาก และเอามืออีกข้างจับที่ท้องเพราะรู้สึกปวดท้อง) คำถาม: “ทำไมเขาจึงแสบปากและปวดท้อง” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าเป็นเพราะสาเหตุใดระหว่าง “เขาหยิบขวดน้ำยาทำความสะอาดพื้นในห้องน้ำขึ้นมาดื่ม หรือเขาหยิบถุงผงซักฟอกในห้องน้ำขึ้นมาดม” คำตอบ: เขาหยิบขวดน้ำยาทำความสะอาดพื้นในห้องน้ำมาดื่ม	

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
2	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “เด็กชายคนนี้หยิบก้อนดับกลิ่นในห้องน้ำมาดม” (ภาพเด็กชายเดินไปเข้าห้องน้ำและเห็นที่ดับกลิ่นในห้องน้ำจึงหยิบขึ้นมาดมว่าจะเป็นอย่างไร) คำถาม: “เด็กชายคนนี้หยิบก้อนดับกลิ่นในห้องน้ำมาดม จะเกิดอะไรขึ้นกับเขา” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าระหว่าง “เขารู้สึกแสบจมูกและหายใจไม่ออก หรือเขาหรือสีกปวดท้อง” คำตอบ: แสบจมูกและหายใจไม่ออก	

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
3	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร”	คำตอบ: “เด็กหญิงถูกทำร้ายร่างกาย”(ภาพเด็กหญิงถูกทำร้ายจนเลือดออกและลงไปในอนที่พื้น) คำถาม: “ทำไมเธอจึงถูกคนแปลกหน้าทำร้ายร่างกาย” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจและถามต่อว่าเป็นเพราะสาเหตุใดระหว่าง “เมื่อเด็กหญิงเจอคนแปลกหน้าแล้วเธอรับขนมและขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้า หรือ เมื่อเด็กหญิงเจอคนแปลกหน้าแล้วเธอรังไปหาคุณครูที่อยู่ใกล้ ๆ และบอกว่ามีคนแปลกหน้าเข้ามาในโรงเรียน ” คำตอบ: รับขนมและขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้า

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
4	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “เด็กหญิงคนนี้บอกที่อยู่ของตนให้คนแปลกหน้ารู้”(ภาพคนแปลกหน้าเดินมาถามเด็กหญิงขณะที่เธอเดินกลับบ้านว่าบ้านของหนูอยู่ที่ไหน เธอจึงชี้ไปที่บ้านของเธอให้คนแปลกหน้าเห็น) คำถาม: “เด็กหญิงคนนี้บอกที่อยู่ของตนให้คนแปลกหน้ารู้ จะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าระหว่าง “เมื่อคนแปลกหน้ารู้ว่าบ้านของเธออยู่ที่ไหนจึงพาเธอเดินไปส่งที่บ้าน หรือ เมื่อคนแปลกหน้ารู้ว่าบ้านของเธออยู่ที่ไหนเธอก็จะถูกคนแปลกหน้าลักพาตัวไปจากในบ้าน”	คำตอบ: ถูกคนแปลกหน้าลักพาตัวไปจากในบ้าน

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
5	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “สะดุด และหกล้มบนทางเท้า”(ภาพเด็กชายสะดุดและหกล้มบนทางเท้าในโรงเรียน) คำถาม: “เหตุใดเด็กชายคนนี้จะสะดุด และหกล้มบนทางเท้า” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิด ตัดสินใจ และถามต่อว่าเป็นเพราะสาเหตุใดระหว่าง “เด็กชายสะดุดและหกล้มบนทางเท้าในโรงเรียนเพราะเขากับเพื่อนวิ่งเล่นกันบนทางเท้า หรือ เด็กชายสะดุดและหกล้มบนทางเท้าในโรงเรียนเพราะเดินจูงมือผู้ใหญ่เมื่อใช้ทางเท้า” คำตอบ: วิ่งเล่นกับเพื่อนบนถนน	

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
6	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “เด็กชายคนนี้กับเพื่อนเล่นโยนลูกบอลบนทางเท้า และลูกบอลกระเด็นไปกลางถนน เขาจะเดินไปเก็บลูกบอล” คำถาม: “เด็กชายคนนี้กับเพื่อนเล่นโยนลูกบอลบนทางเท้า และลูกบอลกระเด็นไปกลางถนน ถ้าเขาเดินไปเก็บลูกบอล จะเกิดอะไรขึ้นกับเขา” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าระหว่าง “เขาถูกรถบนถนนขณะลงไปเก็บลูกบอลกลางถนน หรือ รถบนถนนจอดให้เด็กลงไปเก็บลูกบอลบนถนน” คำตอบ: ถูกรถบนถนนขณะลงไปเก็บลูกบอลกลางถนน	

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
7	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “เด็กหญิงถูกรถชน” (ภาพเด็กหญิงถูกรถที่กำลังขับมาบนถนนชนบาดเจ็บ กลางถนน) คำถาม: “เหตุใดเธอจึงถูกรถชน” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าเป็น เพราะสาเหตุใดระหว่าง “เธอข้ามถนนบริเวณทางข้ามหน้าโรงเรียนที่มีผู้ใหญ่ดูแล หรือ เธอรวิ่งข้ามถนนโดยไม่ใช้ทางม้าลาย” คำตอบ : เธอรวิ่งข้ามถนนก่อนถึงทางม้าลายโดยล่ำพั้ง	

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
8	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร”	คำตอบ: “เด็กหญิงวิ่งข้ามถนนไม่ใช่สะพานลอย”(ภาพเด็กหญิงต้องการข้ามถนนเธอมองเห็นสะพานลอยอยู่ไม่ไกล แต่เธอเลือกวิ่งข้ามถนน) คำถาม: “ถ้าเธอรวิ่งข้ามถนนแทนการใช้สะพานลอย จะเกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้นกับเธอ” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าระหว่าง “เธอจะถูกรถบนถนนชนบาดเจ็บขณะข้ามถนน หรือ รถที่ขับมาจะจอดและคนขับรถจะพาเธอข้ามถนน” คำตอบ: ถูกรถบนถนนชน

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
9	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “เด็กชายคนนี้ล้มหน้าคว่ำว่าบนรถประจำทาง” (ภาพเด็กชายล้มบนรถประจำทางเมื่อรถหยุดกระทันหัน) คำถาม: “เหตุใดเขาจึงล้มบนรถประจำทาง เมื่อรถหยุดกระทันหัน” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าเป็นเพราะสาเหตุใดระหว่าง “เขานั่งประจำที่บนเบาะนั่งขณะที่รถเคลื่อนที่ หรือ เขาวิ่งเล่นกับเพื่อนขณะที่รถเคลื่อนที่” คำตอบ: เขาวิ่งเล่นกับเพื่อนขณะที่รถเคลื่อนที่	

ข้อ	คำถาม	คำตอบ
10	คำถาม: “ภาพนี้คือภาพอะไร” คำตอบ: “ชายคนนี้ขับขี่รถจักรยานยนต์ ไม่สวมหมวกนิรภัย กำลังจะชนกับรถที่กำลังขับออกมาจากซอย คำถาม: “ชายคนนี้ขับขี่รถมาด้วยความเร็วสูง แล้วไม่สวมหมวกนิรภัย เมื่อชนกับรถที่ขับออกมาจากซอย เด็กคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา” เว้นช่วงเวลาให้เด็กคิดตัดสินใจ และถามต่อว่าระหว่าง “เขาลงไปนอนบาดเจ็บศีรษะกระแทกพื้นเลือดออกอยู่บนพื้น หรือ รถยนต์หยุดให้เขาขี่จักรยานยนต์ผ่านไปก่อน”	คำตอบ: เขาลงไปนอนบาดเจ็บศีรษะกระแทกพื้นเลือดออกอยู่บนพื้น

ตอนที่ 2 การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

คำชี้แจง

ตอนที่ 2 การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล โดยมีเนื้อหา 2 หมวด คือ เรื่องความปลอดภัยในบ้าน และโรงเรียน ได้แก่ สารพิษและคนแปลกหน้า และ เรื่องความปลอดภัยจากการใช้ถนน ได้แก่ การใช้ทางเท้า การข้ามถนน และการโดยสารยานพาหนะ เป็นแบบวัดการปฏิบัติที่มีลักษณะเป็นคำสั่งเชิงปฏิบัติการภายใต้สถานการณ์จำลอง ทั้งรายบุคคล และรายกลุ่ม จำนวน 5 สถานการณ์ ประกอบด้วย สถานการณ์ความปลอดภัยในบ้าน จำนวน 2 สถานการณ์ สถานการณ์ความปลอดภัยจากการใช้ถนน จำนวน 3 สถานการณ์ คะแนนรวม 15 คะแนน

ระยะเวลาในการใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ผู้วัดทำการวัดการปฏิบัติตนให้ปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล จำนวน 5 สถานการณ์ สถานการณ์ละ 5-7 นาที

การเตรียมตัวก่อนใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

1. ศึกษาวิธีใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล และเกณฑ์การให้คะแนนให้เข้าใจ
2. จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อม โดยสถานที่ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนั้นต้องเป็นสถานที่จัดเตรียมขึ้นเฉพาะ หรือ สถานจริง
3. ปฏิบัติตามรายละเอียดในการใช้แบบวัดตามเกณฑ์การให้คะแนน
4. บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ข้อปฏิบัติในการใช้แบบวัดพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

1. ทำการวัดเด็กครั้งละ 1 คน หรือเป็นกลุ่มตามสถานการณ์และสถานที่ที่จัดเตรียมไว้
2. ผู้วัดอธิบายสถานการณ์ และให้เด็กแสดงพฤติกรรมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนด ระยะเวลาที่ใช้ในการประเมินแต่ละสถานการณ์คือ 5-7 นาที ถือเป็นสิ้นสุดการวัด
3. บันทึกคะแนนพฤติกรรมที่พบในแบบบันทึกคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลจากนั้นคำนวณหาคะแนนรวมพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาล

ข้อที่ 1 ความปลอดภัยจากสารพิษ

1.1 การประเมิน: กลุ่ม 16 คน

1.2 สถานการณ์: ผู้วัดให้เด็กเข้าไปเล่นในห้องที่มีของเล่นและสารพิษวางปนกัน โดยกล่าวว่า “ในห้องมีของเล่นวางอยู่ในตะกร้า ครูอนุญาตให้เด็ก ๆ เข้าไปเล่นในห้องได้”

1.3 พฤติกรรมที่ต้องการวัด คือ

- 1) ไม่หยิบหรือจับภาชนะบรรจุสารพิษ
- 2) ไม่สัมผัสสารพิษที่รั่วไหล
- 3) เดินหนีจากบริเวณที่มีสารพิษ

1.4 การให้คะแนน

0 หมายถึง หยิบหรือจับภาชนะบรรจุสารพิษ เดินเข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล สัมผัสสารพิษที่รั่วไหล และเดินกลับไปนั่งเล่นของเล่น

1 หมายถึง หยิบหรือจับภาชนะบรรจุสารพิษ เดินเข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล ไม่สัมผัสสารพิษที่รั่วไหล และเดินกลับไปนั่งเล่นของเล่น

2 หมายถึง ไม่หยิบหรือจับภาชนะบรรจุสารพิษ เดินเข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล ไม่สัมผัสสารพิษที่รั่วไหล และเดินกลับไปนั่งเล่นของเล่น

3 หมายถึง ไม่หยิบหรือจับภาชนะบรรจุสารพิษ ไม่เดินเข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล ไม่สัมผัสสารพิษที่รั่วไหล และเดินกลับไปนั่งเล่นของเล่น

1.5 การจัดเตรียมสถานการณ์

โดยใช้ห้องที่จัดเตรียมไว้ภายในห้อง จัดวางตะกร้าใส่ของเล่นจำนวน 3 ตะกร้า ประกอบด้วย ตะกร้าที่ 1 ใส่ของเล่นตัวต่อชิ้นใหญ่ ตะกร้าที่ 2 ใส่สารพิษ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดพื้น ขวดผงซักฟอก สเปรย์กำจัดมดและแมลงสาบ แชมพู สเปรย์ดับกลิ่น น้ำยาขัดพื้น และสบู่อ่อน ตะกร้าที่ 3 ใส่ของเล่นพลาสติก และตะกร้าที่ 4 ใส่บล็อกไม้ นำโต๊ะมาจัดเรียงเพื่อวางของ ผงซักฟอก ขวดน้ำยาล้างจาน ขวดน้ำมันเบนซิน ขวดยาฆ่าหญ้า ขวดยาฆ่าแมลง ขวดแอลกอฮอล์ ขวดน้ำเปล่า ขวดน้ำมะนาว ถู๊ก้อนดับกลิ่น ถู๊ก้อนมาร์ชเมลโล่ ถาดกวาดคัทหนู สเปรย์กำจัดมด ยาอมบ้วนปาก และขวดโลชั่นบำรุงผิว เป็นต้น

1.6 ภาพประกอบ

หมายเลข 1 ของเล่นตัวต่อชิ้นใหญ่ หมายเลข 2 ตะกร้าใส่สารพิษ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดพื้น ขวดผงซักฟอก สเปรย์กำจัดมดและแมลงสาบ แชมพู สเปรย์ดับกลิ่น น้ำยาขัดพื้น และสบู่อ่อน หมายเลข 3 ของเล่นพลาสติก หมายเลข 4 บล็อกไม้ หมายเลข 5 โต๊ะวางถุงผงซักฟอก ขวดน้ำยาล้างจาน ขวดน้ำมันเบนซิน ขวดยาฆ่าหญ้า ขวดยาฆ่าแมลง ขวดแอลกอฮอล์ ขวดน้ำเปล่า ขวดน้ำมะนาว ถังก้อนดับกลิ่น ถังมาร์ชเมลโล่ ถาดกาวตักหนู สเปรย์กำจัดมด ยาอมบ้วนปาก และขวดโลชั่นบำรุงผิว

ข้อที่ 2 ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า

2.1 การประเมิน: กลุ่ม 16 คน

2.2 สถานการณ์: ผู้วัดให้เด็กเข้าไปเล่นในสนามเด็กเล่นหลังเวลาเลิกเรียน ขณะเด็กกำลังเล่นเครื่องเล่นให้ชายสวมหมวกแก๊ปเป็นคนแปลกหน้าเข้ามาที่สนามเด็กเล่นเดินเข้าไปพูดคุยกับเด็ก และยื่นขนมให้เด็ก ๆ ดังนี้

ผู้วัด: ครูจะให้เด็ก ๆ ไปเล่นที่สนามเด็กเล่น แต่ถ้าเด็ก ๆ เห็นคนที่ไม่เคยเห็นมาก่อนให้รีบมาบอกคุณครู

ผู้วัดให้เด็ก ๆ เข้าไปเล่นในสนามเด็กเล่น ขณะเด็กกำลังเล่นเครื่องเล่นอยู่ให้ชายแปลกหน้าที่เด็กไม่รู้จัก แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีสุภาพ กางเกงขายาวสีดำซึ่งครูระดับมัธยมเข้ามาที่สนามเด็กเล่น โดยชายแปลกหน้าถือถุงขนมขบเคี้ยว และลูกอม และเดินเข้าไปพูดคุยกับเด็กขณะเด็กกำลังเล่นเครื่องเล่น ดังนี้

คนแปลกหน้า : “หนูชื่ออะไรครับ”

คนแปลกหน้า : “เด็ก ๆ หิวกันรึยัง อามีขนมมาแจกเด็ก ๆ ด้วย มีใครอยากกินขนมบ้าง”

(คนแปลกหน้าทำท่าทางจะแจกขนมให้กับเด็ก ๆ)

คนแปลกหน้า : “ขนมที่อาเอามาแจกเด็ก ๆ อาจจะไม่พอกับเด็กทุกคน ในรถของอา ยังมีขนมและลูกอมเยอะแยะเลย เด็ก ๆ อยากได้ขนมไปกินไหมครับ ถ้าอยากไปเดินตาอาเลย”

(คนแปลกหน้าเดินนำเด็ก ๆ ออกจากสนามเด็กเล่น)

(หลังจากเด็กเดินตามคนแปลกหน้าออกจากสนามเด็กเล่นให้คุณครูเดินเข้าไปหาเด็ก ๆ และพาเด็กกลับเข้ามาในสนามเด็กเล่น และคนแปลกหน้าเมื่อเห็นครูเดินมาให้ทำท่าเดินหนีไป)

หมายเหตุ: หากเด็กไม่สามารถแสดงพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากคนแปลกหน้าได้ภายใน 15 วินาที ครูจะต้องเข้าไปช่วยเด็ก และเมื่อเด็กไม่แสดงการตอบรับจากคนแปลกหน้า ครูที่สวมบทบาทเป็นคนแปลกหน้าต้องเดินหนีไป

2.3 พฤติกรรมที่ต้องการวัด คือ

- 1) ไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า
- 2) ไม่รับขนมจากคนแปลกหน้า
- 3) เดินหนีจากคนแปลกหน้า
- 4) สื่อสารกับผู้ใหญ่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2.4 การให้คะแนน

0 หมายถึง พุดคุยกับคนแปลกหน้า รับขนมจากคนแปลกหน้า และเดินไปกับคนแปลกหน้า

1 หมายถึง ไม่พุดคุยกับคนแปลกหน้า รับขนมจากคนแปลกหน้า และยืนเฉย ๆ อยู่กับที่

2 หมายถึง ไม่พุดคุยกับคนแปลกหน้า ไม่รับขนมจากคนแปลกหน้า เดินหนีจากคนแปลกหน้า แต่ไม่สามารถบอกหรือเล่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับครูได้

3 หมายถึง ไม่พุดคุยกับคนแปลกหน้า ไม่รับขนมจากคนแปลกหน้า เดินหนีจากคนแปลกหน้า และบอกหรือเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2.5 การจัดเตรียมสถานการณ์

โดยใช้สถานที่จริงในสนามเด็กเล่นช่วงเวลาหลังเลิกเรียน

ข้อที่ 3 ความปลอดภัยจากทางเท้า

3.1 การประเมิน: รายกลุ่ม 8 คน

3.2 สถานการณ์: ผู้วัดให้เด็กเดินลงมาจากห้องเรียน และเดินตามทางเท้าบริเวณหน้าตึกเรียนอนุบาลเพื่อไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหาร ระยะทางเป็นเส้นตรงประมาณ 100 เมตร

3.3 พฤติกรรมที่ต้องการวัด คือ

- 1) เดินบนทางเท้า
- 2) เดินชิดด้านในของทางเท้าขณะใช้ทางเท้า
- 3) ไม่วิ่งแข่งหรือผลักเพื่อนขณะใช้ทางเท้า

3.4 การให้คะแนน คือ

0 หมายถึง วิ่งแข่งหรือผลักเพื่อนขณะใช้ทางเท้า ลงมาวิ่งบนถนน และวิ่งไปถึงโรงอาหาร

1 หมายถึง วิ่งแข่ง หรือผลักเพื่อนขณะใช้ทางเท้า ลงมาเดินบนถนน และวิ่งไปถึงโรงอาหาร

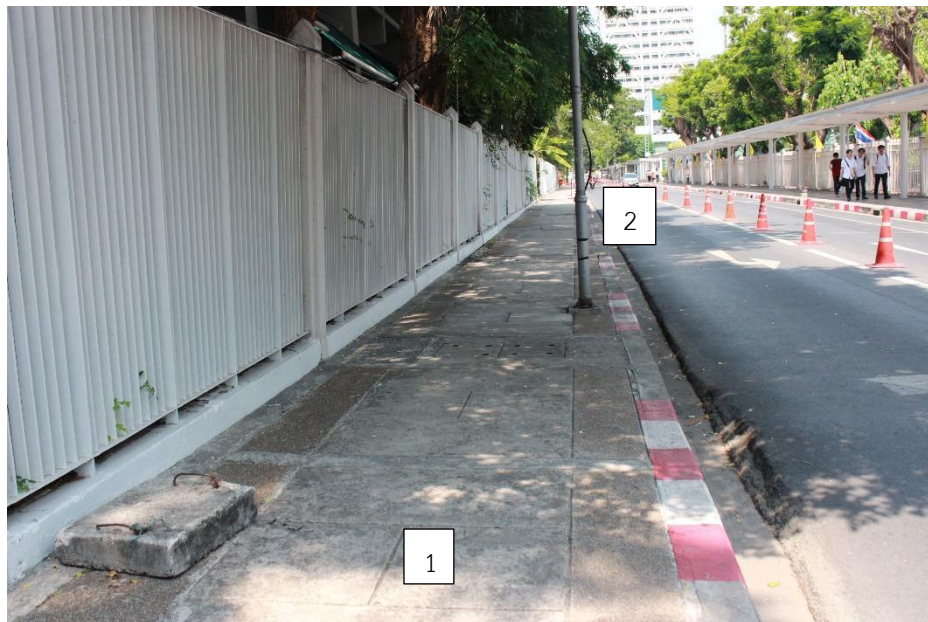
2 หมายถึง วิ่งหรือผลักเพื่อนขณะใช้ทางเท้า เดินด้านนอกของทางเท้าใกล้ถนน และวิ่งไปถึงโรงอาหาร

3 หมายถึง เดินบนทางเท้า เดินชิดด้านในของทางเท้า และเดินไปถึงโรงอาหาร

3.5 การจัดเตรียมสถานการณ์

โดยใช้สถานที่จริง คือ ทางเท้าหน้าอาคารเรียนอนุบาล

3.6 ภาพประกอบ

ระยะทางบนทางเท้าเป็นเส้นตรงประมาณ 100 เมตร ลักษณะของทางเท้าคือ ด้านซ้ายมือของทางเท้าเป็นรั้วที่กั้น ด้านขวามือของทางเท้าเป็นถนนสำหรับสัญจร โดยเด็กจะต้องเดินจากหมายเลข 1 ไปยังหมายเลข 2

ข้อที่ 4 ความปลอดภัยจากการข้ามถนน

4.1 การประเมิน: รายบุคคล

4.2 สถานการณ์: ผู้วัดให้เด็กข้ามถนนบริเวณทางม้าลายที่มีอาสาสมัครบริการข้ามถนนยืนอยู่บริเวณทางม้าลาย โดยผู้วัดกล่าวว่า “ครูอยากให้หนูข้ามถนนไปรอคุณครูที่ฝั่งตรงข้ามหน่อยค่ะ”

4.3 พฤติกรรมที่ต้องการวัด คือ

- 1) เลือกข้ามถนนในบริเวณที่จัดไว้
- 2) ขอร้องผู้ใหญ่เพื่อช่วยพาข้ามถนน
- 3) ข้ามถนนอย่างถูกวิธี ได้แก่
  - 3.1 ก่อนข้ามถนนให้หยุดที่ช่องทางเท้า
  - 3.2 มองตรวจสอบถนนทั้งสองทิศทางว่ามีรถมาหรือไม่
  - 3.3 ฟังเสียงว่ามีรถยนต์มาหรือไม่
  - 3.4 จับมือผู้ใหญ่ขณะข้ามถนนเสมอ
  - 3.5 เดินข้ามถนน ไม่วิ่ง

4.4 การให้คะแนน คือ

0 หมายถึง ไม่ข้ามถนนบริเวณทางข้ามที่จัดไว้ ข้ามถนนลำพังโดยไม่ขอร้องให้ผู้ใหญ่ช่วยพาข้าม ไม่หยุดที่ขอบทางเท้าก่อนข้ามถนน ไม่มองตรวจสอบถนนทั้งสองทิศทาง ไม่ฟังเสียงว่ามีรถยนต์มาหรือไม่ ไม่จับมือผู้ใหญ่ขณะข้ามถนน และวิ่งข้ามถนน

1 หมายถึง ข้ามถนนบริเวณทางข้ามที่จัดไว้ ข้ามถนนลำพังโดยไม่ขอร้องให้ผู้ใหญ่ช่วยพาข้าม

ข้ามถนนผิดวิธีและข้ามไปอีกฝั่งของถนนได้

2 หมายถึง ข้ามถนนบริเวณทางข้ามที่จัดไว้ ขอร้องให้ผู้ใหญ่ช่วยพาข้าม ข้ามถนนผิดวิธีและข้ามไปอีกฝั่งของถนนได้

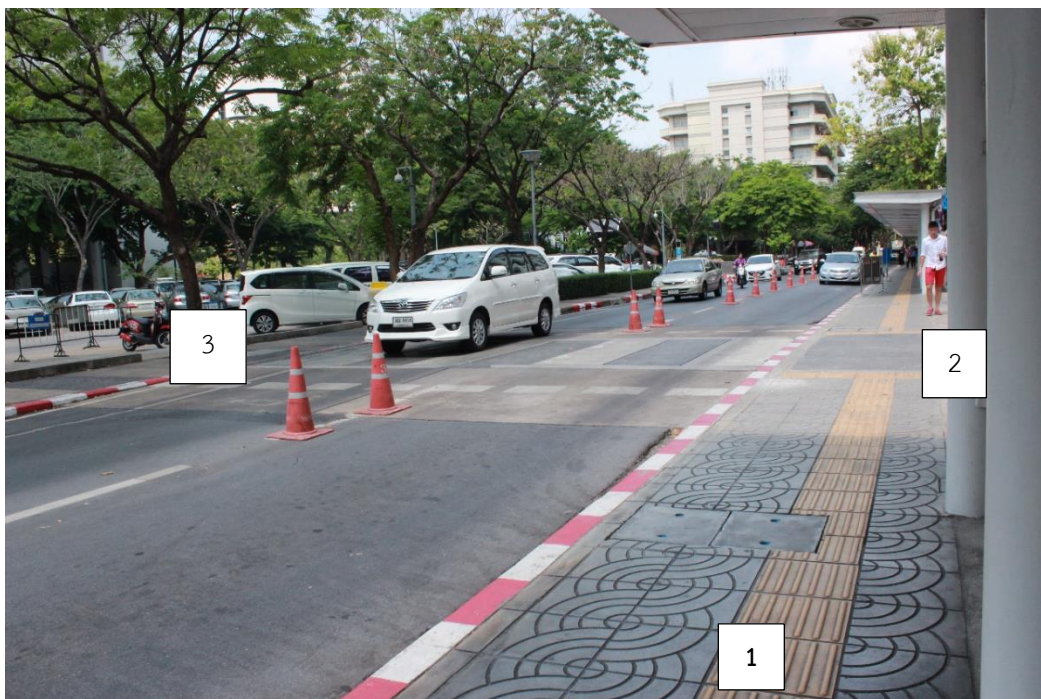
3 หมายถึง ข้ามถนนบริเวณทางข้ามที่จัดไว้ ขอร้องให้ผู้ใหญ่ช่วยพาข้าม ข้ามถนนอย่างถูกวิธี และข้ามไปอีกฝั่งของถนนได้

4.5 การจัดเตรียมสถานการณ์

โดยใช้สถานที่จริง คือ ทางม้าลายหน้าอาคารเรียนอนุบาล

4.6 ภาพประกอบ

หมายเลข 1 จุดที่ผู้วิจัยอธิบายสถานการณ์ให้กับเด็ก หมายเลข 2 คือ จุดที่อาสาสมัครบริการข้ามถนนบริเวณทางม้าลายยืนอยู่ หมายเลข 3 คือ จุดที่เด็กไปยืนรอหลังจากข้ามทางม้าลายไปแล้ว

ข้อที่ 5 ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ (รถประจำทาง)

5.1 การประเมิน: กลุ่ม 6 คน

5.2 สถานการณ์: ผู้วัดจำลองสถานการณ์โดยใช้ห้องที่จัดเตรียมไว้ซึ่งภายในห้องถูกจำลองให้เป็นรถประจำทาง โดยจำลองถนนด้วยเทปกาวสีดำตีเป็นถนนและเป็นเส้นกลางถนน และใช้รถประจำทางจำลองซึ่งภายในรถประจำทางสามารถบรรจุผู้โดยสารได้ 6 คน และให้เด็กแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์การเดินทางไปทัศนศึกษาออกสถานที่

ผู้วัด : “วันนี้ครูจะพาเด็ก ๆ ไปสวนสัตว์โดยรถประจำทาง และนี่คือ รถประจำทางที่พวกเราใช้ในการเดินทางครั้งนี้” (ครูชี้รถประจำทางให้เด็กดู)

ผู้วัด: “เมื่อทุกคนพร้อมแล้ว พวกเราขึ้นรถกันเลย” (ครูปล่อยให้เด็ก ๆ เดินขึ้นรถเลือกที่นั่งด้วยตนเอง ครูแบ่งที่นั่งกับเด็ก)

ผู้วัด: “รถออกได้” (ครูสังเกตพฤติกรรมของเด็กระหว่างการสวมบทบาทเป็นตัวละครในสถานการณ์ และเมื่อครบกำหนดเวลา 10 นาที)

ผู้วัด: “รถเลี้ยวซ้าย รถเลี้ยวขวา รถขับไปเจอสัญญาณไฟแดง รถขึ้นเนิน รถลงเนิน รถขับไปบนถนนขรุขระ รถตกหลุมบนถนน เด็ก ๆ เดินทางมาสวนสัตว์แล้ว ทุกคนเตรียมตัวลงจากรถได้

ผู้วัด: “รถหยุด ทุกคนลงจากรถได้” (ครูกล่าวขอบคุณเด็ก ๆ ที่ให้ความร่วมมือ)

5.3 พฤติกรรมที่ต้องการวัด คือ

- 1) นั่งประจำที่เมื่อโดยสารรถประจำทาง
- 2) ไม่วิ่งเล่นไปมาขณะรถเคลื่อนที่
- 3) ไม่ยื่นแขน มือ และศีรษะ ออกนอกกรอบขณะรถกำลังวิ่ง

5.4 การให้คะแนน

0 หมายถึง แย่งที่นั่งกับเพื่อนเมื่อโดยสารรถประจำทาง ลูกขึ้นและวิ่งเล่นในรถขณะรถเคลื่อนที่ ยื่นมือ แขน และศีรษะออกนอกหน้าต่างขณะรถวิ่ง

1 หมายถึง ไม่แย่งที่นั่งกับเพื่อนเมื่อโดยสารรถประจำทาง ลูกขึ้นและวิ่งเล่นในรถขณะรถเคลื่อนที่ ยื่นมือ แขน และศีรษะออกนอกหน้าต่างขณะรถวิ่ง

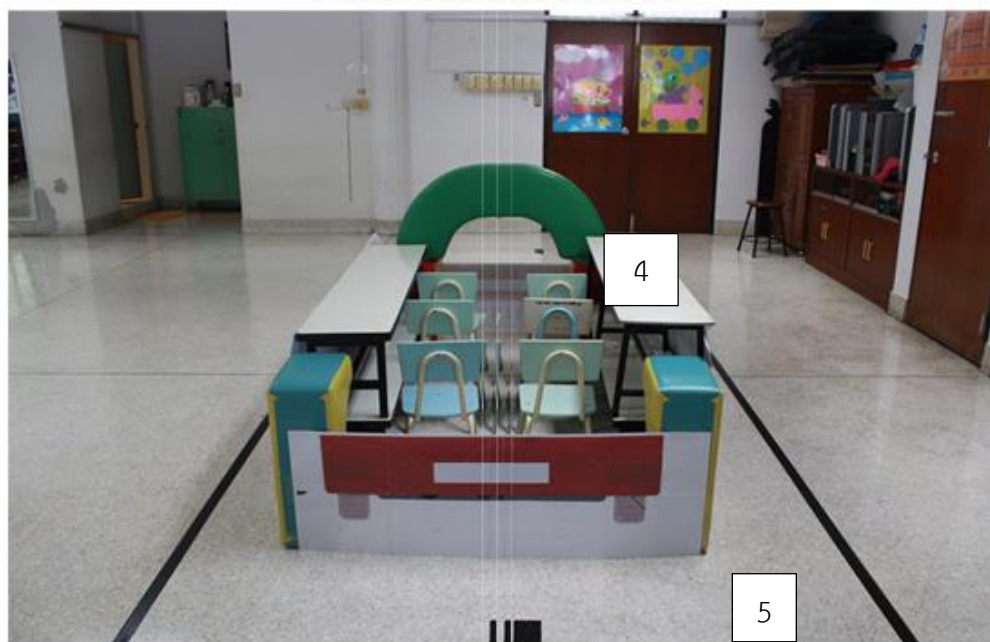
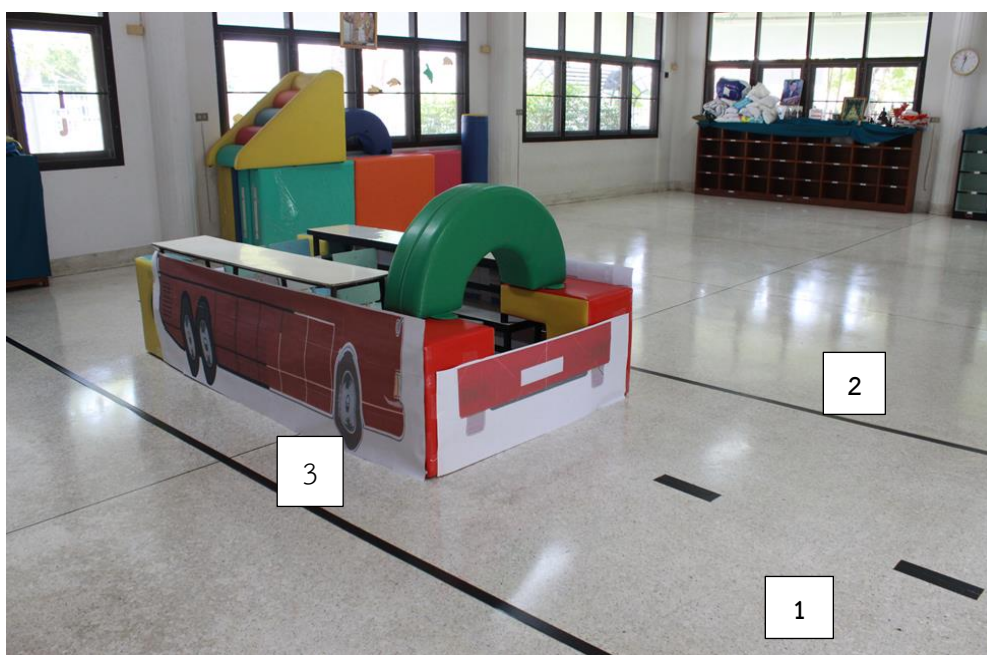
2 หมายถึง นั่งประจำที่เมื่อโดยสารรถประจำทาง ไม่วิ่งเล่นในรถขณะรถเคลื่อนที่ ยื่นมือ แขน และศีรษะออกนอกหน้าต่างขณะรถวิ่ง

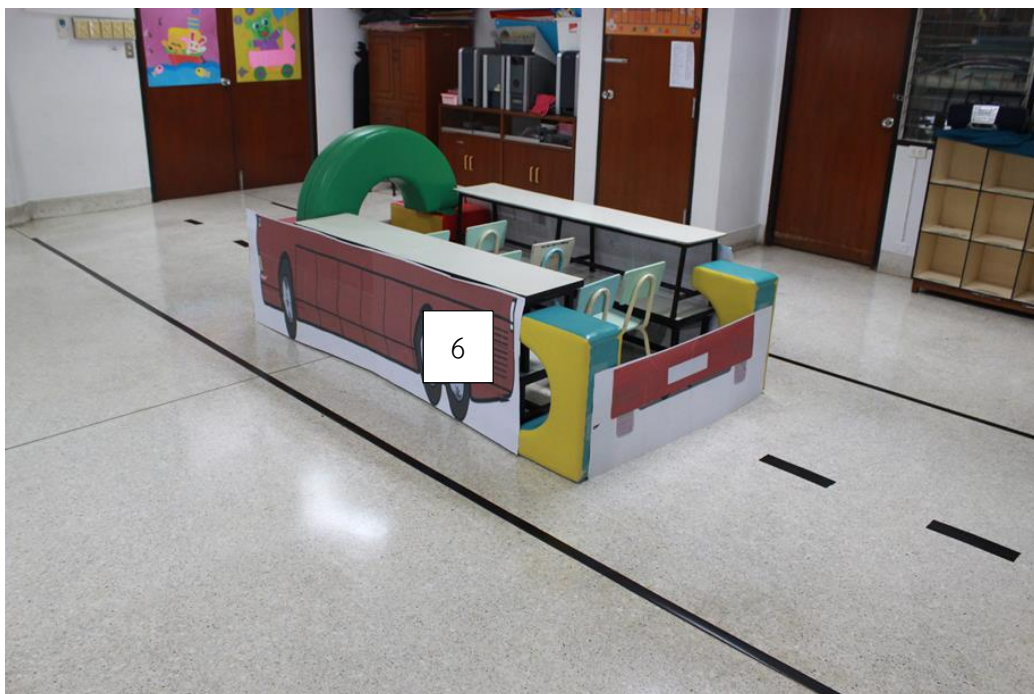
3 หมายถึง นั่งประจำที่เมื่อโดยสารรถประจำทาง ไม่วิ่งเล่นในรถขณะรถเคลื่อนที่ ไม่ยื่นมือ แขน และศีรษะออกนอกหน้าต่างขณะรถวิ่ง

5.5 การจัดเตรียมสถานการณ์

จำลองสถานการณ์โดยใช้ห้องที่จัดเตรียมไว้ซึ่งภายในห้องถูกจำลองให้เป็นรถประจำทาง โดยจำลองถนนด้วยเทปกาวยสีดำตีเป็นถนนและเป็นเส้นกลางถนน และใช้รถประจำทางจำลองซึ่งภายในรถประจำทางสามารถบรรจุผู้โดยสารได้ 6 คน และให้เด็กแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์การเดินทางไปที่ศัสนศึกษาออกสถานที่

5.6 ภาพประกอบ

สถานการณ์จำลองการโดยสารประจำทาง โดยหมายเลข 1 คือ เส้นทางถนน หมายเลข 2 คือ หน้ารถประจำทาง หมายเลข 3 คือ ด้านซ้ายของรถประจำทาง หมายเลข 4 คือ ที่นั่งในรถประจำทางจำนวน 6 ที่นั่ง หมายเลข 5 คือ ด้านหลังของรถประจำทาง และหมายเลข 6 คือ ด้านขวาของรถประจำทาง

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละครเสริมสร้างพฤติกรรมความปลอดภัย ประกอบด้วย

- 1) แผนภาพการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร จำนวน 10 สัปดาห์
- 2) รายละเอียดเนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 1 - 10
- 3) ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นานาชนิด

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากสารพิษ ตอน หมากปากกับลูกแกะ **ชั้นอนุบาล 2**

สัปดาห์ที่ 1 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.

ผู้สอน นางสาว พิชรา พานทองรักษ์ **รหัสบันทึก** 5683362827

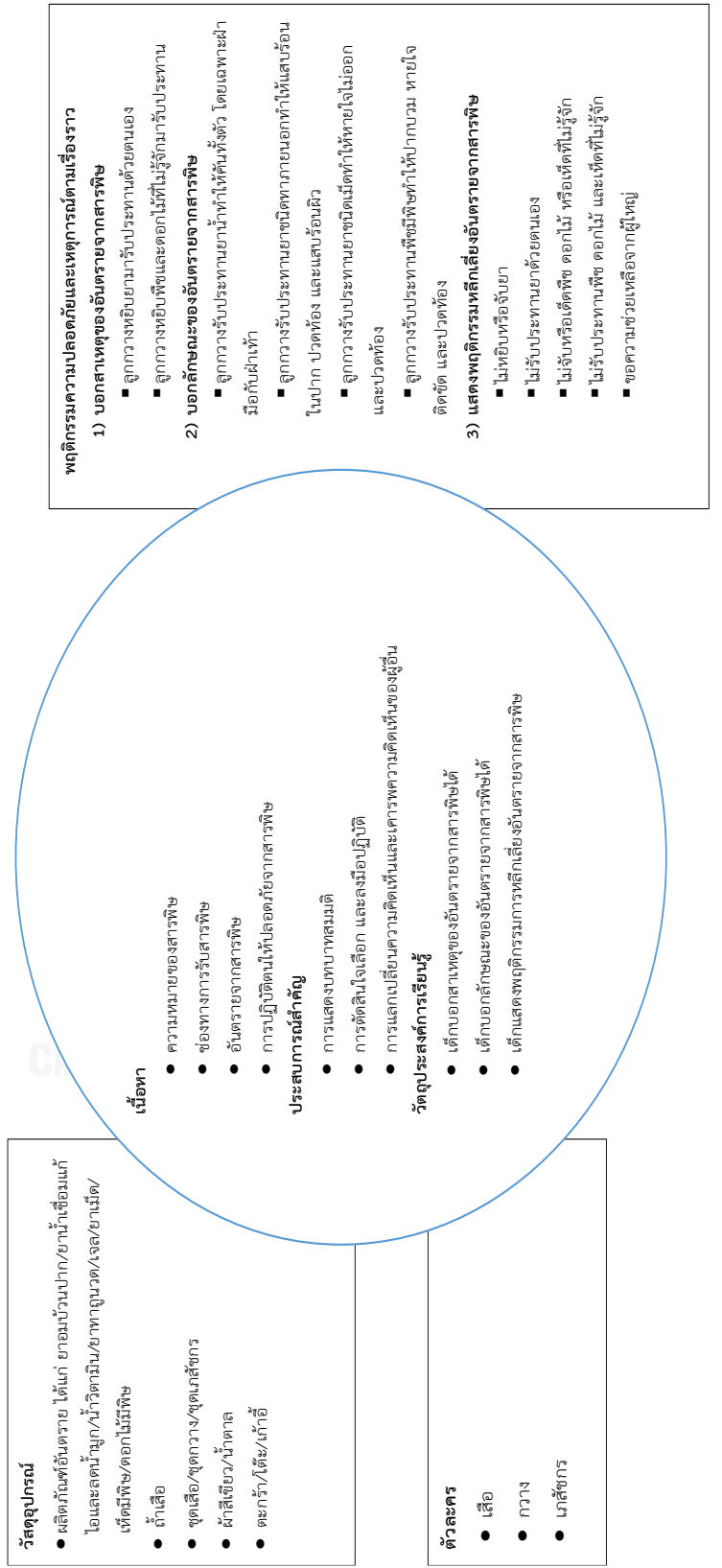
บทบาทที่ 8 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

วัตถุประสงค์ • ป้ายสัญลักษณ์อันตราย • ผลิตภัณฑ์อันตราย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด/ผงซักฟอก/น้ำยาล้างจาน/แชมพู/ยาสีฟัน/แอลกอฮอล์ล้างแผล/ก้อนดับกลิ่น/น้ำมันเครื่อง/ยาฆ่าเชื้อ/ยาฆ่าแมลง/ยาฆ่าหญ้า • ผลิตภัณฑ์ไม่อันตราย ได้แก่ น้ำอ้อยขี้้น/ น้ำมะนาว/गरขงเน/ น้ำมะนาว/น้ำแอปเปิ้ล • กังไม้/พุ่มไม้/ทุ่งหญ้า • ชุดหมากปาก/หมวกแกะ • ผ้าสีเขียว/น้ำตาล	เนื้อหา • ความหมายของสารพิษ • ช่องทางการรับสารพิษ • สัญลักษณ์อันตราย • อันตรายจากสารพิษ • การปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากสารพิษ ประสบการณ์สำคัญ • การแสดงบทบาทสมมติ • การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติ • การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น วัตถุประสงค์การเรียนรู้ • เด็กบอกสาเหตุของอันตรายจากสารพิษได้ • เด็กบอกลักษณะของอันตรายจากสารพิษได้ • เด็กแสดงพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงอันตรายจากสารพิษ	ตัวละคร • แกะ • หมากปาก

พฤติกรรมความปลอดภัยและการลดอันตราย - บอกสาเหตุของอันตรายจากสารพิษ • ถูกแกะไม่ปฏิบัติตามสัญลักษณ์อันตราย • ถูกแกะ และสัมผัสสารพิษ • ถูกแกะเข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล - บอกลักษณะของอันตรายจากสารพิษ • ถูกแกะกินสารพิษทำให้แสบปาก แสบคอ และปวดท้อง • ถูกแกะสูดดมสารพิษทำให้แสบจมูก หายใจไม่ออก และเวียนศีรษะ • ถูกแกะสัมผัสสารพิษทำให้มือ แขน และผิวหนังมีอาการคัน แสบร้อน 3) แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอันตรายจากสารพิษ • ไม่รับประทานสารพิษเข้าไปโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ • ไม่สูดดมสารพิษ • ไม่สัมผัสหรือจับต้องสารพิษ • ไม่เข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล	วัตถุประสงค์การเรียนรู้ • เด็กบอกสาเหตุของอันตรายจากสารพิษได้ • เด็กบอกลักษณะของอันตรายจากสารพิษได้ • เด็กแสดงพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงอันตรายจากสารพิษ	พฤติกรรมความปลอดภัยและการลดอันตราย - บอกสาเหตุของอันตรายจากสารพิษ • ถูกแกะไม่ปฏิบัติตามสัญลักษณ์อันตราย • ถูกแกะ และสัมผัสสารพิษ • ถูกแกะเข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล - บอกลักษณะของอันตรายจากสารพิษ • ถูกแกะกินสารพิษทำให้แสบปาก แสบคอ และปวดท้อง • ถูกแกะสูดดมสารพิษทำให้แสบจมูก หายใจไม่ออก และเวียนศีรษะ • ถูกแกะสัมผัสสารพิษทำให้มือ แขน และผิวหนังมีอาการคัน แสบร้อน 3) แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอันตรายจากสารพิษ • ไม่รับประทานสารพิษเข้าไปโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ • ไม่สูดดมสารพิษ • ไม่สัมผัสหรือจับต้องสารพิษ • ไม่เข้าไปใกล้บริเวณที่มีสารพิษรั่วไหล

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากสารพิษ ตอน เจ้าปากกับกวางน้อย ชั้นอนุบาล 2
 สัปดาห์ที่ 2 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.
ผู้สอน นางสาว พัทธรา พานทองรักษ์ รหัสสนិត 56833362827

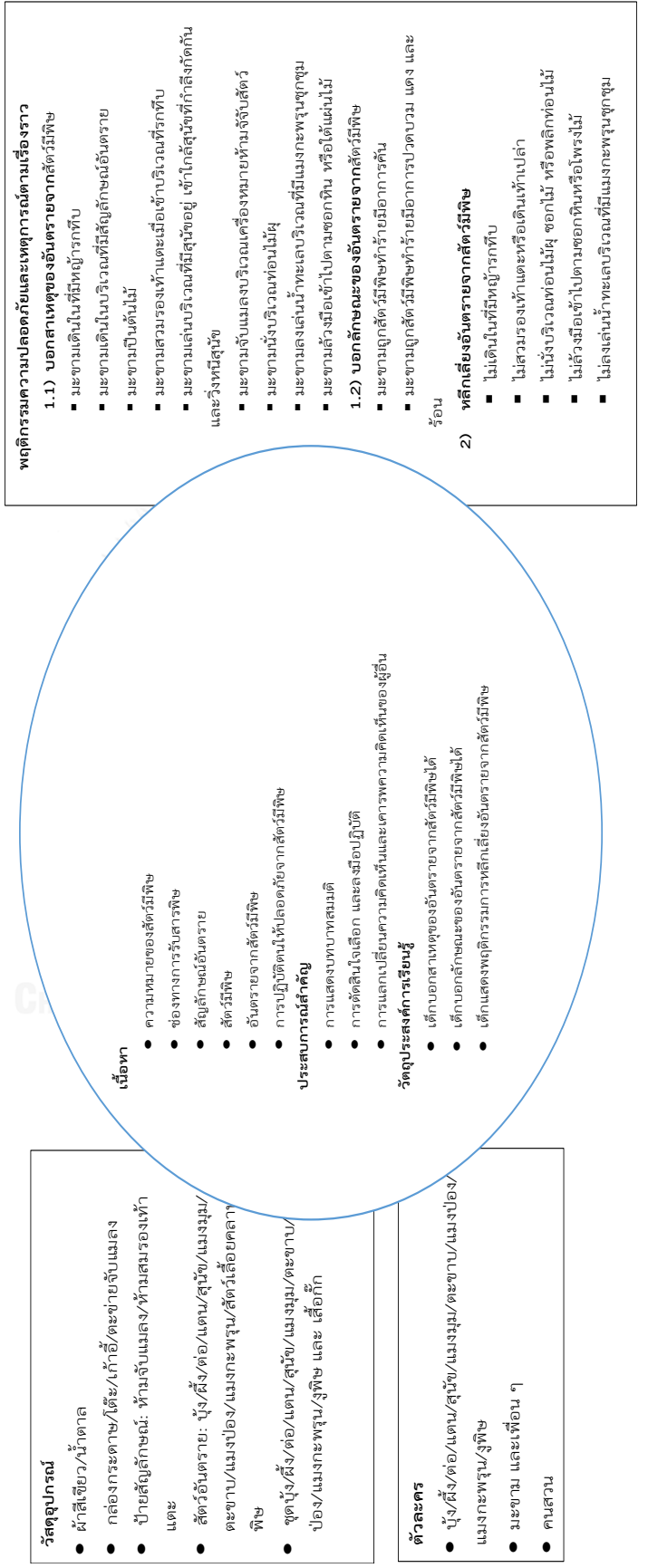
ภาพที่ 9 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

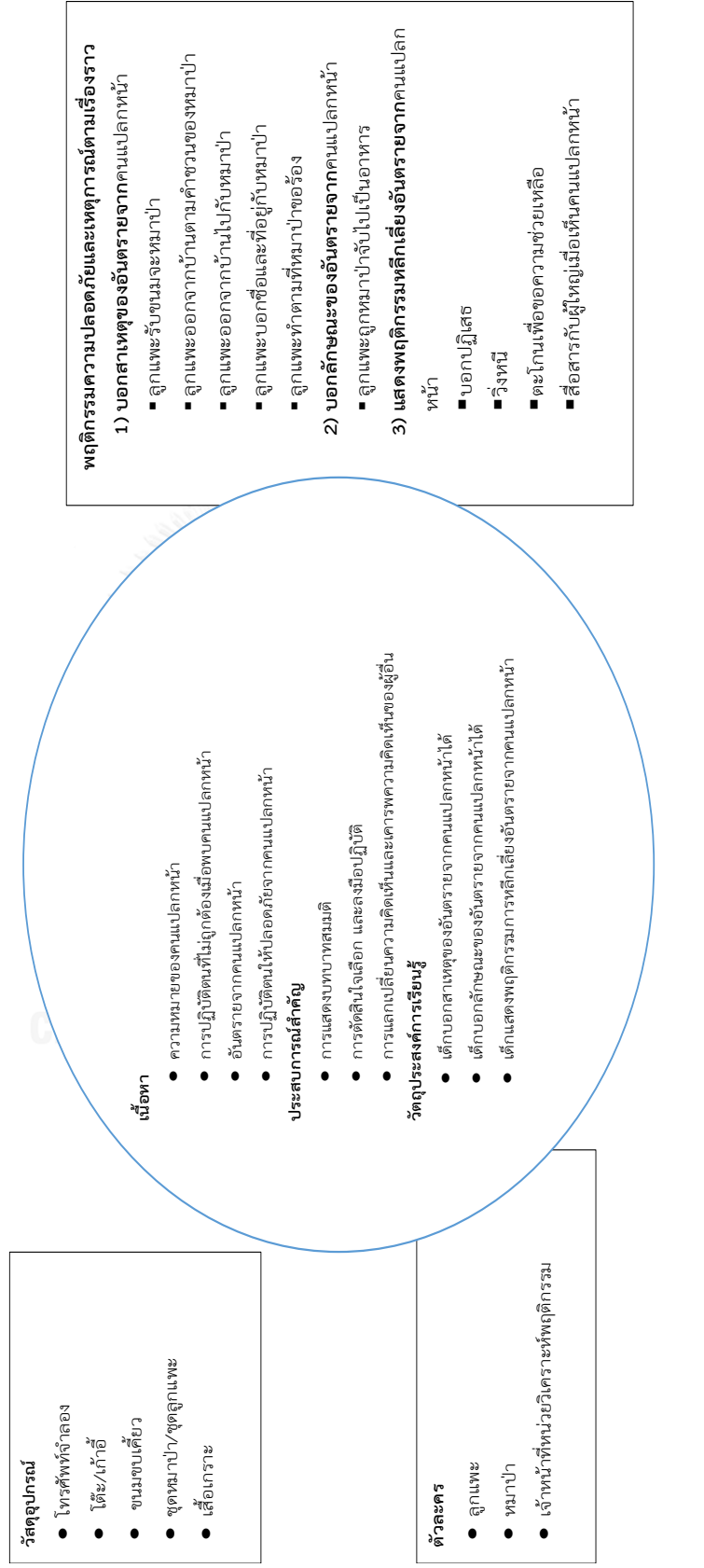
แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากสารพิษ ตอน มะขามและผลองเพื่อน ชั้นอนุบาล 2
 สัปดาห์ที่ 3 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.
ผู้สอน นางสาว พัทธา พานทองรักษ์ รหัสนิสิต 5683362827

เนกาพที่ 10 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า ตอน หมาป่ากับลูกแพะ ชั้นอนุบาล 2
 สัปดาห์ที่ 4 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.
ผู้สอน นางสาว พัชรา พานทองรักษ์ รหัสครู 5683362827

ภาพที่ 11 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

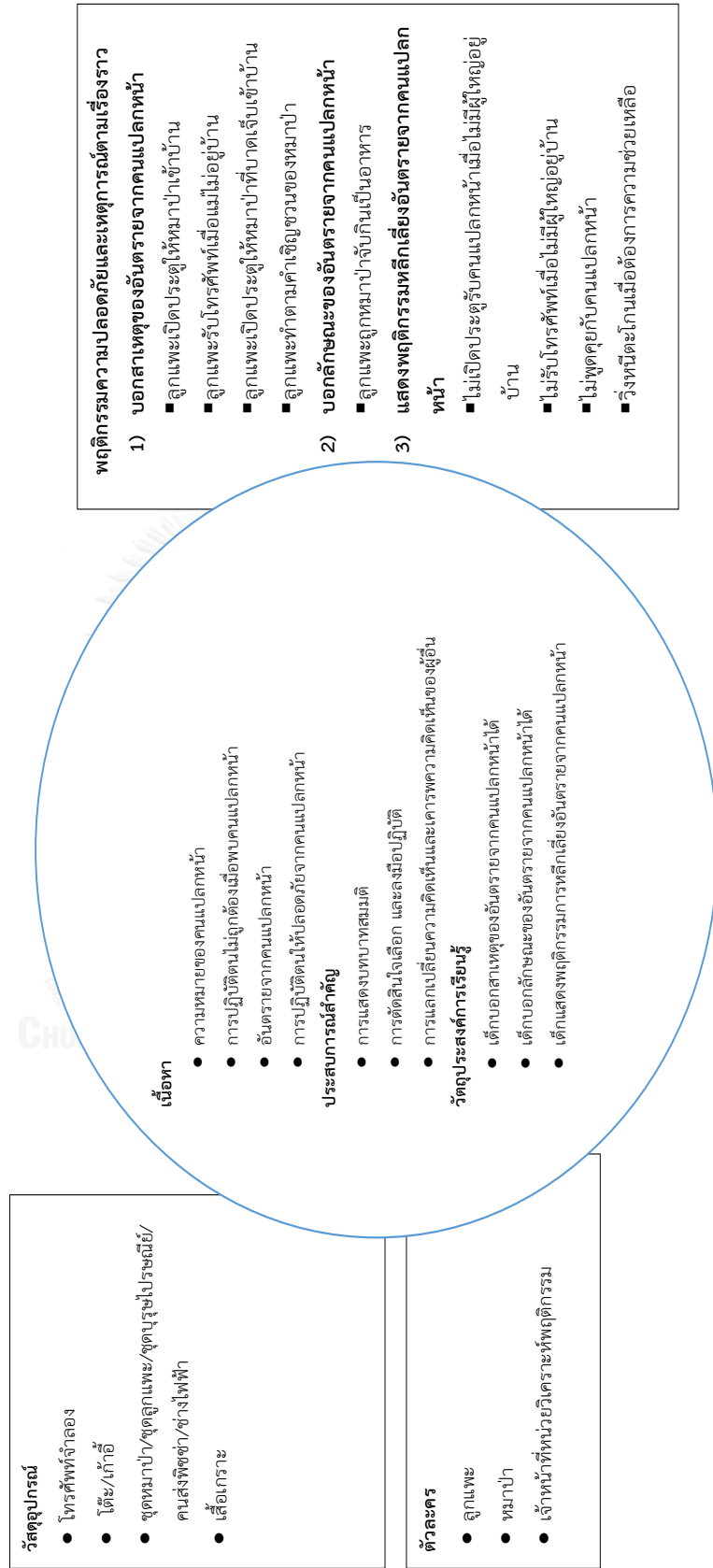
แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

เรื่อง ความปลอดภัยจากคนแปลกหน้า ตอน หมาป่ากับลูกแพะ 2 ชั้นอนุบาล 2

สัปดาห์ที่ 5 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.

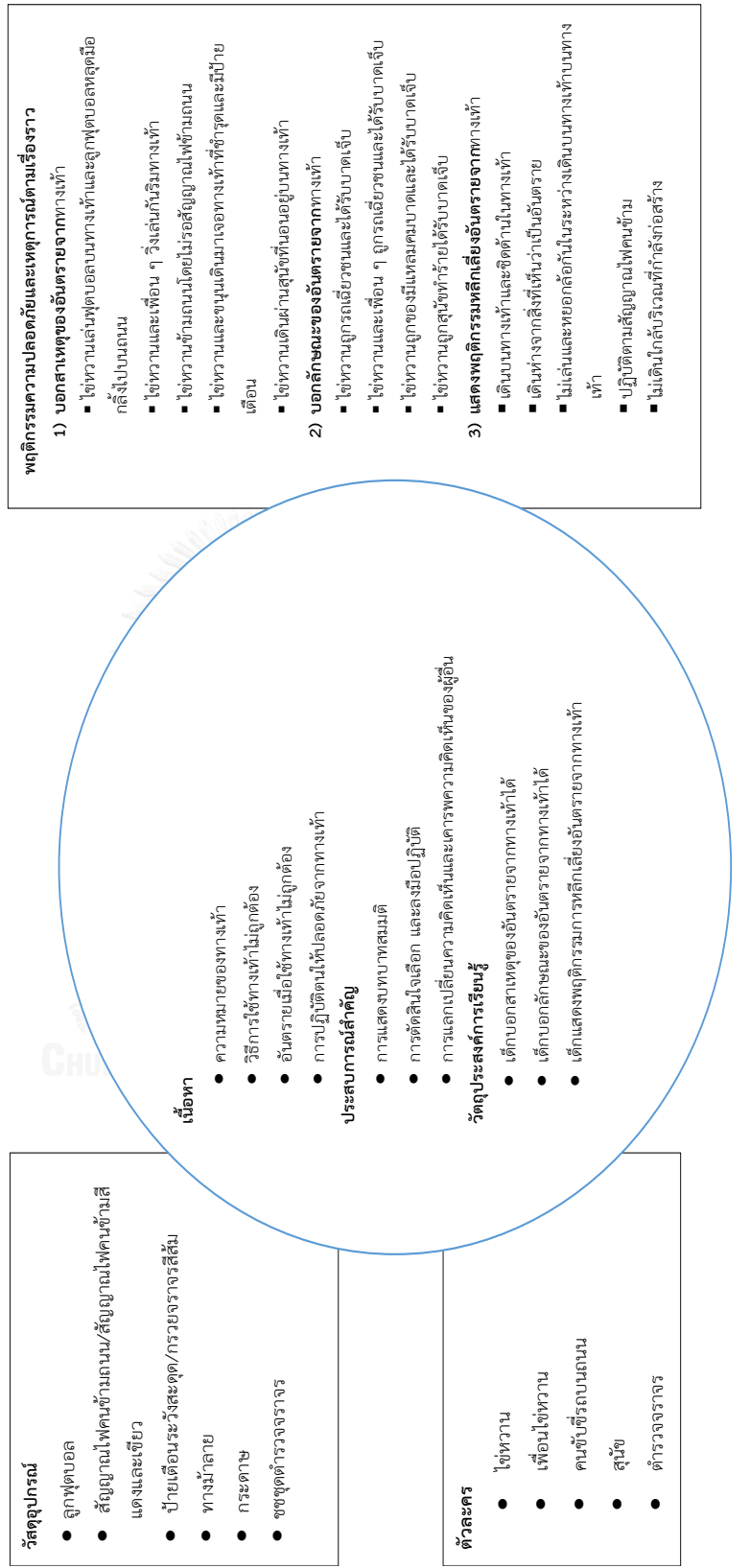
ผู้สอน นางสาว พัทธา พานทองรักษ์ รหัสครู 5683362827

ภาพที่ 12 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

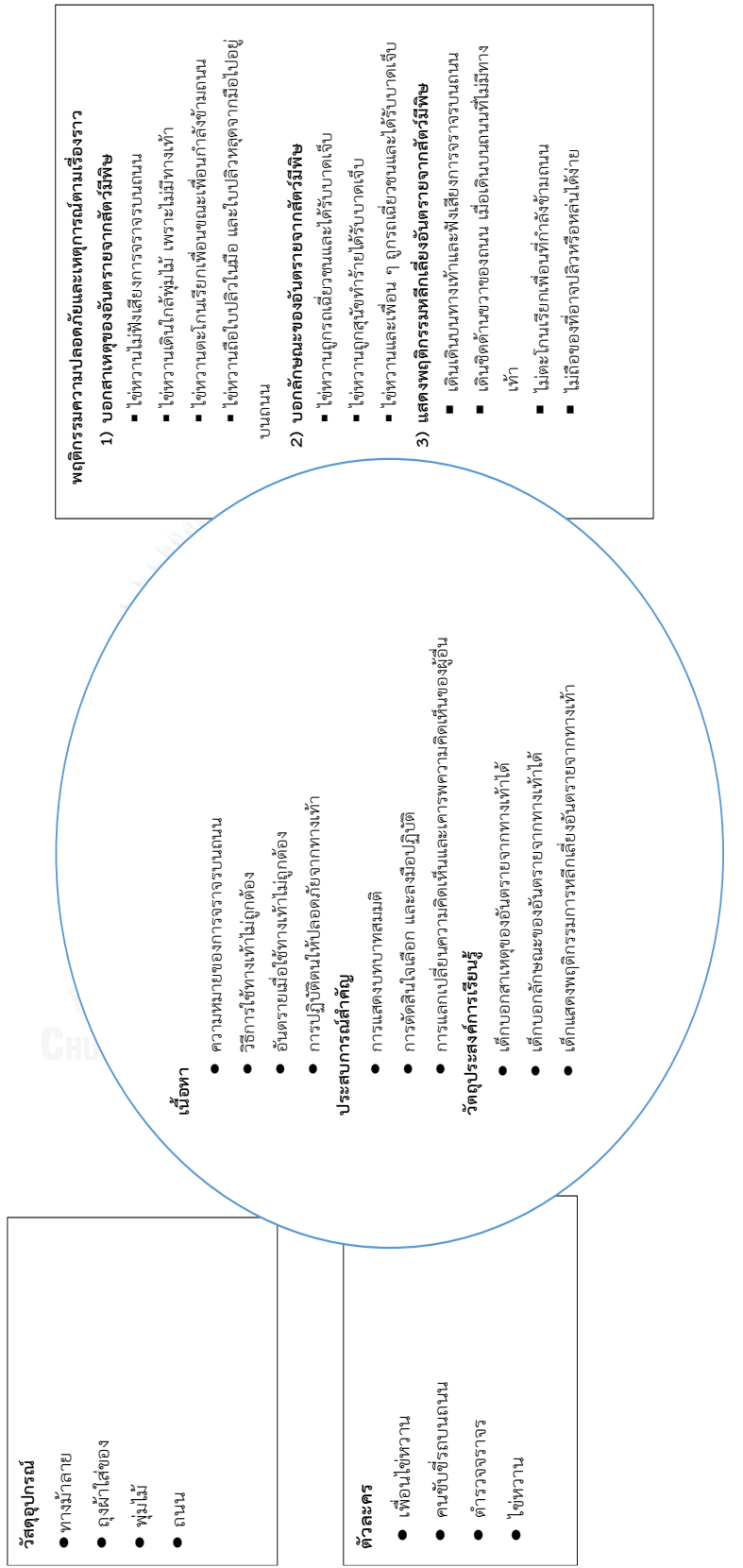
แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากทางเท้า ตอน ทางเท้าปลอดภัย ชั้นอนุบาล 2
 สัปดาห์ที่ 6 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.
 ผู้สอน นางสาว พัทธรา พาหนทองรักษ์ รหัสครู 56833362827

ภาพที่ 13 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากทางเท้า ตอน ทางเท้าปลอดภัย 2 **ชั้นอนุบาล 2**
สัปดาห์ที่ 7 **วันจันทร์ – ศุกร์** **เวลา** 14.00 – 14.50 น.
ผู้สอน นางสาว พัทธรา พานทองรักษ์ **รหัสนิสิต** 5683362827

ภาพที่ 14 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

เรื่อง ความปลอดภัยจากการใช้ถนน ตอน ใช้ถนนยังงี้ให้ปลอดภัย **ชั้นอนุบาล 2**

สัปดาห์ที่ 8 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.

ผู้สอน นางสาว พัชรา พานทองรังรักษ์ **รหัสสถิติ** 5683362827

เนกาพี 15 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

วัตถุประสงค์ • ทางม้าลาย • สะพานลอย • เกาะกลางถนน • ทางข้ามบริเวณหน้าโรงเรียน • เครื่องหมายจราจร	เนื้อหา • ความหมายของเครื่องหมายจราจร เกาะกลางถนน ทางม้าลาย ทางข้ามหน้าโรงเรียน และสะพานลอย • เครื่องหมายจราจร • อันตรายจากการข้ามถนนไม่ถูกต้อง • การปฏิบัติตามใบปลอดภัยจากการข้ามถนน ประสบการณ์สำคัญ • การแสดงบทบาทสมมติ • การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติ • การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น วัตถุประสงค์การเรียนรู้ • เด็กบอกสาเหตุของอันตรายจากการข้ามถนนได้ • เด็กบอกลักษณะของอันตรายจากการข้ามถนนได้ • เด็กแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอันตรายจากการข้ามถนน	พฤติกรรมความปลอดภัยและเหตุการณ์ตามเรื่องราว 1) บอกสาเหตุของอันตรายจากการข้ามถนน ▪ กะทิและเพื่อน ๆ ข้ามเกาะกลางถนนโดยไม่ดูรถที่กำลังวิ่งมา ▪ กะทิและเพื่อน ๆ ข้ามถนนโดยวิ่งพรวดพราดออกมาจากจุดบังตา หรือ มุมอับอย่างทันทีทันใด ▪ กะทิและเพื่อน ๆ รีบวิ่งข้ามทางข้ามบริเวณหน้าโรงเรียนโดยไม่รอสัญญาณให้ข้ามถนน ▪ กะทิและเพื่อน ๆ เลือกรั้งข้ามถนนแทนการใช้สะพานลอย 2) บอกลักษณะของอันตรายจากการข้ามถนน ▪ กะทิและเพื่อน ๆ ถูกรถเฉี่ยวชนและได้รับบาดเจ็บ 3) แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอันตรายจากการข้ามถนน ▪ ข้ามถนนเมื่อถนนว่าง ▪ ข้ามถนนบริเวณทางข้ามที่จัดไว้ ▪ ข้ามถนนอย่างถูกวิธี
ตัวละคร • เพื่อนของกะทิ • มิสเตอร์เจฟฟ์ • กะทิ		

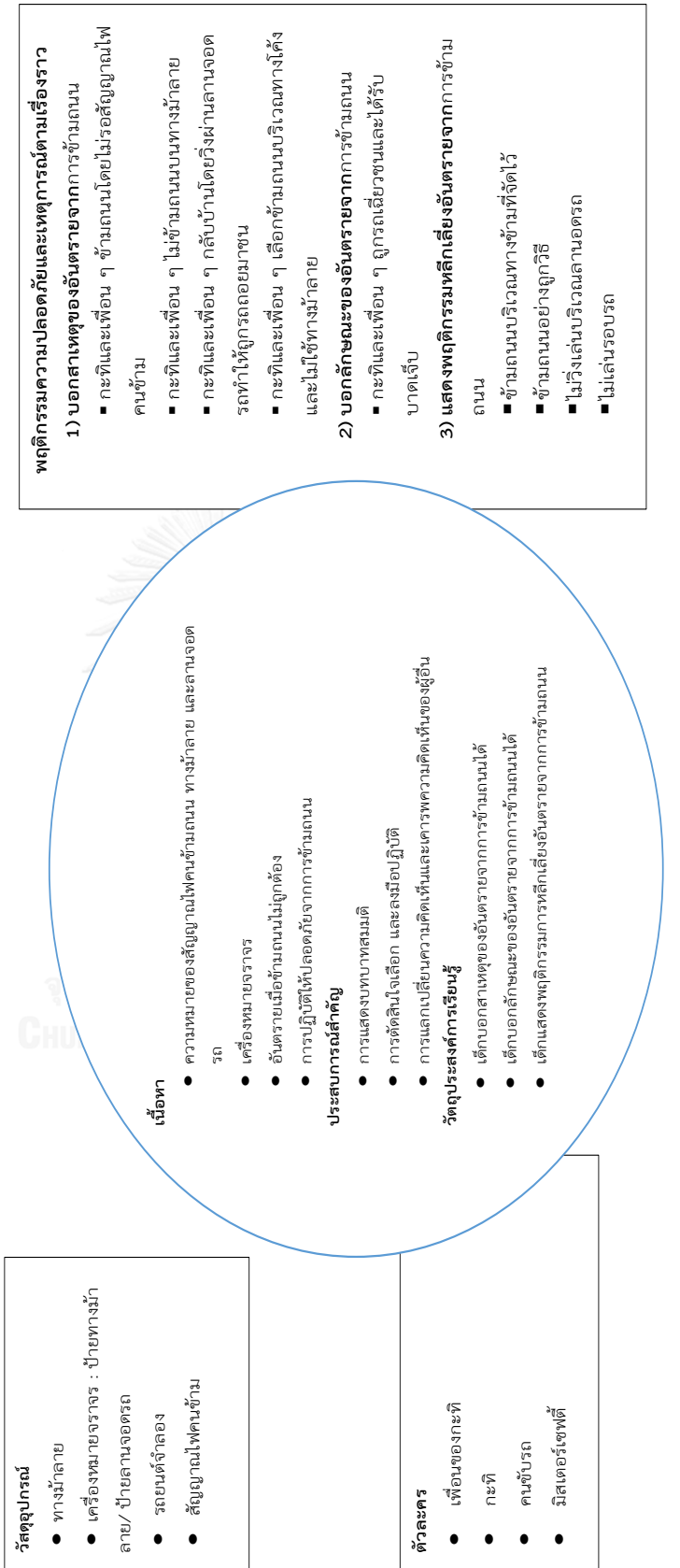
แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

เรื่องความปลอดภัยจากการใช้ถนน ตอน ใช้ถนนยังไงให้ปลอดภัย 2 ชั้นอนุบาล 2

สัปดาห์ที่ 9 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.

ผู้สอน นางสาว พัทธา พานทองรักษ์ รหัสสถิติ 5683362827

ภาพที่ 16 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

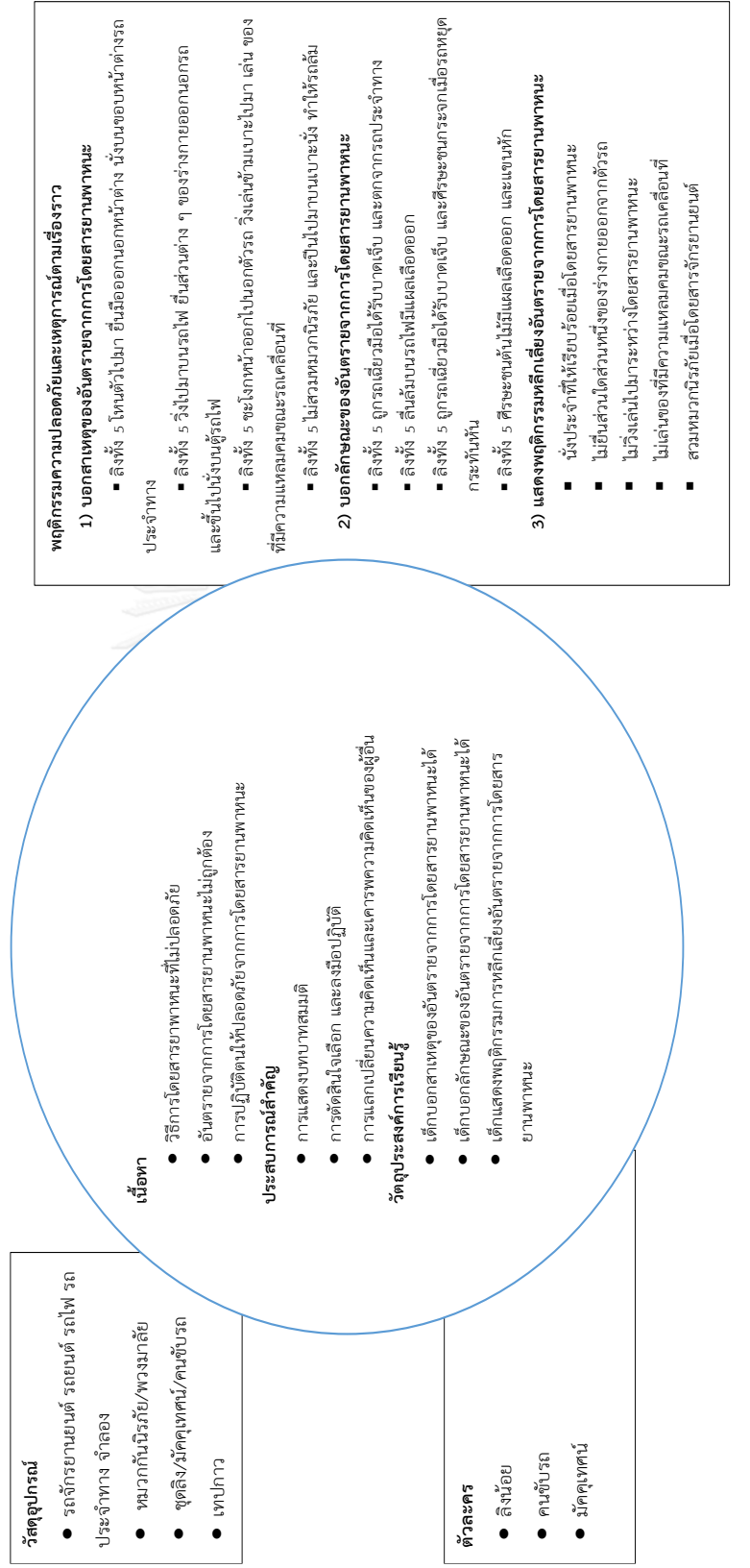
แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นานาชนิด **ชั้นอนุบาล 2**

สัปดาห์ที่ 10 วันจันทร์ – ศุกร์ เวลา 14.00 – 14.50 น.

ผู้สอน นางสาว พิชรา พานทองรักษ์ รหัสสถิติ 5683362827

ภาพที่ 17 การจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

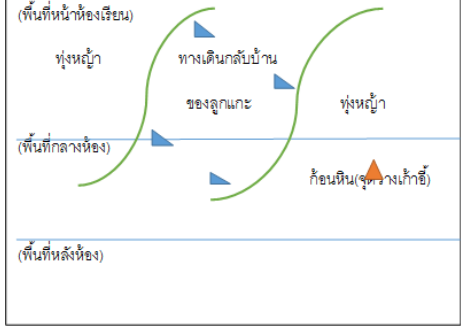
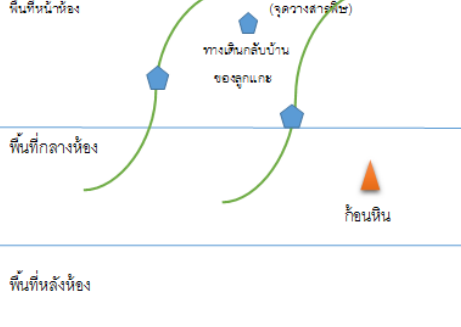

รายละเอียดเนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 1-10

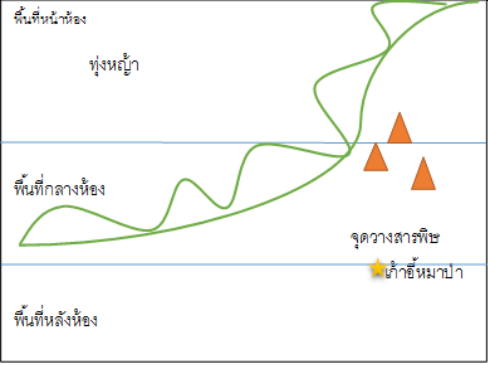
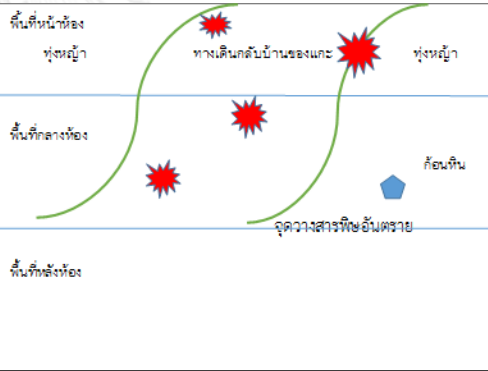
ตารางที่ 19 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 1

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	ณ ฟุ้งหญ้าอันกว้างใหญ่ เป็นที่อยู่อาศัยของแกะและเพื่อน ๆ พวกมันมีนิสัยซุกซน อยากรู้ อยากเห็น ชอบสำรวจ ชี้สงสัย และไม่เชื่อฟังคำเตือน ชีวิตประจำวันของพวกมัน คือ เดินและ เล็มกินหญ้าในท้องหญ้า วิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ แต่แล้วชีวิตอันแสนสงบของเหล่าแกะก็วุ่นวาย เพราะการมาถึงของเจ้าหมาป่าเจ้าเล่ห์ที่มาสร้างบ้านอยู่ในหุบเขาพร้อมกับแผนการที่จะจับแกะ ทั้งหมดมากินเป็นอาหาร หมาป่าวางแผนเพื่อจับแกะในฟุ้งหญ้ามากินเป็นอาหารด้วยการใช้สารพิษวางไว้ตาม เส้นทางที่พวกแกะเดินกลับบ้าน แกะตัวใดที่ไม่ทำตามป้ายสัญลักษณ์อันตรายก็จะตกเป็นอาหาร ของมัน พวกแกะจึงหาวิธีการเอาตัวรอดจากการเป็นอาหารของหมาป่า	
วันจันทร์ หมาป่านำป้ายสัญลักษณ์ อันตรายติดไว้บนผลิตภัณฑ์ อันตราย เพื่อล่อแกะทั้ง 5 ให้กิน ดม และสัมผัส หลังจากนั้นแกะ ทั้งหมดจะบาดเจ็บแล้วตกเป็น อาหารที่ไม่ต้องเสียเวลาจับของ มันอย่างง่ายดาย แต่พวกแกะไม่ หลงกลที่หมาป่าสร้างขึ้นม่าง่าย ๆ	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขดที่พื้นเป็นฟุ้งหญ้า นำ แก้อี 1 ตัว มาวางไว้ด้านขวาเยื้องมาด้านหน้า กลุ่มแก้อี ด้วยผ้าสีน้ำตาลเป็นก้อนหิน นำป้ายสัญลักษณ์อันตราย	
		คือ (วัตถุมีพิษ) จำนวน 1 ป้ายและ สารกัดกร่อน) จำนวน 1 ป้าย มาปักไว้ระหว่างทางจำนวน 2จุด และนำผลิตภัณฑ์อันตราย คือ ขวดน้ำยาขัดพื้น ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน แชมพู สบู่ ยาสีฟัน ใส้ตระกร้า มาวางไว้หลังแก้อี

ตารางที่ 19 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 1

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันอังคาร	หมาป่าวางแผนใหม่เพราะพวกแกะไม่ยอมหลงกลด้วยวิธีการวางผลิตภัณฑ์อันตรายคู่กับสิ่งที่กินได้ เพื่อให้พวกแกะเลือกกินสิ่งที่ไม่ควรกิน แต่แล้วมันก็ต้องผิดหวังเมื่อแกะทั้ง 5 ตัวไม่หลงกลกับดักที่หมาป่าวางไว้	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขจัดที่พื้นเป็นทุ่งหญ้า นำเก้าอี้ 1 ตัวมาวางไว้ด้านขวาเยื้องมาด้านหน้า คลุมเก้าอี้ผ้าสีน้ำตาลเป็นก้อนหิน และนำผลิตภัณฑ์อันตรายและอาหารที่กินได้ คือ ขวดแอลกอฮอล์ล้างแผลที่ติดสัญลักษณ์สารอันตรายข้างขวด ก้อนดักกลิ่นที่ติดสัญลักษณ์สารอันตรายข้างถุง น้ำยาล้างจานที่ติดวัตถุมีพิษข้างขวด น้ำมันสนที่ติดสัญลักษณ์สารอันตรายข้างขวด น้ำเปล่า มาร์ชเมลโล น้ำมะนาว และน้ำแอปเปิ้ล ใส่ตะกร้ามาวางไว้หลังเก้าอี้
วันพุธ	หมาป่าเริ่มหิวมากด้วย เพราะมันไม่ได้กินอะไรมาสองวันแล้วหมาป่าตัดสินใจว่าวันนี้มันจะจับพวกแกะด้วยผลิตภัณฑ์อันตรายที่เพียงแค่พวกแกะสัมผัส ก็กินหรือดมเพียงเล็กน้อยก็สามารถบาดเจ็บและตายได้ แล้วมันก็ต้องผิดหวังอีกครั้งเมื่อพวกแกะสามารถเอาชนะแผนการของหมาป่าได้	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขจัดที่พื้นเป็นทุ่งหญ้า ขดผ้าสีฟ้าเป็นแอ่งน้ำ นำตะกร้าใส่ขวดนมวางข้างทางเดิน นำเก้าอี้ 1 ตัวมาวางไว้ด้านขวาเยื้องมาด้านหน้า คลุมเก้าอี้ผ้าสีน้ำตาลเป็นก้อนหิน นำผลิตภัณฑ์อันตราย คือ ยาฆ่าแมลง ยาฆ่าหญ้า และถาดกวาดักหนู อาหาร ขนม และน้ำผลไม้ ใส่ตะกร้ามาวางไว้หลังเก้าอี้

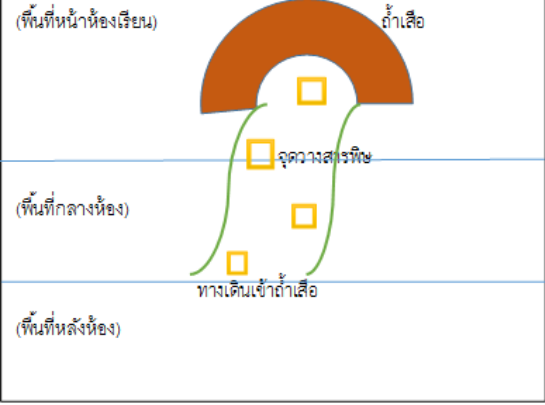
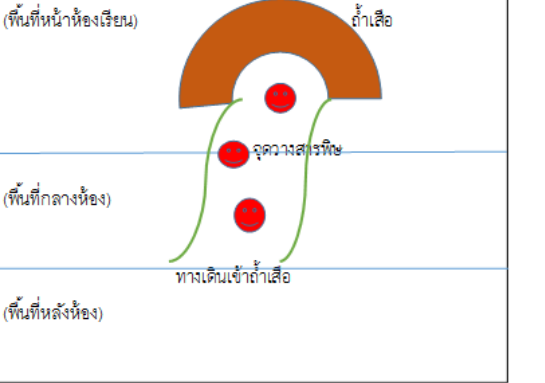
ตารางที่ 19 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 1

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพฤหัสบดี	หมาตัดสินใจวางวัตถุไวไฟไว้กลางทางเดินที่พวกแกะใช้กลับบ้าน เพื่อหวังว่าพวกแกะจะหลงกล แต่พวกแกะก็สามารถเอาตัวรอดจากแผนการของหมาป่าได้อย่างง่ายดาย หมาป่าจึงแกะไปเป็นอาหารไม่สำเร็จ	ครูจัดห้องเรียนโดยใช้ผ้าสีเขียวขดที่พื้นเป็นทุ่งหญ้า วางเก้าอี้บริเวณด้านขวาของพื้นที่กลางห้อง และเตรียมตะกร้าใส่ผลิตภัณฑ์อันตราย คือ น้ำมันก๊าด น้ำมันเบนซิน และน้ำมันเครื่อง
วันศุกร์	หมาป่าวางแผนการสุดท้ายด้วยเทและวางผลิตภัณฑ์อันตรายทั้งหมดที่มันมีไว้บนทางเดินที่พวกแกะใช้เดินกลับบ้าน เพื่อจับลูกแกะไปเป็นอาหาร แต่แล้วหมาป่าก็ต้องผิดหวังเป็นครั้งที่ 5 เพราะพวกแกะรู้วิธีการป้องกันตนเองจากสารพิษแล้ว	ครูจัดห้องเรียนเป็นทุ่งหญ้า โดยขดผ้าสีเขียวเป็นหญ้า เตรียมผลิตภัณฑ์อันตราย ประกอบด้วย น้ำยาขัดพื้น ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน แชมพู แอลกอฮอล์ล้างแผล ก้อนดับกลิ่น ยาฆ่าแมลง ภาดกาวตักหนู น้ำมันก๊าด น้ำมันเครื่อง แชนวิช มาร์ชเมลโล่ น้ำแอปเปิ้ล ใสในตะกร้าแล้วนำไปวางหลังเก้าอี้ นำเก้าอี้ 1 ตัวมาวางเป็นก้อนหินโดยใช้ผ้าสีน้ำตาลคลุม

ตารางที่ 20 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 2

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	ณ ถ้ำลึกเป็นที่อยู่ของเจ้าป่า เสือร้ายเป็นสัตว์ที่ดุร้ายที่สุดในป่าแห่งนี้ มันมักจะออกจากรถ้ามาจับสัตว์ตัวเล็ก ๆ กินเป็นอาหาร สัตว์ที่มันชอบมากที่สุดคือ ลูกกวาง และเมื่อเร็ว ๆ นี้ มันได้ยินว่ามีครอบครัวกวางมาอาศัยอยู่ไม่ไกลจากถ้ำที่มันอาศัยอยู่ เจ้าเสือร้ายรู้ว่าการจะจับกวางมาเป็นอาหารไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะกวางมีนิสัยตื่นตัว ระมัดระวังภัยไม่หลงกลง่าย ๆ และมีจมูกในการดมกลิ่นที่ดี เสือร้ายคิดแผนการให้ยามาล่อให้กวางเข้ามาในถ้ำของตนแล้วค่อยจับกินเป็นอาหาร	
วันจันทร์	เสือร้ายเทยาน้ำเชื่อมและยาน้ำใสที่มีสีและลักษณะเหมือนเครื่องดื่มที่พวกกวางเคยรับประทานใส่ลงในแก้วและวางเป็นทางเดินเพื่อล่อให้พวกกวางเดินตามดื่มและเดินตามยาน้ำเชื่อมและยาน้ำใสเข้าไปในถ้ำของตน แต่พวกกวางไปหลงกลเจ้าเสือร้าย	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขจัดที่พื้นเป็นทางเดิน นำกล่องกระดาษมาเรียงเป็นซุ้มโค้งและคลุมด้วยสีน้ำตาลเป็นถ้ำของเสือ เตรียมอาหารรองอาหาร แก้วพลาสติก ผลัดภัณฑ์อันตราย คือ ยาอมบ้วนปาก ยาน้ำแก้ไอ ยาน้ำลดน้ำหนัก และน้ำวิตามิน ใสในตะกร้าและวางไว้ในถ้ำของเสือ

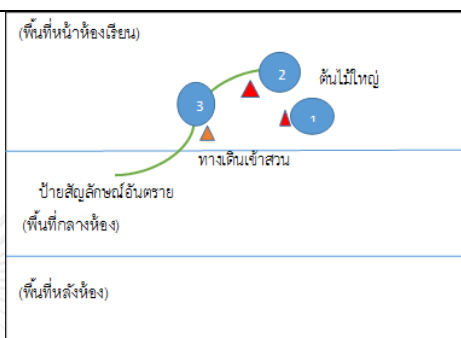

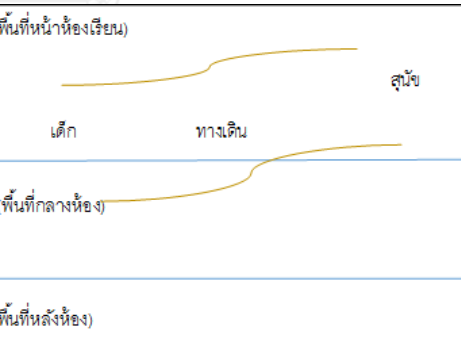
ตารางที่ 20 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 2

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันอังคาร	เสื่อร้ายวางแผนล่อพวกกวางเข้ามาในถ้ำอีกครั้งด้วยการบีบยาทาหนวดตัวแก่ปวดเมื่อยใส่ขาม เทยาลดกรดในกระเพาะอาหารใส่ขาม และบีบครีมกันแดดและวางไว้ในที่พื้น เพื่อให้พวกกวางกิน ตม และสัมผัส แล้วมันจะออกจากถ้ำมาจับพวกกวางกินเป็นอาหาร	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขดที่พื้นเป็นทางเดิน นำกล่องกระดาษมาเรียงเป็นซุ้มโค้งและคลุมด้วยสีน้ำตาลเป็นถ้ำของเสือ เตรียมจานรองอาหาร เตรียมผลิตภัณฑ์อันตรายคือ ยาทาหนวดตัวแก่ปวดเมื่อย ยาลดกรดในกระเพาะอาหาร และครีมกันแดดเวลาเล่นกีฬา และวางไว้ในถ้ำของเสือ
วันพุธ	แผนการทั้งสองครั้งไม่ประสบความสำเร็จ เสื่อร้ายจึงไปแอบดูว่าพวกกวางชอบกินอะไร และได้คำตอบว่ากวางหลายตัวชอบกินลูกอมสีส้มสวยงาม เสื่อร้ายจึงวางลูกอมกับขวดยาที่พวกกวางคุ้นเคยเพื่อล่อให้พวกกวางเข้ามาในถ้ำและจับพวกมันกินเป็นอาหาร	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขดที่พื้นเป็นทางเดิน นำกล่องกระดาษมาเรียงเป็นซุ้มโค้งและคลุมด้วยสีน้ำตาลเป็นถ้ำของเสือ เตรียมผลิตภัณฑ์อันตรายคือ ยาเม็ด ยาบรรจุม่วง ยาแคปซูล และวิตามินในตะกร้าและวางไว้ในถ้ำของเสือ

ตารางที่ 20 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 2

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพฤหัสบดี	สามวันแล้วเสือร้ายไม่สามารถล่อพวกกวางให้เข้ามาในถ้ำของมันได้ แต่มันรู้ว่าพวกกวางชอบกินเห็ดและดอกไม้ เสือร้ายวางแผนเดินตามพวกกวางเพื่อหวังให้พวกกวางกินดอกไม้ไม่มีพิษและเห็ดที่มีพิษเอาเห็ดที่มีพิษและตกเป็นอาหารของมันอย่างง่ายดาย	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขดที่พื้นเป็นทางเดิน นำกล่องกระดาษมาเรียงเป็นซุ้มโค้งและคลุมด้วยสีน้ำตาลเป็นถ้ำของเสือ เตรียมพืชมีพิษ คือ ลิลาวตี ขวนชม พลูต่าง โป๊ยเซียน และเห็ดพิษ ใส่ในตะกร้าและวางไว้ในถ้ำของเสือ
วันศุกร์	เสือร้ายใช้แผนการสุดท้ายเพื่อล่อพวกกวางมาเป็นอาหารของตนด้วยการจัดงานเลี้ยงในถ้ำและในพวกกวางมาร่วมงานเลี้ยง โดยเสือร้ายนำยาน้ำเชื่อมยาน้ำใส ยาทานวด ยาเม็ด เห็ดมีพิษ ดอกไม้มีพิษวางรวมกันกับขนมและเครื่องดื่มบนโต๊ะ เพื่อให้พวกแกะเลือกกินหากพวกกวางเลือกผิด พวกมันจะกลายเป็นอาหารของเสือร้าย	ครูจัดห้องเรียนโดยผ้าสีเขียวขดที่พื้นเป็นทางเดิน นำกล่องกระดาษมาเรียงเป็นซุ้มโค้งและคลุมด้วยสีน้ำตาลเป็นถ้ำของเสือ เตรียมยาน้ำเชื่อม ยาทานวดตัว ครีมกันแดด ยาเม็ด ยาแคปซูล และพืชมีพิษ คือ ถิ่นทม พลูต่าง โป๊ยเซียน ขวนชม และเห็ดพิษ โต๊ะและผ้าปูโต๊ะ ตะกร้าใส่ดอกไม้

ตารางที่ 21 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 3

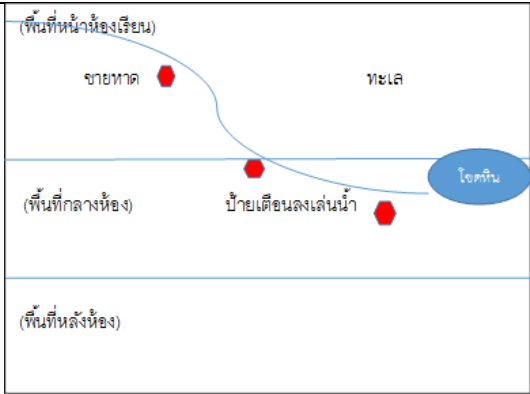
วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	มะขามเป็นเด็กอยากรู้อยากเห็น ใครห้ามไม่ให้ทำอะไรมะขามจะทำ สัปดาห์นี้มะขามขออนุญาตแม้ว่าขอให้ตนเดินกลับบ้านพร้อมเพื่อน ๆ แม่ไม่ต้องไปปรับที่โรงเรียน เพราะมะขามสังเกตเห็นสวนข้างโรงเรียนที่มีต้นไม้ขึ้นรกทึบ และมีเรื่องเล่าว่าในสวนแห่งนี้มีสัตว์ร้ายน่ากลัวอาศัยอยู่ มะขามจึงอยากชวนเพื่อน ๆ เข้าไปดูว่าข้างในสวนนั้นมีสัตว์ร้ายอยู่จริงตามที่คนอื่นเล่าไหม	
วันจันทร์	เย็นวันนี้คุณแม่อนุญาตให้ให้มะขามเดินกลับบ้านเองได้ บ้านของมะขามไม่ไกลจากโรงเรียนนักเดินไม่นานก็ถึง แต่สิ่งที่มะขามสนใจมากที่สุดคือ เขาอยากแอบเข้าไปเล่นในสวนข้างโรงเรียนที่มีเรื่องเล่าว่าน่ากลัว มะขามไม่สนใจป้ายเตือนและชวนเพื่อน ๆ แอบมุดรั้วเข้าไป แล้วก็ต้องรีบวิ่งออกมาเพราะถูกแมลงต่อยจนเจ็บไปหมดทั้งตัว	ครูจัดห้องเรียนโดยนำโต๊ะมาเรียงเป็นพุ่มไม้และต้นไม้คลุมด้วยผ้าสีเขียวและน้ำตาลจำนวน 3 ต้น เตรียมป้ายสัญลักษณ์อันตรายจำนวน 3 ป้าย คือป้าย (ห้ามจับแมลง)
วันอังคาร	วันนี้มะขามที่โรงเรียนมะขามกับเพื่อน ๆ ได้ทำอาหาร คือ ลูกชิ้นปิ้ง เขาจะเอาลูกชิ้นปิ้งไปฝากคุณแม่ที่บ้านเหมือนกับเพื่อนคนอื่น ๆ แต่ระหว่างทางเดินกลับบ้านมะขามและเพื่อน ๆ เจอกับสุนัขหลายตัวที่นอนขวางทางอยู่ มะขามและเพื่อนเกือบถูกสุนัขพวกนั้นทำร้าย แต่คุณลุงคนสวนมาช่วยไว้ได้ทันทำให้มะขามและเพื่อน ๆ ปลอดภัย	ครูจัดห้องเรียนโดยนำผ้าสีเขียวมาคลุมเป็นทางเดิน

ตารางที่ 21 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 3

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	เส้นทางที่มะขามและเพื่อน ๆ ใช้เดินกลับบ้านมักมีสุนัขและแมว ออกมาเล่น และเป็นไปไม่ได้เลยที่มะขามและเพื่อน ๆ จะไม่ถูกสัตว์เหล่านั้นทำร้าย แต่ด้วยคำแนะนำของคุณลุงคนสวนทำให้มะขามและเพื่อน ๆ กลับบ้านได้อย่างปลอดภัย	(พื้นที่หน้าห้องเรียน) (พื้นที่กลางห้อง) (พื้นที่หลังห้อง) ครูจัดห้องเรียนโดยนำผ้าสีเขียวมาคลุมเป็นทางเดิน
วันพฤหัสบดี	มะขามตั้งใจว่าจะเข้าไปในสวนข้างโรงเรียนอีกครั้งเพื่อดูให้ยังมีสัตว์อะไรอีกที่อาศัยอยู่ในสวนแห่งนั้น มะขามชวนเพื่อน ๆ แอบเข้าไปด้วยความมั่นใจและไม่สนใจป้ายเตือนที่อยู่ข้าง ๆ ทำให้ถูกสัตว์มีพิษทำร้าย	(พื้นที่หน้าห้องเรียน) (พื้นที่กลางห้อง) (พื้นที่หลังห้อง) ครูจัดห้องเรียนโดยนำโต๊ะมาเรียงเป็นขอนไม้ด้วยผ้าสีเขียวและน้ำตาลจำนวน 3 ขอน เตรียมป้ายสัญลักษณ์อันตรายจำนวน 6 ป้าย คือป้าย (ห้ามจับแมลง) และป้าย (ห้ามสวมรองเท้าแตะ) วางไว้บริเวณหน้าทางเดินเข้าสวน

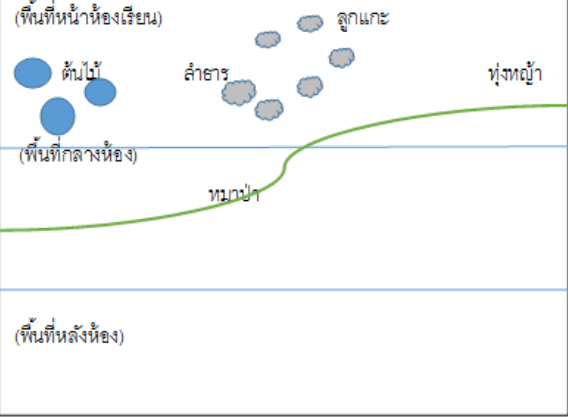
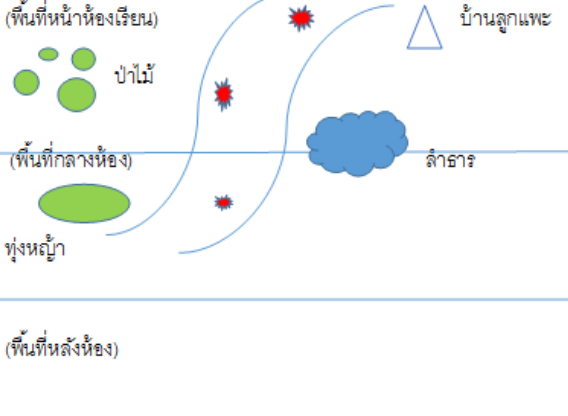
ตารางที่ 21 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 3

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	มะขามและเพื่อน ๆ มาเที่ยวทะเลทะเล คุณครูบอกว่าเมื่อวานมีฝนตก ในทะเลอาจจะมีแมงกะพรุน ให้เด็ก ๆ ทุกคนระวังตัวและปฏิบัติตามป้ายห้ามด้วย แต่ไม่ขามไม่เชื่อที่คุณครูบอกและลงไปเล่นน้ำที่มีแมงกะพรุนว่ายน้ำอยู่จึงถูกแมงกะพรุนทำร้าย	ครูจัดห้องเรียนโดยนำผ้าสีฟ้ามาขดเป็นท้องทะเล และนำเก้าอี้จำนวน 3 ตัว มาวางคลุมด้วยผ้าสีน้ำตาลเป็นโขดหิน และติดป้ายเตือนห้ามลงเล่นน้ำ

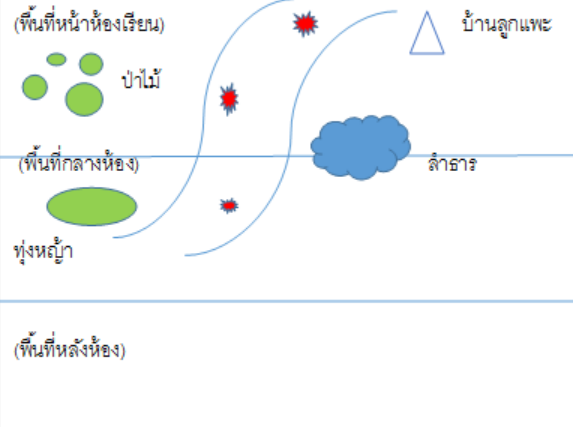
ตารางที่ 22 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 4

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	นานมาแล้วมีแม่แพะตัวหนึ่งมีลูกตัวเล็ก ๆ ที่น่ารักอยู่เจ็ดตัว และมันรักลูกของมันมาก วันหนึ่งแม่แพะอยากออกไปเข้าป่าเพื่อหาอาหารให้ลูก ๆ ดังนั้นแม่แพะจึงเรียกลูกเข้ามาใกล้ ๆ แล้วกำชับว่าอย่าไว้ใจคนแปลกหน้า ลูกแพะสัญญาว่าจะระวังตัว และแม่แพะก็ออกเดินทางไป หมาป่าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเมื่อเห็นว่าแม่แพะเข้าป่าไปแล้วมันจึงคิดแผนการฉ้อโกงลูกแพะ ทั้งหมดกินเป็นอาหาร	
วันจันทร์	ลูกแพะต้องจำทางกลับบ้าน และหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านให้ได้ อย่าไว้ใจคนแปลกหน้าที่เอาขนมมาให้ แต่ลูกแพะรับขนมจากหมาป่าแปลกหน้าจึงถูกหมาป่าจับตัวไป ตัวอื่น ๆ จึงช่วยกันตามพาลูกแพะกลับมา	ครูจัดห้องเรียนโดยขีดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นทุ่งหญ้าและวางโต๊ะบริเวณพื้นที่หน้าห้องด้านซ้ายเพื่อเป็นต้นไม้และให้ผ้าสีน้ำตาลและสีเขียวคลุม
วันอังคาร	ลูกแพะเรียนรู้วิธีการโทรศัพท์แจ้งตำรวจเมื่อรู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่ไปกับคนแปลกหน้าที่บอกว่าพ่อกับแม่ให้มารับ แต่ลูกแพะก็ออกไปกับหมาป่าแปลกหน้าที่มาชวนลูกแพะออกไปข้างนอก	ครูจัดห้องเรียนโดยขีดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นทุ่งหญ้าและวางโต๊ะบริเวณพื้นที่หน้าห้องด้านซ้ายเพื่อเป็นต้นไม้และให้ผ้าสีน้ำตาลและสีเขียวคลุม

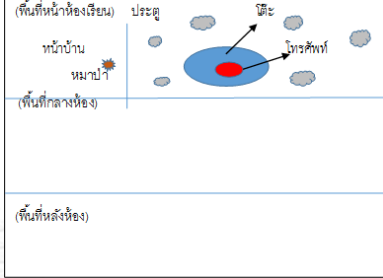
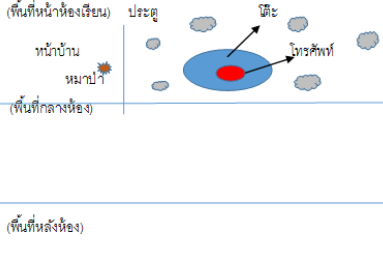
ตารางที่ 22 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 4

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	ลูกแพะต้องจำเส้นทางกลับบ้าน จำหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้าน ไม่พูดคุยกับสัตว์แปลกหน้า ไม่บอกชื่อและที่อยู่ของตนเองให้สัตว์แปลกหน้ารู้ หมาป่าปลอมตัวแม่วัวมาแกล้งคำความรู้จ๊กกับลูกแพะ แต่ลูกแพะก็ไม่หลงกลเชื่อหมาป่า	ครูจัดห้องเรียนโดยขดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นทุ่งหญ้า วางโต๊ะบริเวณพื้นที่หน้าห้องด้านซ้ายเพื่อเป็นต้นไม้และให้ผ้าสีน้ำตาลและสีเขียวคลุม และขดผ้าสีฟ้าเป็นลำธารตรงกลางระหว่างต้นไม้กับทุ่งหญ้า
วันพฤหัสบดี	หมาป่าปลอมตัวเป็นแพะบาดเจ็บมานอนใกล้ ๆ กับที่ลูกแพะทั้ง 7 ตัวกำลังวิ่งเล่นอยู่ในทุ่งหญ้า หมาป่าขอร้องให้ลูกแพะช่วยเหลือตนเอง ลูกแพะไม่เชื่อและไม่ทำตามที่หมาป่าขอร้อง	ครูจัดห้องเรียนโดยขดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นทุ่งหญ้า ป่าไม้ และใช้ผ้าสีฟ้าขดเป็นลำธาร

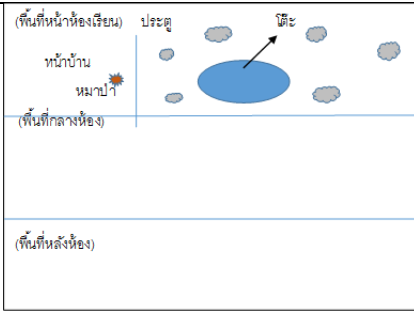
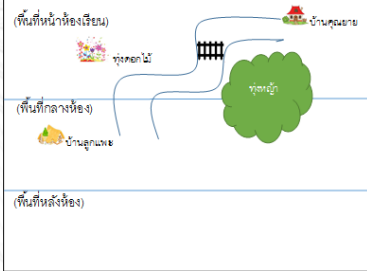
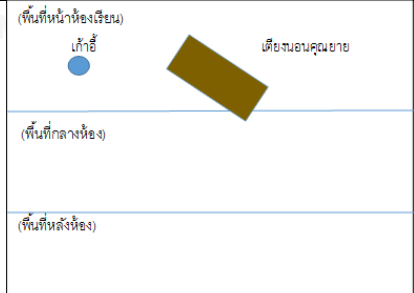
ตารางที่ 22 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 4

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	หมาป่าแก้มกลับมาที่บ้านของลูกแพะแล้วพยายามหลอกลูกแพะว่าแม่แพะให้ตนมาพาลูกแพะทั้งหมดไปหาแม่แพะที่ชายป่าด้านโน้น ลูกแพะไม่หลงกลหมาป่าและรีบวิ่งเข้าบ้านเพื่อรอแม่แพะกลับบ้าน	ครูจัดห้องเรียนโดยขุดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นทุ่งหญ้า ป่าไม้ และใช้ผ้าสีฟ้าขุดเป็นลำธาร

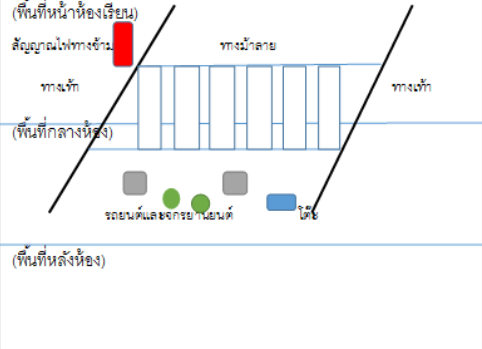
ตารางที่ 23 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 5

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	นานมาแล้วมีแม่แพะตัวหนึ่งมีลูกตัวเล็ก ๆ ที่น่ารักอยู่เจ็ดตัว และมันรักลูกของมันมาก วันหนึ่งแม่แพะอยากออกไปเข้าป่าเพื่อหาอาหารให้ลูก ๆ ดังนั้นแม่แพะจึงเรียกลูกเข้ามาใกล้ ๆ แล้วกำชับว่าอย่าไว้ใจคนแปลกหน้า ลูกแพะสัญญาว่าจะระวังตัว และแม่แพะก็ออกเดินทางไปหามาป่าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเมื่อเห็นว่าแม่แพะเข้าป่าไปแล้วมันจึงคิดแผนการฉ้อโกงจับลูกแพะทั้งหมดกินเป็นอาหาร	
วันจันทร์	หมาป่าไปเคาะประตูบ้านของลูกแพะพร้อมกับร้องเรียกลูกแพะที่อยู่ข้างใน แต่ลูกแพะจำเสียงได้ว่าไม่ใช่แม่ของตนจึงไล่หมาป่าไป	ครูจัดห้องเรียนเป็นบ้านลูกแพะ โดยขีดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นประตูบ้านและวางโต๊ะบริเวณพื้นที่หน้าห้อง วางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะ วางของเล่นบนพื้น วางหนังสือไว้บนพื้น วางกระดาษ สี และดินสอไว้บนพื้น
วันอังคาร	หมาป่าโทรศัพท์เข้ามาในบ้านเพื่อให้ลูกแพะรับสายและเปิดประตูบ้านให้กับตน แต่ลูกแพะไม่หลงกลหมาป่าและวางสายทันทีโดยไม่พูดอะไร	ครูจัดห้องเรียนเป็นบ้านลูกแพะ โดยขีดผ้าสีเขียวเพื่อเป็นประตูบ้านและวางโต๊ะบริเวณพื้นที่หน้าห้อง วางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะ วางของเล่นบนพื้น วางหนังสือไว้บนพื้น วางกระดาษ สี และดินสอไว้บนพื้น

ตารางที่ 23 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 5

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	หมาป่าแกล้งทำเป็นบุรุษ ไปรษณีย์เพื่อมาส่งของที่บ้านลูกแพะ ปลอมตัวเป็นคนส่งพิซซา และช่างไฟฟ้าเพื่อเข้าบ้านลูกแพะ แต่ลูกแพะไม่ยอมเปิดประตูให้หมาป่าเข้าบ้าน	ครูจัดห้องเรียนเป็นบ้านลูกแพะ โดยขีดผ้าสีเขียวเพื่อเป็น ประตูบ้านและวางโต๊ะบริเวณพื้นที่หน้าห้อง วางขนมบน โต๊ะ วางของเล่นบนพื้น วางหนังสือไว้บนพื้น วาง กระดาษ สี และดินสอไว้บนพื้น
วันพฤหัสบดี	แม่แพะให้ลูกแพะเอา อาหารและขนมไปเยี่ยมคุณยายที่ กระต่อมในป่า โดยย้ำว่าให้ลูกแพะ เดินตามเส้นทางที่แม่เคยพาไป ไม่ ออกนอกเส้นทาง และไม่คุยกับคน แปลกหน้า หมาป่าได้ยินเรื่องราว ทั้งหมดจึงปลอมตัวเพื่อมาหลอก ลูกแพะให้ตกเป็นอาหารของตน	ครูจัดห้องเรียนเป็นบ้านลูกแพะ โดยขีดผ้าสีเขียวเพื่อเป็น ทางเดินวางบันได 1 เถาไว้บนโต๊ะเพื่อเป็นบ้านลูกแพะ วางกระถางดอกไม้เพื่อเป็นทุ่งหญ้า และใช้บานประตูเป็น บ้านคุณยาย
วันศุกร์	หมาป่าจับลูกแพะมาเป็น อาหารไม่ได้จึงรีบวิ่งไปที่บ้านของ คุณยาย แต่คุณยายไม่อยู่ที่บ้านมัน จึงปลอมตัวเป็นคุณยาย เพื่อจะจับ ลูกแพะเป็นอาหาร แต่ลูกแพะรู้ เสียก่อนจึงหนีจากหมาป่าได้	ครูจัดห้องเรียนเป็นบ้านคุณยาย โดยวางโต๊ะหนึ่งตัวไว้ ตรงกลางของพื้นที่หน้าห้องเรียน และวางที่นอนไว้บน โต๊ะเพื่อเป็นเตียงนอนของคุณยาย วางเก้าอี้หนึ่งตัวไว้ ด้านซ้ายของพื้นที่หน้าห้องเรียนเพื่อเป็นเก้าอี้ที่คุณยาย ชอบนั่ง และวางตะกร้าใส่ของๆคุณยายไว้ข้างเก้าอี้

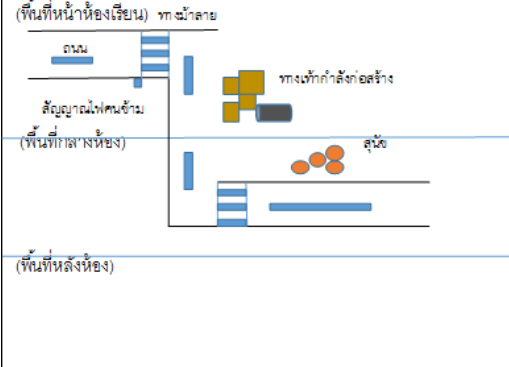
ตารางที่ 24 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 6

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	ไขหวานและชนุนเป็นเพื่อนรักกัน อาศัยอยู่บ้านใกล้กัน ไปเที่ยวด้วยกัน วึ่งเล่นด้วยกัน และเดินไปกลับโรงเรียนด้วยกันทุกวัน ไขหวานมีนิสัยซุกซน ชอบทำโน่นทำนี่โดยไม่สนใจอันตราย และระหว่างทางกลับบ้านทั้งสองเจอเหตุการณ์มากมายที่ทำให้ชนุนต้องคอยช่วยเหลือและดูแลไขหวาน	
วันจันทร์	วันเปิดเทอมวันแรกของไขหวานและชนุน ช่วงปิดเทอมที่ผ่านมาไขหวานได้หัดเล่นฟุตบอล เขาจึงมาแสดงวิธีเล่นฟุตบอลให้ชนุนดูบนทางเท้าระหว่างทางที่ทั้งสองเดินไปโรงเรียน ขณะกำลังเล่นอยู่นั้นลูกบอลก็หลุดจากมือไขหวานและกลิ้งไปกลางถนน ไขหวานขอร้องให้ชนุนช่วยเก็บลูกบอลให้หน่อย ก่อนที่ลูกบอลจะถูกรถทับ	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเดินเดินเท้า โดยตีเส้นสีดำด้วยเทปกาวเพื่อเป็นทางเท้าและสีเส้นสีฟ้าติดที่พื้นห้องด้วยเทปกาวเป็นพื้นถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง
วันอังคาร	ตอนเย็นหลังเลิกเรียนไขหวานและชนุนชวนเพื่อนคนอื่น ๆ ในห้องเดินกลับบ้านพร้อมกัน ไขหวานชวนเพื่อน ๆ วึ่งเล่นไล่จับกันบนทางเท้าข้างถนนระหว่างเดินกลับบ้านว่าใครจับถูกจับได้ก่อน ชนุนไม่ได้เล่นด้วยและเป็นห่วงว่าไขหวานและเพื่อน ๆ จะลืมนและกลิ้งลงไปถนน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเดินเดินเท้า โดยตีเส้นสีเทาเพื่อเป็นทางเท้า กระจาดาชสีขาวสลับดำเพื่อเป็นทางม้าลาย และใช้แกนกระดาษหุ้มด้วยกระดาษสีดำ ติดสัญญาณไฟคนข้ามสีเขียวและแดงที่ทำจากกระดาษบริเวณทางเท้าก่อนข้ามทางม้าลาย

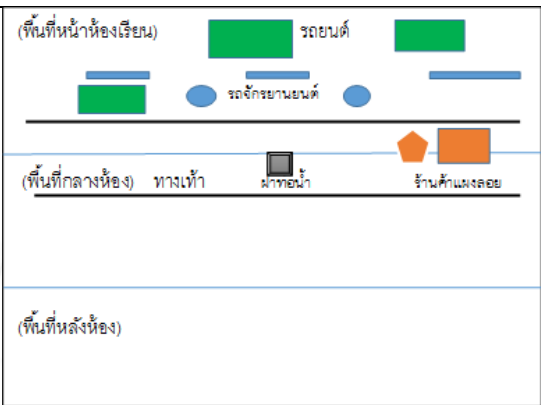
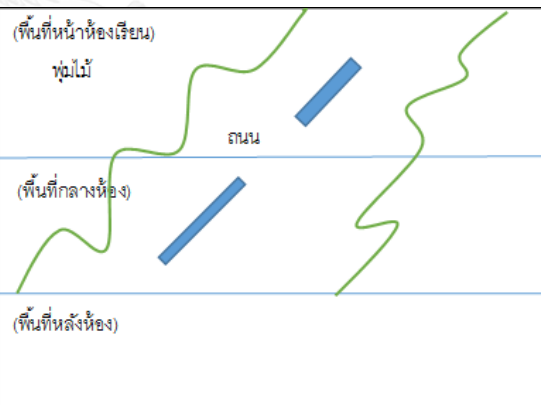

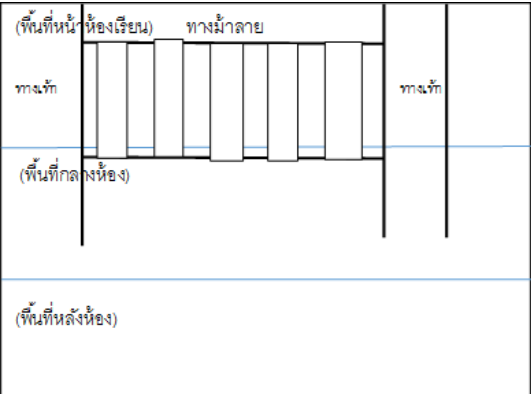
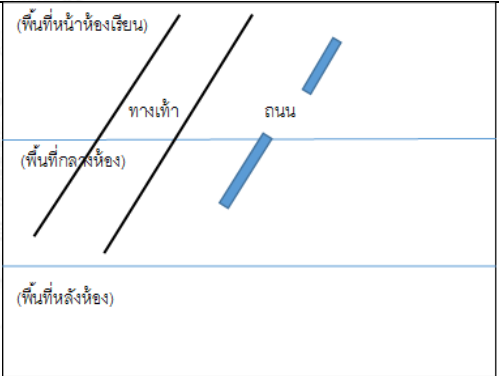
ตารางที่ 24 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 6

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	ชนุนบอกกับไขหวานว่าบ้านข้างหน้าที่ทั้งสองกำลังจะเดินผ่าน มีสุนัขตัวใหญ่นอนอยู่และมันดุมาก ทั้งสองควรเข้าไปเดินทางเท้าฝั่งตรงข้าม แต่ไขหวานไม่เชื่อ ชนุนจึงเดินทางเท้าฝั่งตรงข้ามตัวเดียว แล้วสุนัขตัวใหญ่จากบ้านหลังนั้นก็วิ่งไล่ไขหวาน ชนุนเห็นเหตุการณ์เข้าและต้องการช่วยไขหวาน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเดินเดินเท้า โดยตีเส้นสีเทาด้วยเทปกาวเพื่อเป็นทางเท้าและถนน ใช้กระดาษสีขาและดำทำทางม้าลายจำนวน 2 จุด วางป้ายเตือนและกรวยจราจรบนทางเท้าเพื่อเตือนทางเท้าชำรุดและกำลังก่อสร้าง และมีกลุ่มสุนัขนอนอยู่ทางเท้า

ตารางที่ 27 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 7

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	ไข่วหวานและซนุนเป็นเพื่อนรักกัน อาศัยอยู่บ้านใกล้กัน ไปเที่ยวด้วยกัน วึ่งเล่นด้วยกัน และเดินไปกลับโรงเรียนด้วยกันทุกวัน ไข่วหวานมีนิสัยซุกซน ชอบทำโน่นทำนี่โดยไม่สนใจอันตราย และระหว่างทางกลับบ้านทั้งสองเจอเหตุการณ์มากมายที่ทำให้ซนุนต้องคอยช่วยเหลือและดูแลไข่วหวาน	
วันจันทร์	ไข่วหวานและซนุนอยู่ที่โรงเรียนจนเย็นเพราะต้องซ้อมกีฬาของโรงเรียน หลังจากซ้อมกีฬาเสร็จทั้งสองก็เดินกลับบ้านพร้อมกัน ซนุนรู้ว่าการเดินบนทางเท้าต้องคอยฟังเสียงรถบนถนนด้วยแต่ไข่วหวานกลับไม่สนใจกฎข้อนี้และต้องการให้ซนุนฟังเรื่องเล่าที่ตนไม่เกี่ยวข้องเลยมาเป็นอย่างไรบ้าง	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเท้า โดยตีเส้นสีดำด้วยเทปกาวเพื่อเป็นทางเท้าและสีเส้นสีฟ้าติดที่พื้นห้องด้วยเทปกาวเป็นพื้นถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง
วันอังคาร	ไข่วหวานชวนซนุนไปสวนสาธารณะ ไม่ไกลจากบ้านที่ทั้งสองอาศัยอยู่ สวนสาธารณะที่ทั้งสองไปมีพุ่มไม้ขึ้นมากมาย และตลอดทางที่เดินไปก็ไม่มีทางเท้าแต่เป็นทางดิน ซนุนบอกให้ไข่วหวานมาเดินบนทางดิน เพราะอาจมีงูและสัตว์มีพิษซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเดินที่ไม่มีทางเท้า โดยขีดผ้าสีเขียวเป็นพุ่มไม้ และสีเส้นสีฟ้าติดที่พื้นห้องด้วยเทปกาวเป็นพื้นถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง

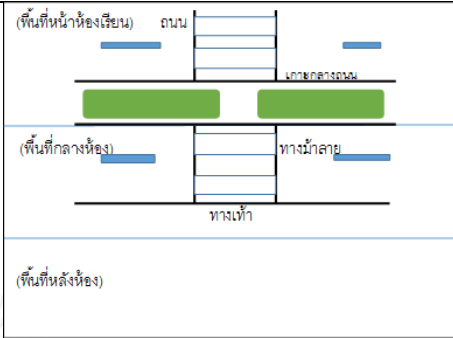
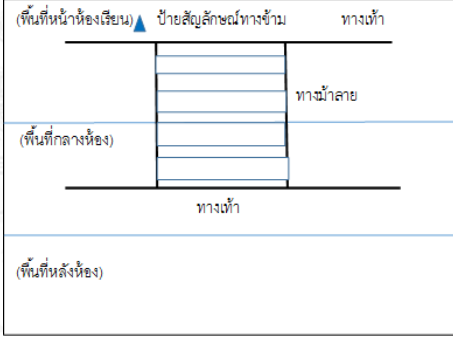

ตารางที่ 27 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 7

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	วันหยุดแม่ชวนขนุนไปตลาดเพื่อซื้ออาหาร ทั้งสองซื้ออาหารมากมายกลับบ้าน ขณะที่ขนุนและแม่กำลังข้ามถนนกลับบ้านไข่วานก็เดินผ่านมาเห็นเข้าจึงตะโกนเรียกขนุนด้วยความดีใจ ขนุนหันหลังหรือถอยหลังกลับกะทันหันมาตามเสียงเรียกของเพื่อนรัก	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางม้าลายและทางเดินเท้า โดยตีเส้นสีดำด้วยเทปกาวเพื่อเป็นทางเท้า และสีเส้นสีขาวดำที่พื้นห้องด้วยเทปกาวเป็นทางม้าลายบริเวณพื้นที่หน้าห้อง
วันพฤหัสบดี	ก่อนกลับบ้านวันนี้คุณครูแจกแผ่นพับเกี่ยวกับการเดินทางไปที่คนศึกษาให้เด็กทุกคนในห้อง คุณครูบอกให้ทุกคนเอาแผ่นพับใส่กระเป๋าไปให้คุณพ่อคุณแม่อ่านที่บ้าน ไข่วานไม่เชื่อฟังที่คุณครูบอกและเขาออกมาดูระหว่างทางเดินกลับบ้าน ทำให้แผ่นพับปรีวไปกลางถนน ไข่วานของร้องให้ขนุนช่วยเก็บแผ่นพับให้ตน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเท้า โดยตีเส้นสีดำด้วยเทปกาวเพื่อเป็นทางเท้าและสีเส้นสีฟ้าตัดที่พื้นห้องด้วยเทปกาวเป็นพื้นถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง

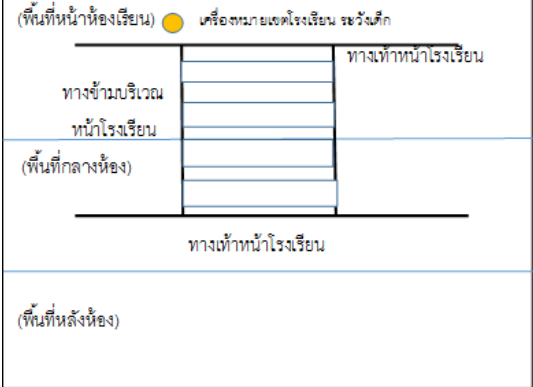
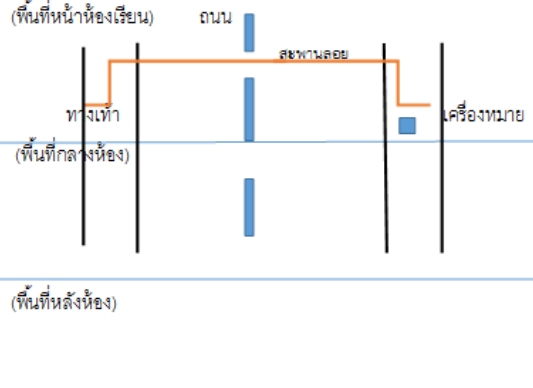

ตารางที่ 27 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 7

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	วันนี้แม่มารับไข่หวานและขนมที่โรงเรียน ทั้งสามเดินกลับบ้านด้วยกัน ขนมจับมือแม่ตลอดเวลาที่เดินบนทางเท้ากลับบ้าน แต่ไข่หวานวิ่งเล่นไปมาไม่ยอมจับมือแม่แล้วอยู่ ๆ ไข่หวานก็วิ่งลงไปบนถนน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนและทางเท้า โดยตีเส้นสีดำด้วยเทปกาวเพื่อเป็นทางเท้าและสีเส้นสีฟ้าติดที่พื้นห้องด้วยเทปกาวเป็นพื้นถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง ขดผ้าสีเขียวเป็นพุ่มไม้ ตีเทปกาวสีขาวและดำเป็นทางม้าลาย

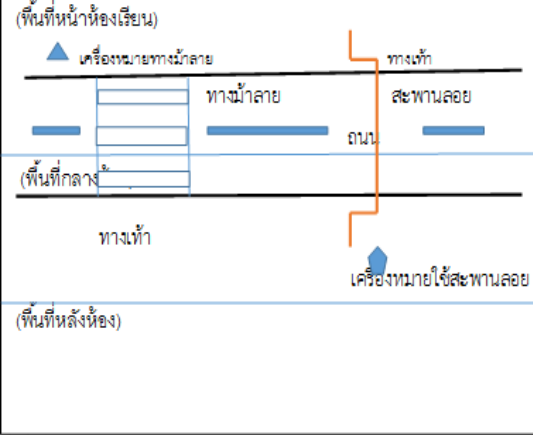

ตารางที่ 28 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 8

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	กะதிய้ายมาจากต่างจังหวัดยังไม่คุ้นเคยกับบ้านใหม่ โรงเรียนใหม่ เพื่อนใหม่ และถนนมากมายหลายสายที่กระรอกน้อยต้องข้ามกลับบ้านทุกวัน กะทิกำลังเรียนรู้วิธีการข้ามถนน วิธีการอ่านป้ายต่าง ๆ และจดจำเส้นทางกลับบ้านของตนเองให้ได้	
วันจันทร์	กะทิและเพื่อน ๆ ผ่านการข้ามถนนในวันแรกได้อย่างปลอดภัย แต่การข้ามถนนในวันนี้ทำให้เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าจะข้ามถนนได้อย่างไร โชคดีที่กะทิไปเจอกับคุณตำรวจ คุณตำรวจพากะทิข้ามเกาะกลางถนนเพื่อกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนน 2 เลนโดยใช้เทปกาวสีฟ้าเป็นพื้นถนน ขดผ้าสีเขียวเป็นเกาะกลางถนนกั้นระหว่างถนนทั้ง 2 เลน ใช้เทปกาวสีดำเป็นทางม้าลายบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง
วันอังคาร	แม่บอกกะทิว่าแม่เธอจะข้ามถนนเองได้แต่ก็ต้องข้ามถนนกับผู้ใหญ่ทุกครั้ง ห้ามข้ามถนนลำพัง วันนี้แม่จึงเดินมาส่งกะทิและเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน ระหว่างทางมาโรงเรียนแม่พากะทิและเพื่อน ๆ ข้ามทางม้าลาย	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางม้าลายและทางเท้าโดยใช้เทปกาวสีดำเป็นทางม้าลายบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง และติดตั้งเสาที่มีป้ายสัญลักษณ์ทางม้าลายบริเวณทางเท้าด้านซ้ายของพื้นที่หน้าห้องเรียน

ตารางที่ 28 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 8

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	วันนี้กะทิและเพื่อน ๆ ตื่นสายจึงไม่ทันขึ้นรถโรงเรียน พ่อจึงมาส่งกะทิและเพื่อน ๆ ที่หน้าโรงเรียน เพราะกลัวว่าจะเข้าห้องเรียนไม่ทัน กะทิและเพื่อน ๆ จึงรีบวิ่งข้ามถนนหน้าโรงเรียน และถูกรถเฉี่ยวชนจนได้รับบาดเจ็บ	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางม้าลายและทางเท้าโดยใช้เทปกาวสีดำเป็นทางม้าลายบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง และติดตั้งเสาที่มีป้ายเครื่องหมายเขตโรงเรียน ระวังเด็กบริเวณทางเท้าด้านซ้ายของพื้นที่หน้าห้องเรียน
วันพฤหัสบดี	กะทิและเพื่อน ๆ ทำงานเสร็จช้า จึงกลับบ้านช้า กะทิและเพื่อน ๆ เดินออกมาหน้าโรงเรียนเพื่อจะข้ามถนน แต่บนถนนมีรถเยอะมากจนไม่สามารถข้ามได้ ไม่ไกลจากหน้าโรงเรียนมีสะพานลอย กะทิรู้ว่าพ่อกับแม่ต้องเป็นห่วงมากที่ตนกลับบ้านสาย กะทิและเพื่อน ๆ จึงรีบวิ่งข้ามถนน	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางเท้าโดยใช้เทปกาวสีดำบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง ใช้เทปกาวสีส้มตีเป็นสะพานลอย ใช้เทปกาวสีฟ้าตีเส้นเป็นถนน และติดตั้งเสาที่มีป้ายเครื่องหมายใช้สะพานลอย บริเวณทางเท้าด้านซ้ายของพื้นที่หน้าห้องเรียน

ตารางที่ 28 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 8

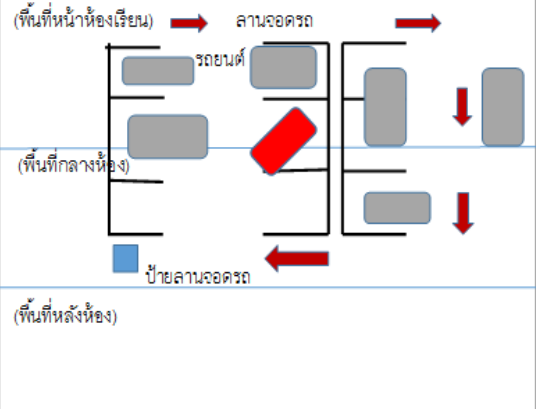

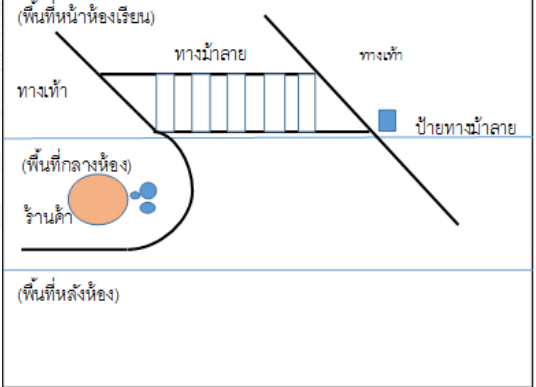

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	กะทิและเพื่อน ๆ รู้วิธีข้ามถนนที่ปลอดภัยแล้ว ทุกคนรู้ว่าต้องข้ามถนนบริเวณใด และก่อนข้ามถนนต้องทำอะไร กะทิและเพื่อน ๆ สามารถเดินทางกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางเท้าโดยใช้เทปกาวสีดำ บริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง ใช้เทปกาวสีขาวดำเป็นทางม้าลาย และใช้เทปกาวสีส้มตีเป็นสะพานลอย ใช้เทปกาวสีฟ้าตีเส้นเป็นถนน และติดตั้งเสาที่มีป้าย สัญลักษณ์ทางม้าลาย บริเวณทางเท้าด้านซ้ายของพื้นที่หน้าห้องเรียน และเครื่องหมายใช้สะพานลอย บริเวณทางเท้าด้านขวาของพื้นที่กลางห้อง

ตารางที่ 29 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 9

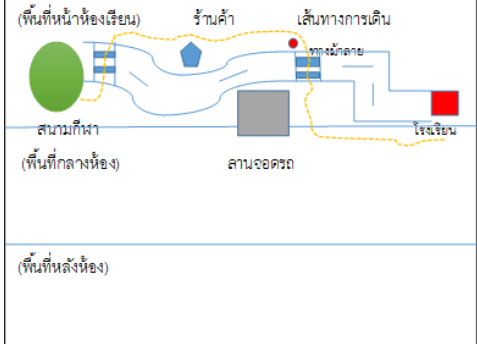
วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	กะதிய้ายมาจากต่างจังหวัดยังไม่คุ้นเคยกับบ้านใหม่ โรงเรียนใหม่ เพื่อนใหม่ และถนนมากมายหลายสายที่กระรอกน้อยต้องข้ามกลับบ้านทุกวัน กะทิกำลังเรียนรู้วิธีการข้ามถนน วิธีการอ่านป้ายต่าง ๆ และจดจำเส้นทางกลับบ้านของตนเองให้ได้	
วันจันทร์ กะทิและเพื่อน ๆ เดินจากบ้านมาโรงเรียนช้ากว่าเพื่อน ๆ และเพื่อนข้ามถนนตามสัญญาณคนข้ามไฟแล้วและตะโกนเรียกทั้งสามคนให้รีบวิ่งตามมา หากไม่ทำเช่นนั้นทั้งสามจะขึ้นรถไม่ทัน ทั้งสามอยากไปขึ้นรถให้ทัน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนที่มีทางม้าลายและไฟสัญญาณคนข้าม โดยใช้เทปกาวสีดำเป็นทางม้าลาย บริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง	
วันอังคาร วันนี้เป็นวันเกิดของกะทิ กะทิและเพื่อน ๆ กำลังยืนรอแม่มารับที่หน้าโรงเรียน ทั้งสามกลัวว่าพวกตนจะไปซื้อเค้กวันเกิดกับแม่สายและบนถนนก็เริ่มมีรถเยอะมากแล้ว ทำให้แม่ต้องจอดรถฝั่งตรงข้ามกับโรงเรียน และห่างจากที่ทั้งสามคนยืนไม่ไกลที่ทางม้าลาย ทั้งหมดรีบวิ่งข้ามถนน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนที่มีทางม้าลาย โดยใช้เทปกาวสีดำเป็นทางม้าลายบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง เตรียมรถจักรยานยนต์จำนวน 2 คัน รถยนต์จำนวน 3 คันตามภาพ	

ตารางที่ 29 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 9

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	กะทิกับเพื่อน ๆ กำลังจะเดินกลับบ้าน เส้นทางที่เร็วที่สุดคือเดินข้ามลานจอดรถที่มีรถจอดอยู่มากมาย เพราะกลัวว่าจะกลับบ้านช้าทั้งหมดจึงตัดสินใจวิ่งข้ามลานจอดรถเพื่อกลับบ้านให้เร็วที่สุด	ครูจัดห้องเรียนเป็นลานจอดรถ โดยใช้เทปกาวสีดำเป็นช่องสำหรับจอดรถ และเทปกาวสีแดงเป็นลูกศรทิศทางการขับรถในลานจอดรถบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง เตรียมโต๊ะจำนวน 7 ตัวเป็นรถยนต์และวางเรียงตามภาพตามภาพ และวางป้ายสัญลักษณ์ลานจอดรถ ตำแหน่งตามภาพ
วันพฤหัสบดี	กะทิและเพื่อน ๆ กำลังเดินไปโรงเรียนและเห็นเพื่อนในห้องเดียวกันกำลังเดินไปที่ร้านขายขนมฝั่งตรงข้ามกับทางโค้งและบนถนนก็มีรถวิ่งไปมามากมาย ทั้งหมดเห็นว่าทางม้าลายห่างออกไปไม่ไกล และเพื่อน ๆ ตะโกนเรียกให้ทั้งสามคนรีบข้ามถนนมาเพื่อจะได้กินขนมด้วยกัน	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางเท้า ทางโค้ง และทางม้าลายโดยใช้เทปกาวสีดำและขาวตีเป็นเส้นถนน เตรียมโต๊ะจำนวน 1 ตัวร้านค้าและวางเรียงตามภาพตามภาพ และวางป้ายสัญลักษณ์ทางม้าลาย ตำแหน่งตามภาพ

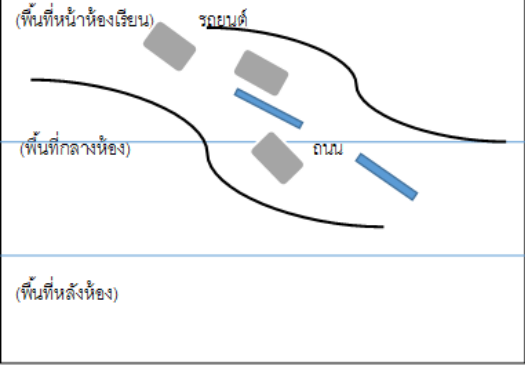
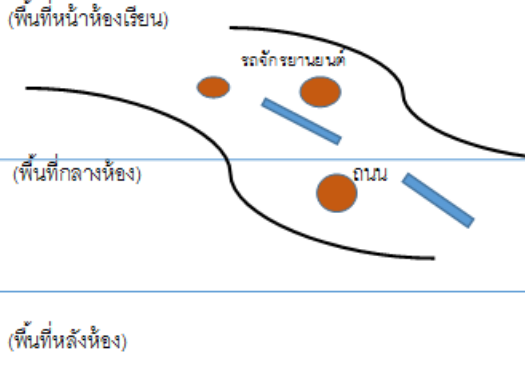
ตารางที่ 29 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 9

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	วันนี้ที่โรงเรียนมีกีฬา คุณครูจึงนัดให้ทุกคนไปพบกันที่สนามกีฬาของโรงเรียน กะทิกับเพื่อน ๆ เดินไปสนามกีฬาด้วยกัน ระหว่างทางทั้งหมดต้องข้ามถนนหลายสาย เพื่อไปให้ถึงสนามกีฬา	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางเท้า ทางโค้ง ทางม้าลาย สัญญาณไฟคนข้ามโดยใช้เทปกาวสีดำและขาวตีเป็นเส้นเตรียมโต๊ะจำนวน 1 ตัวเป็นร้านค้า ตีเส้นสีเทาเป็นลานจอดรถ และขีดผ้าสีเขียวเป็นสนามหญ้า ตามภาพ

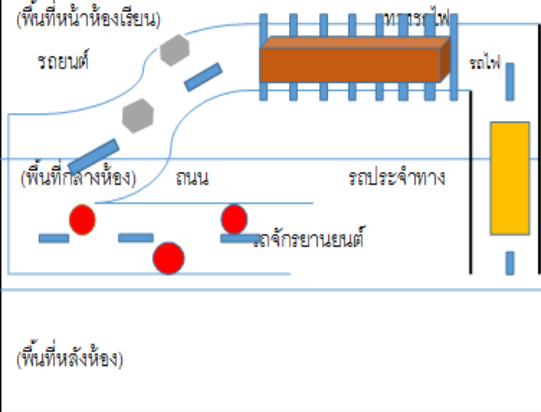
ตารางที่ 30 เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 10

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
	ลิงน้อย 5 ตัว แอบอ่านหนังสือท่องเที่ยวเมืองใหญ่สุดสัปดาห์ สถานที่ท่องเที่ยวที่ลูกลิงอยากไป คือ ห้างสรรพสินค้า ลูกลิงทั้ง 5 รีบอาบน้ำแต่งตัว หยิบเสื้อผ้าใส่กระเป๋า สวมหมวก ใส่รองเท้าผ้าใบ เตรียมตัวออกเดินทาง	
วันจันทร์	ลิงทั้ง 5 ตัว ตัดสินใจนั่งรถประจำทางเข้าไปในเมืองด้วยความตื่นเต้นที่ได้ขึ้นรถประจำทาง บนรถมีสัตว์โดยสารอยู่มากมาย แต่เป็นครั้งแรกลิงน้อยทั้ง 5 ได้ขึ้นรถประจำทาง พวกมันจึงโหนตัวไปมาบนรถ ยื่นมือออกไปนอกหน้าต่างบ้าง และนั่งบนหน้าต่างรถบ้างจึงตกลงมาจากรถ	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนน และมีรถประจำทางวิ่งอยู่บนถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง
วันอังคาร	ลิงน้อยทั้ง 5 วิ่งไปมาบนรถไฟที่กำลังแล่นอยู่ ยื่นแขนออกนอกหน้าต่าง และขึ้นไปนั่งบนรถไฟไม่ทำความเคารพของพนักงานรถไฟลิงน้อยจึงตกลงมาได้รับบาดเจ็บ	ครูจัดห้องเรียนเป็นทางรถไฟโดยใช้เทปกาวยึดดำตีเส้น และมีรถไฟจำลองอยู่บนรางรถไฟบริเวณพื้นที่หน้าห้อง

ตารางที่ 30 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 10

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันพุธ	ลูกสิงห์ 5 นั่งตัวเปื้อน เลอะเทอะอยู่ข้างทางเท้า แม่ไก่ขับรถยนต์ผ่านมาจึงอาสาจะไปส่งลูกสิงห์ในเมือง สิงห์น้อยทั้ง 5 ต่างดีใจรีบกระโดดขึ้นรถ ไม่ยอมนั่งนั่งนั่ง ทั้งชะโงกหน้าออกจากรถ วิ่งเล่นข้ามเบาะไปมา รื้อค้นกระเป๋าของแม่ไก่ แม่ไก่อมาส่งสิงห์ทั้ง 5 ที่สถานีรถไฟบอกให้นั่งรถไฟต่อไปในเมือง	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนโดยใช้เทปกาวสีดำตีเส้นถนน เทปกาวสีฟ้าตีเป็นเส้นถนน และมีรถจำลองอยู่บนถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง
วันพฤหัสบดี	ลุงหมี่ที่ขับจักรยานยนต์ผ่านมาเจอสิงห์น้อยทั้ง 5 และพาทั้ง 5 ตัวมาส่งที่ห้างสรรพสินค้าด้วยรถจักรยานยนต์ แต่ลูกสิงห์ทั้ง 5 ก็ชนจนได้รับบาดเจ็บ รถจักรยานยนต์ล้ม	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนโดยใช้เทปกาวสีดำตีเส้นถนน เทปกาวสีฟ้าตีเป็นเส้นถนน และมีรถจักรยานยนต์จำลองอยู่บนถนนบริเวณพื้นที่หน้าห้องและกลางห้อง

ตารางที่ 30 (ต่อ) เนื้อเรื่อง และฉากในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร สัปดาห์ที่ 10

วัน	เนื้อเรื่อง	ฉาก
วันศุกร์	ลุงหมีพาลูกสิงทั้ง 5 นิ่ง รถจักรยานยนต์มาที่บ้านเพื่อ เปลี่ยนเป็นรถยนต์ และไปส่งพวก ลิงที่สถานีรถไฟ และไปต่อรถ ประจำทางเพื่อกลับบ้าน	ครูจัดห้องเรียนเป็นถนนโดยใช้เทปกาวสีดำตี เส้นถนน เทปกาวสีฟ้าตีเป็นเส้นถนน รางรถไฟ และมีรถประจำทาง รถไฟ รถยนต์ และ จักรยานยนต์จำลองอยู่บนถนนบริเวณพื้นที่หน้า ห้องและกลางห้อง

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร

เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นำขนชนิด ขันอนุบาล 2

สัปดาห์ที่ 10 วันจันทร์ เวลา 14.00 – 14.35 น.

ผู้สอน นางสาว พัทธนา ทองรักษ์ รหัสนิสิต 5683362827

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
1. เด็กบอกสาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถได้ 1.1 โยนตัวไปมาขณะเคลื่อนที่ 1.2 วิ่งไปมาบนรถขณะรถเคลื่อนที่ 1.3 ยืนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกหน้าต่าง 2. เด็กบอกลักษณะอันตรายจากการโดยสารรถได้ 3. เด็กแสดงพฤติกรรมการเล่นที่ปลอดภัย 4. เด็กบอกอันตรายจากการโดยสารรถได้	1. สาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถได้แก่ 1.1 โยนตัวไปมาขณะเคลื่อนที่ 1.2 วิ่งไปมาบนรถขณะรถเคลื่อนที่ 1.3 ยืนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกหน้าต่าง 2. ลักษณะอันตรายจากการโดยสารรถได้แก่ 2.1 ถูกรถเฉี่ยวมีอันตราย 2.2 พลัดตกจากรถ	1. การสวมบทบาทแสดงบทบาทสมมติ 2. การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติผ่านการสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้น 3. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านตัวละครและ 4. การพูดแสดงความคิดเห็นของผู้อื่น	ขั้นสร้างความสนใจ (ฉากที่ 1) (ครูเดินออกจากประตูหน้าของห้องมาพร้อมกับชุดมัคคุเทศก์ ในมือถือธงและสะพายกระเป๋า มายืนบริเวณพื้นที่กลางห้อง และเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น) มัคคุเทศก์: (ครูเดินมายืนบริเวณกลางห้องเรียนบนพื้นที่กลางห้อง) สวัสดีฉันคือ มัคคุเทศก์ ฉันมีหน้าที่นำนักท่องเที่ยวชม สถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจและให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ แก่นักท่องเที่ยว (ครูนั่งลงบนพื้นพร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกระเป๋า ได้แก่ ภาพรถประจำทาง ภาพพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบนรถประจำทาง พร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกล่อง) มัคคุเทศก์: นี่คือ กระเป๋าสำหรับใส่ข้อมูลจำเป็นต่าง ๆ ที่มีมัคคุเทศก์ทุกคนต้องมี เด็ก ๆ รู้ไหมว่าสิ่งที่มีหน้าที่นำนักท่องเที่ยวชมคืออะไร มัคคุเทศก์: ภาพเหล่านี้เด็ก ๆ เคยเห็นไหม เคยเห็นที่ไหน มัคคุเทศก์: พฤติกรรมอะไรบ้างที่เด็ก ๆ เห็นในรูปเหล่านี้ มัคคุเทศก์: เด็ก ๆ เคยใช้หรือทำพฤติกรรมแบบนี้ในรูปแบบเหล่านี้หรือไม่ มัคคุเทศก์: เมื่อเด็ก ๆ ต้องโดยสารยานพาหนะเด็ก ๆ จะทำอย่างไร (ครูเก็บภาพเมื่อเด็กตอบเสร็จ) ขั้นให้ความรู้	● เก้าอี้ 16 ตัว ● รถประจำทางจำลอง ● ภาพรถประจำทาง ● ภาพพฤติกรรมไม่เหมาะสมบนรถประจำทาง ● กระเป๋า ● นกเรียน ● ชุดมัคคุเทศก์ ● ชุดสัตว์	1. การสัมภาษณ์เด็กเมื่อสวมบทบาทเป็นสัตว์ 2. การสังเกตขณะเด็กสวมบทบาทเป็นสัตว์

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
	3. วิธีการโดยสารรถประจำทางอย่างปลอดภัย คือ 3.1 นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อโดยสารรถประจำทาง 3.2 ไม่ยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากตัวรถ 3.3 ไม่วิ่งเล่นไปมาระหว่างโดยสารรถประจำทาง	สำคัญ	{ครูเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับรถโดยสารยานพาหนะให้เด็ก ๆ ฟังพร้อมกับอ่านตราจากการโดยสารยานพาหนะ} (ฉากที่ 2) มีจุดประสงค์: (ครูเดินไปยืนบริเวณข้างรถ) มีจุดประสงค์: มีคือ รถประจำทาง (ครูชี้รถประจำทางให้เด็กดู) การเดินทางโดยสารรถประจำทางเป็นการเดินทางแบบหนึ่งที่มีกึ่งท่องเที่ยวขอใช้วิธีการโดยสารรถประจำทางที่ปลอดภัย คือ นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อขึ้นรถประจำทาง ถ้าเด็ก ๆ วิ่งไม่มาบนรถ เด็ก ๆ อาจล้มและได้รับบาดเจ็บหากรถหยุดกะทันหัน (ครูเดินขึ้นรถประจำทาง และนั่งบนเก้าอี้) มีจุดประสงค์: ขณะรถเคลื่อนที่ เด็ก ๆ ต้องไม่ยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากตัวรถ ถ้าเด็ก ๆ ยื่นแขน มือ หรือศีรษะออกนอกตัวรถอาจถูกรถที่วิ่งเข้ามาด้านหลังเมือชนแขน มือ หรือศีรษะทำให้บาดเจ็บ เลือดออก หรือแขนหักได้ มีจุดประสงค์: ถ้าเด็ก ๆ ติดอยู่ในรถโดยไม่มีผู้ใหญ่อยู่ด้วย เด็ก ๆ ต้องปีนแต่รถเพื่อให้ผู้ใหญ่ได้อันและมาช่วยเหลือได้ทัน มีจุดประสงค์: สิ่งที่ดี ๆ ต้องทำเมื่อโดยสารยานพาหนะคือ ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ และปีนแต่รถ เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกนอกรถ ปีนแต่รถ เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกนอกรถ ปีนแต่รถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสพการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร (ครูค้างในท่า มีคุณเทศน์ประมาณ 10 วินาที แล้วถอดชุด มีคุณเทศน์ออก และสวมชุดลงเดินออกมาจากหน้าห้องเรียนพร้อมกับหนังสือท่องเที่ยวมาขึ้น บริเวณพื้นที่หน้าห้อง เพื่อเตรียมชั้นรถประจำทาง) ขั้นฝึกฝนผ่านการแสดง (ฉากที่ 3) ลิง: (ครูเดินมายืนบริเวณพื้นที่กลางห้อง) ไปเที่ยวดีกว่า คุณครูสอนว่า นั่งรถประจำทาง มอเตอร์ไซด์ รถไฟ รถยนต์ นั่งประจำที่ ไม่วิ่งเล่น ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่เล่นของแหลมคม ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง สวมหมวกกันน็อค ล็อคเข็มขัดนิรภัย ลิง: อันคือ ลิง ฉันผ่านไปเจอหนังสือแนะนำท่องเที่ยวเมืองใหญ่ (ครูชูหนังสือให้เด็กเห็น) ในเมืองใหญ่มีสถานที่น่าเที่ยวมากมายเลย ฉันจะชวนเพื่อน ๆ ไปเที่ยวด้วยกัน ขอตัวแทนเด็ก ๆ มาเป็นเพื่อนฉันหน่อย และขอตัวแทนเด็ก ๆ 1 คนมาเป็นคนขับรถ (จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเด็กอื่น ๆ เป็นตัวละครอื่น)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูให้เด็กสวมชุดสัตว์ต่างๆ และมาอินบริเวณข้างรถประจำทาง ครูให้เด็กสวมชุดคนขับรถประจำทางและนั่งประจำที่คนขับ) ถึง: นี่คือ รถประจำทาง (ครูชี้ให้เด็ก ๆ ดูที่รถ) วันนี้พวกเราจะนั่งรถคันนี้เข้าไปเที่ยวในเมืองใหญ่ พวกเราขึ้นรถกันเถอะแต่เมื่อขึ้นไปบนรถแล้วพวกเราต้องไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกรถ แต่ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 1: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 2: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 3: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 4: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 5: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 6: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 7: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 8: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 9: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 10: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 11: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 12: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 13: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 14: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 15: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ สัตว์ตัวที่ 16: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยื่นมือ ยื่นแขน ยื่นหัวออกนอกรถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูปล่อยให้เด็ก ๆ โหนตัวไปมา นั่งบนขอบหน้าต่างรถ วิ่งเล่นไปมาในรถ ยืนส่วนต่าง ๆ ของร่างกายออกไปนอกตัวรถ) (ครูพูดว่า “รถหยุด” ครูให้เด็ก ๆ บางคนทำท่าล้มบนพื้นรถ บางคนกระโดดออกจากรถไปนอนอยู่ที่พื้น) สัตว์ตัวที่ 1: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 2: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 3: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 4: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 5: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 6: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 7: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 8: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 9: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 10: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 11: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 12: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 13: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 14: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 15: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 16: โอ้ย เจ็บจังเลย (ครูให้เด็กแสดงท่าทำบาดเจ็บส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กค้างอยู่ในท่านั้น และลุกขึ้นพูด)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			ครู: เด็ก ๆ เห็นไหมว่าหากเด็ก ๆ วิ่งเล่นไปมาบนรถ และยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกมาจนกวาดล้อมองที่รถเคลื่อนที่ และรถหยุด กระทั่งหันหน้าให้เด็ก ๆ ล้มในรถ หล่นจากรถ หรืออาจถูกรถที่วิ่งมาข้างหลังเฉี่ยวชนได้รับบาดเจ็บ เราจะกลับไปชั้นรถใหม่อีกครั้ง คราวนี้พวกเราจะทำให้ถูกต้อง (ฉากที่ 4) (ครูพาเด็ก ๆ ลงจากรถและขึ้นรถใหม่อีกครั้ง) ลิง: มีคือ รถประจำทาง (ครูชี้ให้เด็ก ๆ ดูที่รถ) วันนี้พวกเราจะนั่งรถคันนี้เข้าไปเที่ยวในเมืองใหญ่ พวกเราขึ้นรถกันเถอะแต่เมื่อขึ้นไปบนรถแล้วพวกเราต้องไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว เด็กคนที่ 1: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ เด็กคนที่ 2: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ เด็กคนที่ 3: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ เด็กคนที่ 4: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ เด็กคนที่ 5: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ เด็กคนที่ 6: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 7: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 8: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 9: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 10: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 11: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 12: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 13: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 14: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 15: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 16: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน และไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ (ครูพูดว่า “รถหยุด”)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขับรถค้างอยู่ในที่นั่นเมื่อประมาณ 10 วินาที หลังจากนั้นทุกคนได้แสดงแล้ว ครูและเด็กถอดออก ให้เด็กขับรถมานั่งรวมกันบริเวณพื้นที่หลังห้อง) ขั้นสรุปการเรียนรู้ (ฉากที่ 5) [ครูนำเก้าอี้ 16 ตัวมาวางไว้กลางห้องเรียน] เด็กและครูนั่งเป็นครึ่งวงกลม โดยมีเก้าอี้วางอยู่ด้านหลังทุกคน ครูให้เด็กที่สวมบทบาทเป็นคนขับรถประจำทาง สัตว์ต่างๆ ตัวครูที่สวมบทเป็นมัคคุเทศน์ และสิ่งมีงันบนเก้าอี้และให้เพื่อน ๆ ที่เหลือถามคำถามตัวละครแต่ละตัว เช่น - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้ววิ่งเล่นไปมาบนรถ ยื่นแขนออกนอกรถ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้วใช้วิธีการที่ถูกต้องในการใช้รถประจำทาง เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถแล้วเห็นว่ามีคนวิ่งเล่นบนรถ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถบนถนนแล้วเห็นผู้โดยสารนั่งเรียบร้อย เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - หากผู้โดยสาร ๆ ไม่ปฏิบัติตามจะเกิดอะไรขึ้น - มัคคุเทศน์มีหน้าที่อะไร และรู้สึกอย่างไร - มัคคุเทศน์จะรู้สึกอย่างไรถ้าเห็นเด็ก ๆ โดยสารรถไม่ถูกวิธี		

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นานาชนิด ชั้นอนุบาล 2
สัปดาห์ที่ 10 วันอังคาร เวลา 14.00 – 14.35 น.

ผู้สอน นางสาว พัทธรา พานทองรักษ์ รหัสสถิติ 5683362827

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
1.เด็กบอกสาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถไฟได้ 2.เด็กบอกลักษณะอันตรายจากการโดยสารรถไฟได้	1. สาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถไฟได้แก่ 1.1 รุ่งไปมาบนรถไฟ 1.2 ยืนส่วนต่าง ๆ ของร่างกายออกนอกกรรถ 1.3 ขึ้นนั่งบนตู้รถไฟ 2.ลักษณะอันตรายจากการโดยสารรถไฟได้แก่ 2.1 ล้มได้รับบาดเจ็บ 2.2 พลัดตกจากรถไฟ	1.การสวมบทบาทและแสดงบทบาทสมมติ 2.การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติผ่านการสวมบทเป็นตัวละครนั้น 3.การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านตัวละครและ ความเห็นของผู้เฝ้า 4.การสังเกตและ การสื่อสาร	ขั้นสร้างความสนใจ (ฉากที่ 1) {ครูเดินออกจากประตูหน้าของห้องมาพร้อมกับชุดมดคุเทศน์ ในมือถือธงและสะพายกระเป๋า มายืนบริเวณพื้นที่กลางห้อง และเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น} มดคุเทศน์: (ครูเดินมาถึงบริเวณกลางห้องเรียนบนพื้นที่กลางห้อง) <i>สวัสดีเด็ก ๆ ทุกคน ฉันคือ มดคุเทศน์ ฉันมีหน้าที่นำนักท่องเที่ยวชม สถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่เหล่านั้น</i> (ครูนั่งลงบนพื้นพร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกระเป๋า ได้แก่ ภาพขบวนรถไฟ ภาพพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบนรถไฟ พร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกล่อง) มดคุเทศน์: <i>นี่คือ กระเป๋าสำหรับใส่ข้อมูลจำเป็นต่าง ๆ ที่มีคุเทศน์ทุกคนต้องมี เด็ก ๆ รู้ไหมว่าสิ่งที่ฉันกำลังถืออยู่ในมือ คืออะไร</i> มดคุเทศน์: <i>ภาพเหล่านี้เด็ก ๆ เคยเห็นไหม เคยเห็นที่ไหน</i> มดคุเทศน์: <i>พฤติกรรมอะไรบ้างที่เด็ก ๆ เห็นในรูปแบบเหล่านี้</i> มดคุเทศน์: <i>เด็ก ๆ เคยใช้หรือทำพฤติกรรมแบบนี้ในรูปแบบเหล่านี้หรือไม่</i> มดคุเทศน์: <i>เด็ก ๆ คิดว่าจะเกิดอะไรถ้าปฏิบัติตามไม่ถูกต้องเมื่อโดยสารรถไฟ</i>	● เทปขาว ● เก้าอี้ 6 ตัว ● รถไฟจำลอง ● รางรถไฟ ● ภาพรถไฟ ● ภาพพฤติกรรมไม่เหมาะสมบนรถไฟ ● กระเป๋า ● ชุดมดคุเทศน์ ● ชุดลิง ● หมวกคนขับรถไฟ	1.การสัมผัสภาษาเด็กเมื่อสวมบทบาทเป็นลิงและคนขับรถไฟ 2.การสังเกตขณะเด็กสวมบทบาทเป็นลิงและคนขับรถไฟ

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
	2.3 ถูกกัังไม้ข้างทางबाटมือ 3.วิธีการโดยสารรถไฟอย่างปลอดภัย คือ 3.1 นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อขึ้นรถไฟ 3.2 ไม่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากตัวรถ 3.3 ไม่วิ่งเล่นไปมาระหว่างโดยสารรถไฟ	สำคัญ	มีจุดเทศน์: การปฏิบัติตนที่ถูกต้องเมื่อโดยสารรถไฟเป็นอย่างดี (ครูเก็บภาพใส่กล่องเมื่อเด็กตอบคำถามเสร็จ) ขึ้นให้ความรู้ (ครูเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความปลอดภัยสำหรับเด็ก ๆ ฟังพร้อมกัน อันตรายจากการโดยสารยานพาหนะให้เด็ก ๆ ฟังพร้อมกัน (ฉากที่ 2) มีจุดเทศน์: (ครูเดินไปยืนบริเวณข้างรถไฟ) มีจุดเทศน์: มีคือ รถไฟ (ครูชี้รถไฟให้เด็กดู) การเดินทางโดยรถไฟเป็นการเดินทางแบบหนึ่งที่มีกห้องที่ยาวหลายคนชอบ วิธีการโดยสารรถไฟที่ปลอดภัย คือ นั่งประจำที่เรียบร้อยเมื่อขึ้นรถไฟ ถ้าเด็ก ๆ วิ่งเล่นไปมาบนรถ เด็ก ๆ อาจล้มและได้รับบาดเจ็บ (ครูเดินขึ้นรถไฟ และนั่งบนเก้าอี้) มีจุดเทศน์: ขณะรถไฟเคลื่อนที่ เด็ก ๆ ต้องไม่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากตัวรถ ถ้าเด็ก ๆ ยื่นแขน มือ หรือศีรษะออกนอกตัวรถอาจถูกกัังไม้ข้างทางที่รถไฟผ่านबाटแขน หรือ มือ ทำให้บาดเจ็บ และเลือดออกได้ มีจุดเทศน์: สิ่งของเด็ก ๆ ต้องทำเมื่อโดยสารยานพาหนะคือ ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่เรียบร้อย ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรก เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรก เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรก		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ (ครูคำนึงว่า มีคุณเทศน์ประมาณ 10 วินาที แล้วถอดชุด มีคุณเทศน์ ออกและสวมชุดลิตเดินออกมาจากหน้าห้องเรียนพร้อมทั้งนำหนังสือห้องเที่ยว มายืนบริเวณพื้นที่หน้าห้อง เพื่อเตรียมขึ้นรถไฟ) ขึ้นลิฟต์ผ่านการแสดง (ฉากที่ 3) ลิง: (ครูเดินมายืนบริเวณพื้นที่กลางห้อง) ไปเที่ยวดีกว่า คุณครูสอนว่า นั่งรถประจำทาง มอเตอร์ไซค์ รถไฟ รถยนต์ นั่งประจำที่ ไม่วิ่งเล่น ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่เล่นของแหลมคม ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ สวมหมวกกันน็อค ล็อคเข็มขัดนิรภัย ลิง: ฉันคือ ลิง เมื่อวานพวกเรามาจากรถประจำทางทำให้พวกเราไปไม่ถึง เมืองใหญ่ วันนี้พวกเราต้องมาวิ่งรถไฟตามที่นั่งลิตและนั่ง (ครูชูหนังสือ ให้เด็กเห็น) ขอตัวแทนเด็ก ๆ มาเป็นเพื่อนฉันหน่อย และขอตัวแทนเด็ก ๆ 1 คนมาเป็นคนขับรถ (จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเด็กอื่น ๆ เป็นตัวละครอื่น)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสพการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูให้เด็กสวมชุดสัตว์ และมาบินบริเวณข้างรถไฟ ครูให้เด็กสวมชุดคนขับรถไฟและนั่งประจำที่คนขับ) ลิง: นี่คือ รถไฟ (ครูชี้ให้เด็ก ๆ ดูที่รถ) วันนี้พวกเราจะนั่งรถไฟเข้าไปเที่ยวในเมืองใหญ่! เมื่อขึ้นไปบนรถแล้วพวกเราต้องนั่งบนที่นั่ง ไม่มีมือ แขน หรือศีรษะออกนอกกรง! ไม่นั่งบนขอบหน้าต่างรถไฟ และไม่มีวิ่งไปมาบนรถ แต่ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 1: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 2: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 3: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 4: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 5: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 6: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 7: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 8: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 9: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 10: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 11: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 12: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 13: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 14: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 15: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง สัตว์ตัวที่ 16: ฉันไม่เชื่อ ฉันจะวิ่ง ยืนมือ ยืนแขน ยืนหัวออกนอกกรง (ครูพูดว่า “ออกเดินทางได้”)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูปล่อยให้เด็ก ๆ นั่งบนขอบหน้าต่างรด ริงเล่นไปมาในรด ยืนส่วนต่าง ๆ ของร่างกายออกไปนอกตัวรด) (ครูพูดว่า “รถหยุด” ครูให้เด็ก ๆ บางคนทำท่าล้มบนพื้นรด บางคนกระโดดออกจากกรงไปนอนอยู่ที่พื้น) สัตว์ตัวที่ 1: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 2: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 3: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 4: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 5: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 6: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 7: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 8: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 9: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 10: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 11: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 12: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 13: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 14: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 15: โอ้ย เจ็บจังเลย สัตว์ตัวที่ 16: โอ้ย เจ็บจังเลย (ครูให้เด็กแสดงท่าทำบาดเจ็บส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กค้างอยู่ในท่านั้น และลุกขึ้นพูด)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
		สำคัญ	ครู: เด็ก ๆ เห็นไหมว่าหากเด็ก ๆ นั่งบนขอบหน้าต่าง วิ่งเล่นไปมาบนรถ และเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกตัวรถขณะที่ยังรถเคลื่อนที่ และรถหยุดกระทันหันทำให้เด็ก ๆ ล้มในรถ หล่นจากรถ หรืออาจถูกกิ่งไม้ข้างทางบาดเลือดออก เราจะกลับไปขึ้นรถไฟใหม่อีกครั้ง คราวนี้พวกเราจะทำให้ถูกต้อง (ฉากที่ 4) (ครูพาเด็ก ๆ ลงจากรถไฟและขึ้นรถใหม่อีกครั้ง) ลิง: นี่คือ รถไฟ (ครูชี้ให้เด็ก ๆ ดูที่รถ) วันนี้พวกเราจะนั่งรถไฟเข้าไปเที่ยวในเมืองใหญ่ พวกเราขึ้นรถกันเถอะแต่เมื่อขึ้นไปบนรถแล้วพวกเราต้องนั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร เด็กคนที่ 1: ฉันจะไม่นั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร เด็กคนที่ 2: ฉันจะไม่นั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร เด็กคนที่ 3: ฉันจะไม่นั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร เด็กคนที่ 4: ฉันจะไม่นั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร เด็กคนที่ 5: ฉันจะไม่นั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร เด็กคนที่ 6: ฉันจะไม่นั่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอกกรร		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
		สำคัญ	เด็กคนที่ 7: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 8: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 9: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 10: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 11: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 12: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 13: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 14: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 15: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 16: ฉันจะไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง (ครูพูดว่า “รถหยุด”)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขับรถค้างอยู่ในท่านี้ประมาณ 10 วินาที หลังจากนั้นทุกคนได้แสดงแล้ว ครูและเด็กถอดชุดออกให้เด็กและครูมานั่งรวมกันบริเวณพื้นที่หลังห้อง) ขั้นสรุปการเรียนรู้ (ฉากที่ 5) [ครูนำเก้าอี้ 16 ตัวมาวางไว้กลางห้องเรียน] เด็กและครูนั่งเป็นครึ่งวงกลม โดยมีเก้าอี้วางอยู่ด้านหน้าของคน ครูให้เด็กที่สวมบทบาทเป็นคนขับรถประจำทาง สัตว์ ๆ ตัวครูที่สวมบทบาทเป็นมีดคุเทศน์ และลิง มานั่งบนเก้าอี้และให้เพื่อน ๆ ที่เหลือถามคำถามตัวละครแต่ละตัว เช่น - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้ววิ่งเล่นไปมาบนรถไฟ ยืนแขนออกนอกกรงไฟ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้วใช้วิธีการที่ต้องใช้ในการใช้รถไฟ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถไฟ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถแล้วเห็นว่ามีคนวิ่งเล่นบนรถไฟ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถไฟแล้วเห็นผู้โดยสารนั่งเรียบร้อย เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - วิธีการโดยสารรถไฟที่ถูกวิธีเป็นอย่างไร - หากผู้โดยสารรถไฟ ปฏิบัติตัวไม่ถูกวิธีจะเกิดอะไรขึ้น - มีคนไหนจะรู้สึกอย่างไรถ้าเห็นเด็ก ๆ โดยสารรถไฟไม่ถูกวิธี - มีคนไหนจะรู้สึกอย่างไรถ้าเห็นเด็ก ๆ โดยสารรถไฟถูกวิธี		

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นานาชนิด ชั้นอนุบาล 2
สัปดาห์ที่ 10 วันพุธ เวลา 14.00 – 14.35 น. ผู้สอน นางสาว พัชรา พานทองรักษ์ รหัสบันทึก 5683362827

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
1.เด็กบอกสาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถยนต์ได้ 2.เด็กบอกลักษณะอันตรายจากการโดยสารรถยนต์ได้ 3.เด็กแสดงพฤติกรรมความปลอดภัย 4.เด็กบอกอันตรายจากการโดยสารรถยนต์ได้	1. สาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถยนต์ ได้แก่ 1.1 ยืนส่วนต่างๆของร่างกายออกไปนอกตัวรถ 1.2 วิ่งเล่นข้ามเบาะไปมา 1.3 เล่นของที่มีคมแหลมคม 1.4 ไม่คาดเข็มขัดนิรภัย 2.ลักษณะอันตรายจากการโดยสารรถยนต์ ได้แก่ 2.1 ล้มได้รับบาดเจ็บ 2.2 ถูกรถเฉี่ยวชน	1.การสวมบทบาทและแสดงบทบาทสมมติ 2.การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติตามการสวมบทบาทตัวละครนั้น 3.การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านตัวละครและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น	ขั้นสร้างความสนใจ (ฉากที่ 1) ครูเดินออกจากรถตู้หน้าของห้องมาพร้อมกับชุดมีดคู่เทศน์ ในมือถือธงและสะพายกระเป๋า มายืนบริเวณพื้นที่กลางห้อง และเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น) มีดคู่เทศน์: (ครูเดินมายืนบริเวณกลางห้องเรียงบนพื้นที่กลางห้อง) <i>สวัสดิ์เด็ก ๆ ทุกคน อันคือ มีดคู่เทศน์ การจราจรในสถานที่ต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน เมื่อเข้ามาในเมือง เด็ก ๆ จะเห็นว่ามีรถยนต์มากมายเป็นพิเศษ</i> (ครูนั่งลงบนพื้นที่พร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกระเป๋า ได้แก่ ภาพพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบนรถยนต์ ได้แก่ ขับรถเร็ว เล่นโทรศัพท์ในขณะที่ขับรถ ปี๊บแตรได้รถคันข้างหน้าขณะติดไฟแดง พร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกระเป๋าครั้งละภาพ) มีดคู่เทศน์: <i>นี่คือ กระเป๋าสำหรับใส่ข้อมูลจำเป็นต่าง ๆ ที่มีคู่เทศน์ทุกคนต้องมี เด็ก ๆ รู้ไหมว่าสิ่งที่มีกำลังถืออยู่ในมือ คืออะไร</i> มีดคู่เทศน์: <i>ภาพเหล่านี้เด็ก ๆ เคยเห็นไหม เคยเห็นที่ไหน</i> มีดคู่เทศน์: <i>พฤติกรรมอะไรบ้างที่เด็ก ๆ เห็นในรูปแบบเหล่านี้</i> มีดคู่เทศน์: <i>เด็ก ๆ เคยเห็นใครทำพฤติกรรมแบบนี้ในรูปแบบเหล่านี้หรือไม่</i> มีดคู่เทศน์: <i>เด็ก ๆ คิดว่าจะเกิดอะไรถ้าปฏิบัติตามภาพ</i> มีดคู่เทศน์: <i>เด็ก ๆ คิดว่าวิธีการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเมื่อโดยสารรถยนต์เป็นอย่างไร</i>	● เก้าอี้ 16 ตัว ● รถจำลอง ● ภาพพฤติกรรมไม่เหมาะสมเมื่อขับรถ ● กระเป๋า ● ชุดมีดคู่เทศน์ ● ชุดลิง ● ชุดสัตว์ ● ถาดจาน	1.การสัมภาษณ์เด็กเมื่อสวมบทบาทเป็นลิงและคนขับรถ 2.การสังเกตขณะเด็กสวมบทบาทเป็นลิงและคนขับรถ

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
2.3 ถูกของแหลมคมบาดมือ 3. วิธีการโดยสารถยยนต์อย่างปลอดภัย คือ 3.1 นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อขึ้นรถยนต์ 3.2 ไม่ยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกจากตัวรถ 3.3 ไม่วิ่งเล่นไปมาระหว่างเบาะรถ 3.4 ไม่เล่นของที่มีความแหลมคม 3.5 คาดเข็มขัดนิรภัย	ประสบการณ์สำคัญ	(ครูเก็บภาพใส่กระเป่าเมื่อเด็กตอบคำถามเสร็จ) ขั้นให้ความรู้ {ครูเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการโดยสารยานพาหนะให้เด็ก ๆ ฟังพร้อมกับอ่านรายจากการโดยสารยานพาหนะ} (ฉากที่ 2) มโนทัศน์: (ครูเดินไปเป็นบริเวณข้างรถยนต์) มโนทัศน์: (ครูชี้รถให้เด็กดู) การเดินทางในเมืองใหญ่นักท่องเที่ยวมักจะชอบใช้รถยนต์ เพราะเดินทางสะดวก วิธีการโดยสารรถยนต์ที่ปลอดภัย คือ นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อขึ้นรถ ถ้าเด็ก ๆ วิ่งเล่นไปมาบนเบาะรถ เด็ก ๆ อาจล้มและได้รับบาดเจ็บ มโนทัศน์: สิ่งหนึ่งที่สำคัญมากเมื่อนั่งรถ คือ ขึ้นรถทุกครั้งต้องคาดเข็มขัดนิรภัย หากเกิดอุบัติเหตุเด็ก ๆ อาจบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ มโนทัศน์: ขณะรถเคลื่อนที่ เด็ก ๆ ต้องไม่ชะโงกหน้าออกจากตัวรถ ถ้าเด็ก ๆ ไม่ยื่นแขน มือ ออกนอกตัวรถเพราะอาจถูกที่ส่วนทางมาเฉี่ยวแขนหรือ มือ ทำให้บาดเจ็บ และเลือดออกได้ (ครูนั่งประจำที่โดยไม่ยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกกรรถ) มโนทัศน์: เมื่อนั่งในรถ เด็ก ๆ ไม่ควรเล่นของที่แหลมคม เพราะหากรถหยุดกะทันหันเด็ก ๆ อาจถูกของมีคมแทงบาดเจ็บได้ มโนทัศน์: สิ่งที่เด็ก ๆ ต้องทำเมื่อโดยสารยานพาหนะคือ ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรรถ และไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นหัวออกนอกกรรถ และไม่เล่นของแหลมคม	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน	

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ และไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแถมคอม		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสพการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอียนมือ ไม่เอียนแขน ไม่เอียนหัวออกนอกกรด ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอียนมือ ไม่เอียนแขน ไม่เอียนหัวออกนอกกรด ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอียนมือ ไม่เอียนแขน ไม่เอียนหัวออกนอกกรด ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอียนมือ ไม่เอียนแขน ไม่เอียนหัวออกนอกกรด ไม่เล่นของแหลมคม (ครูค้างใจในท่า มัคคุเทศน์ประมาณ 10 วินาที แล้วถอดชุด มัคคุเทศน์ออกและสวมชุดลิงเดินออกมาจากหน้าห้องเรียนพร้อมกับหนังสือท่องเที่ยวมาไปยังบริเวณพื้นที่หน้าห้อง เพื่อเตรียมชั้นรถ) ชั้นฝึกฝนผ่านการแสดง (ฉากที่ 3) ลิง: (ครูเดินมาไปยังบริเวณด้านซ้ายของพื้นที่กลางห้อง) ลิง: อัม คือ ลิง เมื่อวานพวกเราบาดเจ็บจากการนั่งรถไฟ วันนี้พวกเราจะนั่งรถเข้าไปในเมืองใหญ่ตามที่หนังสือแนะนำ (ครูชูหนังสือให้เด็กเห็น) ขอตัวแทนเด็ก ๆ มาเป็นเพื่อนฉันหน่อย (จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเด็กอื่น ๆ เป็นตัวละครอื่น) ลิง: ปี่คือ รถที่พวกเราจะนั่งเข้าเมืองใหญ่กับ (ครูชี้ให้เด็ก ๆ ดูที่รถ) เมื่อขึ้นไปบนรถแล้วพวกเราต้องนั่งบนเบาะที่นั่ง รัตเข็มขัดนิรภัย ไม่เอียนมือ แขน หรือศีรษะออกนอกกรด ไม่วิ่งไปมาบนเบาะรถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
		สำคัญ	(ฉากที่ 4) ไปเที่ยวดีกว่า นั่งรถประจำทาง นั่งประจำที่ ไม่เล่นของแถมคม สวมหมวกกันน็อค (ครูและเด็กชั้นรถ) เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ และไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ และไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคม เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคม		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก ไร ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม (ครูพูดว่า “ออกเดินทางได้”) (ครูพูดว่า “รถหยุด”) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขับรถค้างอยู่ในที่นั่นเมื่อ ประมาณ 10 วินาที หลังจากทุกคนได้แสดงแล้ว ครูและเด็กถอดชุดออก ให้ เด็กและครูมานั่งรวมกันบริเวณพื้นที่หลังห้อง) ขั้นสรุปการเรียนรู้ (ฉากที่ 5)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			[ครูนำเก้าอี้ 16 ตัวมาวางไว้กลางห้องเรียน] เด็กและครูนั่งเป็นครึ่งวงกลม โดยมีเก้าอี้วางอยู่ด้านหลังทุกคน ครูให้เด็กที่สวมบทบาทเป็นคนขับรถ สัตว์ต่าง ๆ ตัวครูที่สวมบทบาทเป็นนักเทศน์ และวงลิงมานั่งบนเก้าอี้ และให้เพื่อน ๆ ที่เหลือถามคำถามตัวละครแต่ละตัว เช่น - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้วใช้วิธีการที่ถูกต้องเมื่อนั่งรถ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถไฟแล้วเห็นผู้โดยสารนั่งเรียบร้อย เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - วิธีการโดยสารรถที่ถูกวิธีเป็นอย่างไร - หากผู้โดยสาร ปฏิบัติตัวไม่ถูกวิธีจะเกิดอะไรขึ้น - มีคุณเทศน์จะรู้สึกอย่างไรถ้าเห็นเด็ก ๆ โดยสาธยายนตฤณีวิธี		

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นานาชนิด ขึ้นอนุบาล 2
 สัปดาห์ที่ 10 วันพฤหัสบดี เวลา 14.00 – 14.35 น.

ผู้สอน นางสาว พัทธา พานทองรักษ์ รหัสผลิต 5683362827

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
1.เด็กบอกสาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถจักรยานยนต์ได้ 2.เด็กบอกลักษณะอันตรายจากการโดยสารจักรยานยนต์ได้ 3.เด็กแสดงพฤติกรรมจากการหลีกเลี่ยงอันตรายจากการโดยสารจักรยานยนต์ได้	1. สาเหตุอันตรายจากการโดยสารรถจักรยานยนต์ได้แก่ 1.1 ไม่สวมหมวกนิรภัย 1.2 ขับเร็วเกินไป 1.3 ยื่นส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายออกนอกตัวรถ 2.ลักษณะอันตรายจากการโดยสารจักรยานยนต์ได้แก่ 2.1 รถล้มได้รับบาดเจ็บเลือดออก	1.การสวมบทบาทและแสดงบทบาทสมมติ 2.การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติผ่านการสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้น 3.การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านตัวละครและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น	ขั้นสร้างความสนใจ (ฉากที่ 1) (ครูเดินมาบริเวณกลางห้องเรียนบนพื้นที่กลางห้อง) มัคคุเทศน์: สวัสดีเด็ก ๆ ทุกคน มัคคุเทศน์มักจะได้อินมัทของเที่ยวเล่าให้ฟังบ่อย ๆ ว่า รถจักรยานยนต์ช่วยให้การเดินทางได้สะดวก และเร็วกว่านั่งรถยนต์ (ครูนั่งลงบนพื้นพร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกระเป๋า ได้แก่ หมวกกันน็อคสำหรับผู้ใหญ่และเด็ก. ภาพคนขับจักรยานยนต์ไม่สวมหมวกกันน็อค ภาพคนขับจักรยานยนต์ยกหน้า ภาพผู้ขับขี่และคนโดยสารไม่สวมหมวกกันน็อค พร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งของในกระเป๋า) มัคคุเทศน์: นี่คือ กระเป๋าสำหรับใส่สิ่งที่เด็ก ๆ เคยเห็น เด็ก ๆ รู้ไหมว่าสิ่งที่อันกำลังถืออยู่ในมือ คืออะไร มัคคุเทศน์: ภาพเหล่านี้เด็ก ๆ เคยเห็นไหม เคยเห็นที่ไหน มัคคุเทศน์: พฤติกรรมอะไรบ้างที่เด็ก ๆ เห็นในรูปเหล่านี้ มัคคุเทศน์: เด็ก ๆ เคยเห็นใครทำพฤติกรรมแบบในรูปเหล่านี้หรือไม่ มัคคุเทศน์: เด็ก ๆ คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าปฏิบัติตามคนในภาพ มัคคุเทศน์: เด็ก ๆ คิดว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นถ้าปฏิบัติตามคนในภาพ (ครูเก็บหมวกกันน็อค และภาพใส่กล่องเมื่อเด็กตอบคำถามเสร็จ) ขั้นให้ความรู้	● เก้าอี้ 16 ตัว ● รถจักรยานยนต์จำลอง ● ภาพ ● พฤติกรรมไม่เหมาะสมเมื่อขับขี่จักรยานยนต์ ● หมวกกันน็อค ● กระเป๋า ● ชุดมัคคุเทศน์ ● ชุดลิง ● ชุดสัตว์ ● ถาดจาน	1.การสัมภาษณ์เด็กเมื่อสวมบทบาทเป็นลิงและคนขี่จักรยานยนต์ 2.การสังเกตขณะเด็กสวมบทบาทเป็นลิงและคนขี่จักรยานยนต์

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประเด็นสำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
2.2 ศรีษะกระแวก พื้นได้รับบาดเจ็บ รุนแรง 2.3 อุกรถที่ขับ ตามมาเฉี่ยวชน 3.วิธีการโดยสาร รถจักรยานยนต์ อย่างปลอดภัย คือ 3.1 นั่งประจำที่ให้ เรียบร้อยเมื่อซ้อน จักรยานยนต์ 3.2 สวมหมวก นิรภัย 3.3 ไม่ยื่นส่วนใด ส่วนหนึ่งของ ร่างกายออกจากตัว รถ	สำคัญ	(ครูเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับกรโดยสาหรยานพาหนะให้เด็ก ๆ ฟังพร้อมกับ อันตรายจากการโดยสาหรยานพาหนะ) (ฉากที่ 2) มีจุดเทศน์: (ครูเดินไปเป็นบริเวณข้างถนน) มีจุดเทศน์: มีคือ รถจักรยานยนต์ (ครูชี้รถจักรยานยนต์ให้เด็กดู) วิธีการ โดยสาหรรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย คือ สวมหมวกกันน็อคที่มีขนาดเหมาะสม กับเด็กทุกครั้งที่จะซ้อนจักรยานยนต์ (ครูสวมหมวกนิรภัย) มีจุดเทศน์: ขณะรถเคลื่อนที่ เด็ก ๆ ต้องไม่ชะโงกหน้า ไม่ยื่นแขน มือ ออกมา เพราะอาจถูกรถที่ขับตามมาเฉี่ยวชน หรือ มือ ทำให้บาดเจ็บ และ เลือดออกได้ มีจุดเทศน์: สิ่งที่ได้ก ๆ ต้องทำเมื่อโดยสาหรรถจักรยานยนต์ คือ สวม หมวกกันน็อค นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกกรรถ เด็กคนที่ 1: สวมหมวกกันน็อค นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกกรรถ เด็กคนที่ 2: สวมหมวกกันน็อค นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกกรรถ เด็กคนที่ 3: สวมหมวกกันน็อค นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกกรรถ เด็กคนที่ 4: สวมหมวกกันน็อค นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกกรรถ เด็กคนที่ 5: สวมหมวกกันน็อค นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกกรรถ	สื่อและแหล่ง เรียนรู้	การประเมิน	

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 6: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 7: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 8: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 9: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 10: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 11: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 12: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 13: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 14: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 15: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 16: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูคำนึงท่ามัคคุเทศน์ประมาณ 10 วินาที แล้วถอดชุด มัคคุเทศน์ออก และสวมชุดเดินออกมาจากหน้าห้องเรียนพร้อมกับหนังสือท่องเที่ยวมาขึ้น บริเวณพื้นที่หน้าห้อง เพื่อเตรียมช้อนจักรยานยนต์) ขั้นฝึกฝนผ่านการแสดง (ฉากที่ 3) (ครูเดินมาขึ้นบริเวณด้านซ้ายของถนน) ไปเที่ยวดีกว่า คุณครูสอนว่า นั่งรถประจำทาง มอเตอร์ไซด์ รถไฟ รถยนต์ นั่งประจำที่ ไม่วิ่งเล่น ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่เล่นของแถมคม ไม่ยื่นหัวออกนอกกรร สวมหมวกกันน็อค ล้อเข็มขัดนิรภัย ลึง: ฉันทิ้ง ในที่สุดพวกเราก็มาถึงเมืองใหญ่กันแล้ว ในหนังสือแนะนำว่า พวกเราสามารถช้อนมอเตอร์ไซด์ไปรอบเมืองได้ สะดวกและรวดเร็วกว่าขอตัวแทนเด็ก ๆ มาเป็นเพื่อนฉันทิ้งหน่อย (จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเด็กอื่น ๆ เป็นตัวละครอื่น) (ครูให้เด็กสวมชุดลึง และมาขึ้นบริเวณข้างรถ ครูให้เด็กสวมชุดคนขับรถ และนั่งประจำที่คนขับ) ลึง: นี่ยังไง หมวกกันน็อค (ครูยกหมวกกันน็อคให้เด็กเห็น) ทุกครั้งที่จะช้อนมอเตอร์ไซด์คนขี่และคนช้อนต้องสวมหมวกกันน็อค ไม่ยื่นมือ แขน ศีรษะออกนอกกรร (ฉากที่ 4)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 1: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 2: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 3: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 4: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 5: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 6: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 7: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 8: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 9: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 10: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 11: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 12: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรด เด็กคนที่ 13: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรด เด็กคนที่ 14: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรด เด็กคนที่ 15: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรด เด็กคนที่ 16: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรด (ครูพูดว่า “ออกเดินทางได้” เด็ก ๆ ซึ่งรถจักรยานยนต์ไปตามถนน) (ครูพูดว่า “รถหยุด”) (ครูพูดว่า “ห้าตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขี่ค้างอยู่ในที่นั่นเมื่อ ประมาณ 10 วินาที หลังจากทุกคนได้แสดงแล้ว ครูถอดตุลึงออก ให้เด็กและครูมานั่งรวมกันบริเวณพื้นที่หลังห้อง) ขั้นสรุปการเรียนรู้ (ฉากที่ 5) [ครูนำเก้าอี้ 16 ตัวมาวางไว้กลางห้องเรียน] เด็กและครูนั่งเป็นครึ่งวงกลม โดยมีเก้าอี้วางอยู่ด้านหลังของทุกคน ครูให้เด็กที่สวมบทบาทเป็นคนขี่รถจักรยานยนต์ สัตว์ต่าง ๆ ตัวครูที่สวมบทเป็นมัคคุเทศน์ และลิงมานั่งบนเก้าอี้ และให้เพื่อน ๆ ที่เหลือถามคำถามตัวละครแต่ละตัว เช่น - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			กิจกรรมการเรียนรู้ - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้วใช้วิธีการที่ถูกต้องเมื่อซื้อนมรถจักรยานยนต์เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับมอเตอร์ไซด์ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับรถไฟแล้วเห็นผู้โดยสารนั่งเรียบร้อย เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - วิธีการซื้อนมมอเตอร์ไซด์ที่ถูกวิธีเป็นอย่างไร - หากผู้โดยสาร ปฏิบัติตัวไม่ถูกวิธีจะเกิดอะไรขึ้น - มีคุณเทศน์จรรยาสุภาพอย่างไรเห็นเด็ก ๆ ซื้อนมมอเตอร์ไซด์ถูกวิธี		

แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร
เรื่อง ความปลอดภัยจากการโดยสารยานพาหนะ ตอน ผจญภัยกับสัตว์นานาชนิด ชั้นอนุบาล 2
สัปดาห์ที่ 10 วันศุกร์ เวลา 14.00 – 14.35 น..

ผู้สอน นางสาว พัชรา พานทองรักษ์ รหัสสถิติ 5683362827

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
1.เด็กบอกสาเหตุอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะได้ 2.เด็กบอกลักษณะอันตรายจาก การโดยสารยานพาหนะได้ 3.เด็กแสดงพฤติกรรมความปลอดภัย อันตรายจากการโดยสาร การโดยสารยานพาหนะได้	1. สาเหตุอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะ ได้แก่ 1.1 โหม่งตัวไปมาบนรถประจำทาง 1.2 ยื่นมือออกนอกหน้าต่าง 1.3 นั่งบนขอบหน้าต่างรถประจำทาง 1.4 ขึ้นไปนั่งบนตู้รถไฟ 1.5 ไม่รัดเข็มขัดนิรภัย 1.6 วิ่งเล่นข้ามเบาะไปมา 1.7 เล่นของที่มีแหลมคม ขณะที่เคลื่อนที่	1.การสวมบทบาทและแสดงบทบาทสมมติ 2.การตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติผ่านการสวมบทเป็นตัวละครนั้น 3.การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านตัวละครและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น	ขั้นสร้างความสนใจ (ฉากที่ 1) {ครูเดินออกจากประตูหน้าของห้องมาพร้อมกับชุดมีดคู่เทศน์ โหม่งถึงและสะพายกระเป๋า มายืนบริเวณพื้นที่กลางห้อง และเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น} มีดคู่เทศน์: (ครูเดินมายืนบริเวณกลางห้องเรียนบนพื้นที่กลางห้อง) สวัสดีเด็ก ๆ ทุกคน วันนี้ฉันทำงานเป็นมีดคู่เทศน์วันสุดท้ายแล้ว ฉันเชื่อว่าเด็ก ๆ รู้แล้วว่าทำไมโดยสรวลทักทายต่าง ๆ ต้องทำอย่างไร (ครูนั่งลงบนพื้นพร้อมใช้คำถามเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับการโดยสารยานพาหนะพร้อมกับใช้คำถาม) มีดคู่เทศน์: เด็ก ๆ ช่วยบอกฉันหน่อยได้ไหมว่า ฉันจะโหม่งตัวเล่นบนรถประจำทางได้ไหม มีดคู่เทศน์: ถ้าฉันอยากไปนอกหน้าต่างของรถไฟจะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน มีดคู่เทศน์: ฉันอยากจะหยิบดินสอมาวาดรูปเล่นในรถไฟได้ไหม มีดคู่เทศน์: ฉันไม่อยากสวมหมวกกันน็อค เพราะมันเกะกะและหนัก ได้ไหม และจะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน	● เทปภาว ● เก้าอี้ 6 ตัว ● รถประจำทาง ● รถยนต์ รถไฟ ● และรถจักรยานยนต์จำลอง ● หมวกกันน็อค ● กระเป๋า ● ชุดมีดคู่เทศน์ ● ชุดลิง	1.การสัมภาษณ์เด็กเมื่อสวมบทบาทเป็นลิงและคนขับชื้อยานพาหนะ 2.การสังเกตขณะเด็กเป็นลิงและคนขับชื้อยานพาหนะ
			ขั้นให้ความรู้		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประเด็นสำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
	1.8 ไม่สวมหมวกนิรภัย 1.9 ปีนไปมาบนเบาะนั่ง ทำให้รถล้ม 2. ลักษณะอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะ ได้แก่ 2.1 รถล้มได้รับบาดเจ็บเลือกออก 2.2 ถูกรถที่ขับตามมาเฉี่ยวชน 2.3 พลัดตกจากรถ 2.4 ถูกกิ่งไม้ข้างทางบาด 3. วิธีการโดยสารรถยานพาหนะอย่างปลอดภัย คือ 3.1 นั่งประจำที่ให้เรียบร้อยเมื่อโดยสารยานพาหนะ	สำคัญ	(ครูเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับกรณโดยสาธยายภาพพาหนะให้เด็ก ๆ ฟังพร้อมกับอันตรายจากการโดยสารยานพาหนะ) (ฉากที่ 2) (ครูเดินเป็นขบวนประจำทาง) มโนทัศน์: อันตรายอย่างไรเมื่อโดยสารรถประจำทาง เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรณ ปีนแดร		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์ สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่ง เรียนรู้	การประเมิน
	3.2 ไม่เป็นส่วนใด ส่วนหนึ่งของ ร่างกายออกจากตัว รถ 3.3 สวมหมวก นิรภัย 3.4 รัดเข็มขัด นิรภัย		กิจกรรมการเรียนรู้ เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้าออกนอกกรง ปีบแต่รถ (ครูทำตามที่ได้ก ๗ บอก) (ครูลงจากรถประจำทาง เดินไปที่รถไฟ) (ฉากที่ 3) มีจุดพิเศษ: ถ้าฉันจะเดินทางด้วยรถไฟ ฉันต้องทำอะไรบ้าง เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้า และไม่เป็นหัวออก นอกกรง เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นเท้า และไม่เป็นหัวออกนอก รถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รถ เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่ง นิ่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ (ฉากที่ 4) มีจุดพิเศษ: ถ้าฉิ่งวิ่งเล่นไปมาบนเบาะรถยนต์จะเกิดอะไรขึ้นกับฉิ่ง มีจุดพิเศษ: แล้วฉิ่งควรทำอย่างไรถ้าอยากนั่งรถปลอดภัย เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ และไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ และไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก รถ ไม่เล่นของแถมคอม		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอก ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรย ไม่ไลน์ของแหลมคม (ฉากที่ 5) วัตถุประสงค์: ฉันเชื่อว่าเด็ก ๆ หลายคนเคยชมเตอร์ไซด์ เด็ก ๆ ทำ อย่างไรเมื่อชมเตอร์ไซด์ เด็กคนที่ 1: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่น หัวออกนอกรย		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 2: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 3: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 4: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 5: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 6: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 7: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 8: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 9: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกกรง เด็กคนที่ 10: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่น หัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 11: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่น หัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 12: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่น หัวออกนอกกรง		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(ครูและเด็กเดินมาที่รถจักรยานยนต์) ลิ้ง: พวกเราต้องทำอะไรเมื่อต้องซ่อมมอเตอร์ไซด์ เด็กคนที่ 1: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 2: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 3: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 4: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 5: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 6: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 7: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 8: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 9: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ เด็กคนที่ 10: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ไม่เอื้อมมือ ไม่เอื้อมแขน ไม่เอื้อมหัว ออกนอกกรณ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสพการณ์ สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่ง เรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 11: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 12: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 13: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 14: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 15: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง เด็กคนที่ 16: สวมหมวกกันน็อก นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง (ครูทำตามที่เด็กบอก และพูดว่า “ออกเดินทางได้” เด็ก ๆ ชี้รถจักรยานยนต์ไปตามถนน) (ครูพูดว่า “รถหยุด”) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขี่ค้างอยู่ในที่นั้นเมื่อ ประมาณ 10 วินาที และหยุดอยู่บริเวณนั้น และเปลี่ยนให้เด็กกลุ่มใหม่มาแสดงเป็นคนขับรถบนถนน) (ฉากที่ 7) (ครูเดินมาที่รถยนต์) ถึง: พวกเราต้องนั่งรถยนต์ เพื่อกลับบ้าน ขอตัวแทนเด็ก ๆ เป็นเพื่อนฉันหน่อย		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเด็กอื่น ๆ เป็นตัวละครอื่น) ลึง: พวกเขาต้องทำอย่างไรเมื่อนั่งรถ เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัว ออกนอกรถ และไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ และไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่งเล่น นั่งประจำที่ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออก นอกรถ ไม่เล่นของแหลมคม (ครูทำตามที่เด็กบอก และพูดว่า “ออกเดินทางได้” เด็ก ๆ จับรถยนต์ไปตามถนน) (ครูพูดว่า “รถหยุด”) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขี่ต่างอยู่ในท่านั้นเมื่อ ประมาณ 10 วินาที หยุดอยู่บริเวณนั้น และเปลี่ยนให้เด็กกลุ่มใหม่มาแสดงเป็นถึง และคนขับรถบนถนน) (ฉากที่ 8) (ครูเดินมาที่รถไฟ) ลิง: มันและเพื่อน ๆ ต้องนั่งรถไฟต่อ พวกเราใกล้จะถึงบ้านแล้วขอตัวแม่เด็ก ๆ มาเป็นเพื่อนฉันหน่อย		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเด็กอื่น ๆ เป็นตัวละครอื่น) (ครูให้เด็กสวมชุดลิง และมาเขียนบริเวณข้างรถไฟ ครูให้เด็กนั่งประจำที่คนจับ) ลิง: พวกเราต้องทำอะไรเมื่อขึ้นรถไฟ เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออกนอก รณ		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน และไม่ยื่นหัวออก นอกรถ (ครูทำตามที่ได้บอก และพูดว่า “ออกเดินทางได้” เด็ก ๆ ขับรถยนต์ไปตามราง) (ครูพูดว่า “รถหยุด”) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนซึ่ค้างอยู่ในที่นั้นเมื่อ ประมาณ 10 วินาที หยุดอยู่บริเวณนั้น และเปลี่ยนให้เด็กกลุ่มใหม่มาแสดงเป็นคนโดยรถประจำทาง) (ฉากที่ 9) (ครูเดินมาที่รถประจำทาง) ลิ่ง: พวกเราจะถึงบ้านแล้ว ขอตัวแทนเด็ก ๆ มาเป็นเพื่อนฉันหน่อย		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			(จำนวนเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม) (ครูให้เด็กสวมชุดลิง และมาขึ้นบริเวณข้างรถประจำทาง ครูให้เด็กสวมชุดคนขับรถประจำทางและนั่งประจำที่คนขับ) ลิง: พวกเราต้องอย่างไรโดยสารถรถประจำทางไปถึงบ้านอย่างไร ปลอดภัย เด็กคนที่ 1: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 2: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 3: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 4: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 5: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 6: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 7: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 8: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 9: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่ยื่นมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			เด็กคนที่ 10: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 11: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 12: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 13: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 14: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 15: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร เด็กคนที่ 16: ไม่วิ่ง นั่งประจำที่ ไม่เอื้อมมือ ไม่ยื่นแขน ไม่ยื่นหัวออกนอกกรง ปีบแต่ร (ครูทำตามที่ได้บอก และพูดว่า “ออกเดินทางได้” เด็ก ๆ ขับรถยนต์ไปตามถนน) (ครูพูดว่า “รถหยุด”) (ครูพูดว่า “ทำตัวแข็ง” ให้เด็กและคนขับรถค้างอยู่ในที่นั้นเมื่อประมาณ 10 วินาที ถอดชุดลิงออก หลังจากทุกคนได้แสดงแล้ว ครูถอดชุดลิงออก ให้เด็กและครูมานั่งรวมกันบริเวณพื้นที่หลังห้อง) ขั้นสรุปการเรียนรู้ (ฉากที่ 10)		

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	ประสบการณ์สำคัญ	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อและแหล่งเรียนรู้	การประเมิน
			[ครูนำเก้าอี้ 16 ตัวมาวางไว้กลางห้องเรียน] เด็กและครูนั่งเป็นครึ่งวงกลม โดยมีเก้าอี้วางอยู่ด้านหลังของทุกคน ครูให้เด็กที่สวมบทบาทเป็นคนขับยานพาหนะ สัตว์ต่าง ๆ ตัวครูที่สวมบทบาทเป็นนักคุมเทศน์ และลิง มานั่งบนเก้าอี้และให้เพื่อน ๆ ที่เหลือถามคำถามตัวละครแต่ละตัว เช่น - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นลิง แล้วใช้วิธีการที่ถูกต้องเมื่อโดยสารยานพาหนะ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับยานพาหนะ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - ตอนเด็ก ๆ แสดงเป็นคนขับแล้วเห็นผู้โดยสารนั่งเรียบร้อย เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไร - หากผู้โดยสาร ปฏิบัติตัวไม่ถูกต้องจะเกิดอะไรขึ้น - นักคุมเทศน์จะรู้สึกอย่างไรถ้าเห็นเด็ก ๆ โดยสารยานพาหนะถูกวิธี		

ภาคผนวก จ

ภาพการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคละคร หมวด ความปลอดภัยในบ้านและโรงเรียน
เรื่อง ผลิตภัณฑ์อันตราย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่เรื่องราวหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอันตรายและความปลอดภัย โดยครูสวมบทบาทตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง เพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับประเด็นที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้

ภาพที่ 1 ครูสวมบทบาทหมาป่า เพื่อสนทนาและตั้งคำถามเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อันตรายที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้

ขั้นที่ 2 ให้ความรู้

เป็นการอธิบายเนื้อหาของอันตรายและการปฏิบัติตนให้เกิดความปลอดภัยผ่านการแสดงบทบาทสมมติของครู

ภาพที่ 2 สวมบทบาทคุณหมาป่า เพื่ออธิบายเนื้อหาของอันตรายและการปฏิบัติตนให้เกิดความปลอดภัยผ่านการแสดงตัวอย่าง

ขั้นที่ 3 ฝึกฝนผ่านการแสดง

เป็นการให้เด็กได้สวมบทบาทของตัวละครตามเรื่องราว ทั้งในสถานการณ์อันตรายและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากอันตราย

ภาพที่3 เด็กสวมบทบาทเป็นแกะเพื่อแสดงในสถานการณ์อันตราย

ภาพที่4 การปฏิบัติตนที่ถูกต้องเพื่อให้ปลอดภัยจากผลิตภัณฑ์อันตราย

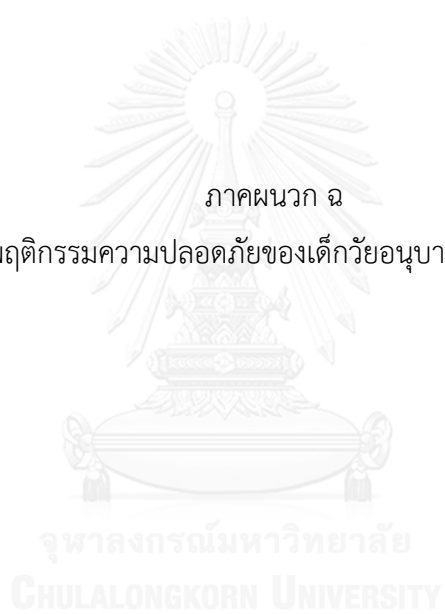
ขั้นที่ 4 สรุปการเรียนรู้

เป็นการสะท้อนมุมมองของตัวละครและความรู้สึกของตัวละครนั้นขณะอยู่ในเหตุการณ์ตามเรื่องราว โดยการใช้คำถามเพื่อให้เด็กสะท้อนความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะแสดงละคร เป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม

ภาพที่5 ครูใช้คำถามเพื่อให้เด็กสะท้อนความคิดความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะแสดงละคร เป็นรายบุคคล คู่ หรือกลุ่ม

ภาคผนวก ฉ
คะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของเด็กวัยอนุบาลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 15 รายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง

คนที่	การทดสอบ (คะแนนรวม 25 คะแนน)				
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5
1	11	7	9	18	14
2	9	9	12	17	22
3	12	10	9	18	19
4	17	14	19	21	19
5	14	16	16	18	19
6	11	14	15	18	16
7	13	10	18	22	21
8	19	13	19	20	21
9	14	16	14	20	18
10	15	10	13	18	15
11	9	11	14	19	15
12	11	9	13	18	15
13	12	17	19	20	20
14	16	18	21	21	20
15	10	11	13	24	19
16	13	14	18	21	19
เฉลี่ยรวม	12.8750	12.4375	15.1250	19.5625	18.2500

ตารางที่ 16 รายละเอียดค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความปลอดภัยของกลุ่มควบคุม

คนที่	การทดสอบ (คะแนนรวม 25 คะแนน)				
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5
1	13	6	9	16	10
2	9	11	12	18	14
3	11	12	9	6	9
4	16	13	14	20	17
5	13	9	10	10	12
6	13	4	9	14	11
7	14	9	7	13	15
8	11	11	17	16	16
9	13	10	12	20	15
10	11	0	13	11	10
11	20	17	15	21	21
12	15	8	9	16	15
13	11	7	8	12	10
14	13	16	10	15	10
15	14	8	12	14	15
16	14	6	10	20	15
เฉลี่ยรวม	13.1875	9.1875	11.00	15.1250	13.4375

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว พัชรา พานทองรักษ์ เกิดเมื่อวันที่ 21 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2532 ที่จังหวัดลำปาง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปีการศึกษา 2555 จากนั้นเข้ารับการศึกษต่อในระดับปริญญาโทในสาขาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2556 และสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2559

